

საერთაშორისო უსაფრთხოება

www.geworld.ge

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

საინტერესოა, რას უპასუხებს რუსეთის მოცემულ მოთხოვნას ოფიციალური თბილისი ან უფრო მართებული იქნებოდა გვეპითხა: დართავინ კი მას პასუხის გაცემის ნებას? ეყოფა ჩვენს ხელისუფლებას გამგებობა და ნებისყოფა, სახელმწიფოებრივი ხედვა, გახდეს ყველასთვის ერთიანი უსაფრთხოების წევრი, თუ დარჩება ქაოსის სივრცეში ნატოსა და „დასავლელი სტრატეგიული მეგობრების“ იმედად, რომლებსაც ჩვენთვის თითო თითზე არ დაუდიათ არასოდეს და არც ანი არ დაადებენ?

როგორ მოიქცევა საქართველო — გახდება ყველასთვის ერთიანი უსაფრთხოების წევრი თუ დარჩება ქაოსის სივრცეში ნატოსა და „დასავლელი სტრატეგიული მეგობრების“ იმედად, რომლებსაც ჩვენთვის თითო თითზე არ დაუდიათ არასოდეს და არც ანი არ დაადებენ?

1 თებერვალს რუსეთის ფედერაციის საგარეო საქმეთა მინისტრმა **სერგეი ლავროვმა** წერილი გაუგზავნა ევროპის ზოგიერთი ქვეყნის, აგრეთვე, აშშ-ისა და კანადის საგარეო პოლიტიკური უწყებების ხელმძღვანელებს. საზოგადოოდ, მიმართვის ადრესატებს წარმოადგენენ ეუთო-ს ქვეყნები, ეს კი არის 57 ქვეყანა, მათ შორის, საქართველო სომხეთსა და აზერბაიჯანთან ერთად. წერილში აღწერილია რუსეთის შეშფოთება მსოფლიოში მზარდი საფრთხეების თაობაზე, დეტალურად არის ასახული რუსეთის თვალაზრისი უსაფრთხოების გარანტიების საკითხების მიმართ აშშ-ის პასუხზე. კერძოდ, ნათქვამია:

დან გამომდინარე იყენებს: „ნიშნდობლივია, რომ ევროპაში უსაფრთხოების არქიტექტურის განვითარებაზე დიპლომატიის მზადყოფნაზე საჯარო დასტურისას დასავლეთის წარმომადგენლები გულმოდგინედ ერიდებიან 1999 წლის ევროპული უსაფრთხოების ქარტიისა და ასტანის დეკლარაციის ხსენებას. ისინი იშვებენ მხოლოდ ეუთოს ადრულ დოკუმენტებს, განსაკუთრებით ხშირად ახსენებენ 1990 წლის პარიზის ქარტიას ახალი ევროპისთვის, რომელიც არ შეიცავს სხვების ხარჯზე საკუთარი უსაფრთხოების გაძლიერების დაუშვებლობის „უზერსულ“ ვალდებულებას... დასავლეთში ასევე ცდილობენ, უგულვებელყოფონ ეუთოს ერთ-ერთი საკვანძო დოკუმენტი 1994 წლის ქვეყნის კოდექსი უსაფრთხოების სამხედრო და პოლიტიკური ასპექტების შესახებ, რომელიც პირდაპირაა ნათქვამი, რომ უსაფრთხოების უზრუნველყოფის გზების არჩევისას, მათ შორის გაერთიანებებში განხილვისას, სახელმწიფოები „გაითვალისწინებენ სხვა სახელმწიფოების უსაფრთხოების ლეგიტიმურ ინტერესებს... თუმცა, დასავლეთის ქვეყნები განაგრძობენ უსაფრთხოების პრინციპებიდან მხოლოდ მათთვის საჭირო პოზიციების ამოგლეჯას, კერძოდ — სახელმწიფოს უფლებებს, თავისუფლად აირჩიოს კავშირები მხოლოდ მისი უსაფრთხოების უზრუნველსაყოფად. უსაფრთხოება რომ არ იყოფა, ამ პრინციპს განმარტავენ არჩევითად და მიკერძობით, ნატოს უპასუხისმგებლო გაფართოების-კენ აღებული კურსის დასაბუთების ქრილში“.

უსაფრთხოება ან ერთიან ყველასთვის, ან არაპრინციპული არ არის რუსეთი საერთაშორისო ურთიერთობების რევიზიას ახორციელებს

რუსეთი თითოეული ქვეყნისგან მოითხოვს პოზიციის გაკვივება-ჩამოყალიბება: «თქვენ ვისთან ხართ: ჩვენთან თუ მათთან — აშშ-სა და ნატოსთან?» და დააზუსტა, რომ ელოდება პასუხს უმოკლეს ვადაში. ამაზე დაამოკიდებული, რუსეთი ამა თუ იმ ქვეყანას მტრად განიხილავს თუ მეგობრად.

რუსეთი თითოეული ქვეყნისგან მოითხოვს პოზიციის გაკვივება-ჩამოყალიბება: «თქვენ ვისთან ხართ: ჩვენთან თუ მათთან — აშშ-სა და ნატოსთან?» და დააზუსტა, რომ ელოდება პასუხს უმოკლეს ვადაში. ამაზე დაამოკიდებული, რუსეთი ამა თუ იმ ქვეყანას მტრად განიხილავს თუ მეგობრად.

ის გარკვევა-ჩამოყალიბება: „თქვენ ვისთან ხართ: ჩვენთან თუ მათთან — აშშ-სა და ნატოსთან?“ და დააზუსტა, რომ ელოდება პასუხს უმოკლეს ვადაში. ამაზე დაამოკიდებული, რუსეთი ამა თუ იმ ქვეყანას მტრად განიხილავს თუ მეგობრად.

სერგეი ლავროვი ასევე მოითხოვს, რომ „რეაქცია მოცემულ გზავნილზე იქნება ეროვნულ ფარგლებში, რადგან აღნიშნული ვალდებულებები თითოეული ჩვენი სახელმწიფოს მიერ მიღებული იყო ინდივიდუალურად და არა რაიმე ბლოკის სახელით ან მის შემადგენლობაში“.

ქ.ი., ყველა ქვეყანაგან მოითხოვს უნდა გადაწყვიტოს, ვის მხარეს დანიშნავს; იმის მიუხედავად, რომელ სახელმწიფო, პოლიტიკურ, ეკონომიკურ ან სხვა კავშირში იმყოფება ის ამჟამად. სულ უფრო ნათელი ხდება, რომ რუსეთის წინადადებები უსაფრთხოების გარანტიებზე მხოლოდ დიპლომატიური პარტიის დასაწყისია. ამ პარტიის შემდეგ სამყარო სრულიად სხვაგვარი იქნება, ვიდრე ახლაა. რუსეთი ახორციელებს თავისი საერთაშორისო ურთიერთობების რევიზიას. უდავოდ, რომ ასეთი რევიზია წინ უსწრებს მხოლოდ საერთაშორისო რაიონალური ნაბიჯების გადადგმას. თუ რევიზორი იქნება ეს ნაბიჯები, ნაწილობრივ შეიძლება გავიგოთ ამა წლის 4 თებერვლის რუსეთისა და ჩინეთის ერთობლივი განცხადების ანალიზით.

საინტერესოა, რას უპასუხებს რუსეთის მოცემულ მოთხოვნას ოფიციალური თბილისი ან უფრო მართებული იქნებოდა გვეპითხა: დართავინ კი მას პასუხის გაცემის ნებას? ეყოფა ჩვენს ხელისუფლებას გამგებობა და ნებისყოფა, სახელმწიფოებრივი ხედვა, გახდეს ყველასთვის ერთიანი უსაფრთხოების წევრი, თუ დარჩება ქაოსის სივრცეში ნატოსა და „დასავლელი სტრატეგიული მეგობრების“ იმედად, რომლებსაც ჩვენთვის თითო თითზე არ დაუდიათ არასოდეს და არც ანი არ დაადებენ?

„2022 წლის 26 იანვარს აშშ-ისა და ნატოს მხრიდან ჩვენს წინადადებებზე მიღებული პასუხი ადასტურებს არსებით განსხვავებებს ევროპული უსაფრთხოების მთელი არქიტექტურისთვის ფუნდამენტური მნიშვნელობის მქონე თანახმობის და განუყოფელი უსაფრთხოების პრინციპის გაგებაში. აუცილებლად მიგვაჩნია დაუყოვნებლივ მოგვინოთ ნათელი ამ, დიპლომატიის პერსპექტივის კუთხით განმსაზღვრელ საკითხს:

... ევროპის უსაფრთხოების ქარტია, რომელიც 1999 წლის ნოემბერში სტამბოლში ეუთოს სამიტზე გაფორმდა, აყალიბებს ორგანიზაციის მონაწილე სახელმწიფოების ძირითად უფლებებსა და ვალდებულებებს უსაფრთხოების განუყოფლობაზე. ხაზგასმულია თითოეული მონაწილე სახელმწიფოს უფლება, თავისუფლად აირჩიოს ან შეცვალოს მისი უსაფრთხოების უზრუნველყოფის გზა, მათ შორის სამოკავშირეო ხელშეკრულებები, მათი ევოლუციის კვალობაზე, აგრეთვე, ნეიტრალიტეტი. ქარტიის იმავე პუნქტში პირდაპირაა განსაზღვრული თითოეული სახელმწიფოს ვალდებულება, არ გააძლიეროს თავისი უსაფრთხოება სხვისი უსაფრთხოების ხარჯზე. იქვე ნათქვამია, რომ არც ერთ სახელმწიფოს, სახელმწიფოთა ჯგუფს ან ორგანიზაციას არ შეიძლება მიენიჭოს უპირატესი პასუხისმგებლობა ეუთოს რეგიონში მშვიდობისა და სტაბილურობის შენარჩუნებაზე ან მისი რომელიმე ნაწილი მისი გაველენის სფეროდ მიიჩნიოს. 2010 წლის დეკემბერში ასტანაში ეუთოს სამიტზე ჩვენი ქვეყნების ლიდერებმა მოინახურეს დეკლარაცია, რომელიც ადასტურებს ურთიერთდაკავშირებული ვალდებულებების ამ ერთიან პაკეტს“.

შემდეგ რუსეთის საგარეო უწყება აჯამებს: „ასე საქმე არ გამოვა. უსაფრთხოების განუყოფლობის შესახებ შეთანხმებების არსი მდგომარეობს იმაში, რომ უსაფრთხოება ან ერთიანია ყველასთვის, ან საერთოდ არაა არც ერთ უსაფრთხოება... ქმედებები (ნატოს) ეწინააღმდეგება ფუნდამენტურ ზოგადევროპულ ვალდებულებებს, მათ შორის, აღნიშნული დოკუმენტებით დადგენილ ვალდებულებებს... სიტუაცია მოითხოვს პოზიციის გულმოდგინედ გამოკვევას“.

ამას მოსდევს გზავნილის ყველაზე საინტერესო და მნიშვნელოვანი ნაწილი: „ჩვენ გვსურს, მკაფიოდ

პასუხის მიღება კითხვაზე — როგორ ეხმობ ჩვენს პარტნიორებს თავიანთი ვალდებულება, არ განამტკიცონ საკუთარი უსაფრთხოება სხვა სახელმწიფოების უსაფრთხოების ხარჯზე... როგორ წარმოუდგინა თქვენს მთავრობას ამ ვალდებულების

პარტნიკული შესრულება თანამედროვე პირობებში? თუ თქვენ უარს აცხადებთ მოცემულ ვალდებულებაზე, გთხოვთ, მკაფიოდ განაცხადოთ ამის შესახებ. თქვენი პასუხი დაგვეხმარება, უკეთ გავიგოთ ჩვენი პარტნიორების უნარი, შეთანხმების სა-

ფუძველზე იკისრონ ვალდებულებები და დაცვა იხილონ... ვალდებულებები რატიულ რეაქციას. ამაზე არ უნდა დანიშნავს დიდი დრო...“

რუსული მხარე აღწერს, როგორ ეხმობ მას თანახმობი და განუყოფელი უსაფრთხოების პრინციპი და დეტალურად მიუთითებს საერთაშორისო შეთანხმებებისა და ვალდებულებების კონტენტს. ის ახსნის, რომ დასავლეთი თვით პრინციპის ინტერპრეტაციას ეწევა და ხელშეკრულებებსა და ვალდებულებებს შერჩევითად (მათთვის მომგებიანობიდან გამომდინარე) იყენებს

ამ სიტყვების შემდეგ რუსული მხარე აღწერს, როგორ ეხმობ მას თანახმობი და განუყოფელი უსაფრთხოების პრინციპი და დეტალურად მიუთითებს საერთაშორისო შეთანხმებებისა და ვალდებულებების პუნქტებს. ის აცხადებს, რომ დასავლეთი თვით პრინციპის ინტერპრეტაციას ეწევა და ხელშეკრულებებსა და ვალდებულებებს შერჩევითად (მათთვის მომგებიანობიდან გამომდინარე) იყენებს

www.geworld.ge

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

ჩინეთის სახალხო რესპუბლიკის თავმჯდომარე სი ძინპინმა და რუსეთის ფედერაციის პრეზიდენტმა ვლადიმერ პუტინმა, რომელიც ზამთრის XXIV ოლიმპიადის ბახსნის ცერემონიაზე დასასწრებად პეკინში ჩავიდა, მოლაპარაკებები გამართეს, შემდეგ კი ხელი მოაწერეს ერთობლივ განცხადებას საერთაშორისო ურთიერთობების ახალი ერის დაწყების შესახებ, რომელიც გლობალურ და მდგრად განვითარებას გულისხმობს.

„დაყავი და იბატონე“-ს პრინციპის ნაცვლად ევრაზიულ კონტინენტზე და აზია-წყნარი ოკეანის რეგიონში მკვიდრდება პრინციპი „განვითარება ურთიერთობების ცემითი თანამშრომლობით“.

ჩინეთის სახალხო რესპუბლიკის თავმჯდომარე სი ძინპინმა და რუსეთის ფედერაციის პრეზიდენტმა ვლადიმერ პუტინმა, რომელიც ზამთრის XXIV ოლიმპიადის ბახსნის ცერემონიაზე დასასწრებად პეკინში ჩავიდა, მოლაპარაკებები გამართეს, შემდეგ კი ხელი მოაწერეს ერთობლივ განცხადებას საერთაშორისო ურთიერთობების ახალი ერის დაწყების შესახებ, რომელიც გლობალურ და მდგრად განვითარებას გულისხმობს.

სეგმენტების შეზღუდვის უფლებას მიუღებლად მიიჩნევენ; * მტკიცედ დაცევენ მეორე მსოფლიო ომის შედეგებისა და ომის შემდგომი მსოფლიო წესრიგის ხელშეუხებლობას, დაცევენ გაეროს ავტორიტეტსა და სამართლიანობას საერთაშორისო ურთიერთობებში, წინ აღუდგებიან ისტორიის უარყოფის, დამახინჯებისა და ფალსიფიკაციის მცდელობებს.

რუსულ-ჩინური დეკლარაცია: ევრაზიის კონტინენტზე და აზია-წყნარი ოკეანის რეგიონში ახიარულან დგინდება სამართლიანი საერთაშორისო წესები; წესები, რომლებსაც რუსეთი და ჩინეთი დაადასტურებენ

მოსკოვი და პეკინი:

* წინ აღუდგებიან სუვერენული ქვეყნების საზღვრების დაზარალებას, გამოვლენ მსოფლიო უსაფრთხოების დარღვევების დამამართლებელსა და ფერადი რეველაციების წინააღმდეგ;
* მიზანმიმართულად იმოქმედებენ თანამშრომლობის შანსის ორგანიზაციის (საერთაშორისო ორგანიზაცია, რომელიც დაარსდა 2001 წლის 15 ივნისს. ამ ორგანიზაციის წევრები არიან: ირანი, ინდოეთი, ყაზახეთი, ყირგიზეთი, ჩინეთი, პაკისტანი, რუსეთი, ტაივანი, უზბეკეთი. სახელმწიფოები-დამკვირვებლები: ავღანეთი, ბელარუსი, მონღოლეთი. — ნ.კ.) განსამტკიცებლად და მისი როლის ასამაღლებლად მდგრადი უსაფრთხოების პრინციპებზე დაფუძნებული პოლიტიკური მსოფლიო წესრიგის ჩამოყალიბებაში;
* მოუწოდებენ ბირთვულ სახელმწიფოებს, გადადგან ნაბიჯები ბირთვული ომის რისკების შესამცირებლად;
* გაააქტიურებენ მუშაობას ევრაზიული ეკონომიკური კავშირისა და ინიციატივა „ერთი სარტყელი, ერთი გზის“ გეგმების განსახორციელებლად, რათა გაღრმავდეს პრაქტიკული თანამშრომლობა ევრაზიის ეკონომიკურ კავშირსა და ჩინეთს შორის;
* გეგმავენ პრაქტიკული კოორდინაციის გაღრმავებას არქტიკის მდგრადი განვითარების მიმართულებით;
* გეგმავენ მუშაობას ASEAN-ის (სამხრეთ-აღმოსავლეთ აზიის სახელმწიფოების ასოციაცია, რომელიც შეიქმნა 1967 წლის 8 აგვისტოს და აერთიანებს 23 ქვეყანას — ნ.კ.), როგორც რეგიონული არქტიკურის საკვანძო ელემენტის როლის გასამტკიცებლად;
* გამოდიან ინტერნეტის მართვის თანაბარი უფლებისთვის, ხოლო ნაციონალური

სინური იარაღის შემუშავების, წარმოებისა და მარაგის აკრძალვისა და მათი განადგურების შესახებ.
* რუსეთი და ჩინეთი ღრმად შემოთავაზებულნი არიან ქიმიური იარაღის აკრძალვის ორგანიზაციის პოლიტიკით და მოუწოდებენ მის წევრებს, დაცევენ კონსენსუსზე დაფუძნებული გადაწყვეტილების მიღების ტრადიციას. ისინი ასევე დაბეჭდილებით მოითხოვენ, რომ შეერთებულმა შტატებმა, როგორც კონვენციის ერთადერთმა მხარემ, რომ-

ბას. ტექსტში ხაზგასმულია: არც ერთი ქვეყანა არ უნდა შეცვალოს და ვერც შეძლებს თავისი უსაფრთხოების უზრუნველყოფას მსოფლიო უსაფრთხოებისგან მოწყვეტით და სხვების უსაფრთხოების ხარჯზე.
„ცალკეული სახელმწიფოები, სამხედრო-პოლიტიკური კავშირები თუ კოალიციები მიზნად ისახავენ, მიიღონ პირდაპირი თუ ირიბი ცალმხრივი სამხედრო უპირატესობა სხვების უსაფრთხოების საზიარებლად, მათ შორის უპატიოსნო

სინური იარაღის შემუშავების, წარმოებისა და მარაგის აკრძალვისა და მათი განადგურების შესახებ.
* რუსეთი და ჩინეთი ღრმად შემოთავაზებულნი არიან ქიმიური იარაღის აკრძალვის ორგანიზაციის პოლიტიკით და მოუწოდებენ მის წევრებს, დაცევენ კონსენსუსზე დაფუძნებული გადაწყვეტილების მიღების ტრადიციას. ისინი ასევე დაბეჭდილებით მოითხოვენ, რომ შეერთებულმა შტატებმა, როგორც კონვენციის ერთადერთმა მხარემ, რომ-

ბას. ტექსტში ხაზგასმულია: არც ერთი ქვეყანა არ უნდა შეცვალოს და ვერც შეძლებს თავისი უსაფრთხოების უზრუნველყოფას მსოფლიო უსაფრთხოებისგან მოწყვეტით და სხვების უსაფრთხოების ხარჯზე.
„ცალკეული სახელმწიფოები, სამხედრო-პოლიტიკური კავშირები თუ კოალიციები მიზნად ისახავენ, მიიღონ პირდაპირი თუ ირიბი ცალმხრივი სამხედრო უპირატესობა სხვების უსაფრთხოების საზიარებლად, მათ შორის უპატიოსნო

სინური იარაღის შემუშავების, წარმოებისა და მარაგის აკრძალვისა და მათი განადგურების შესახებ.
* რუსეთი და ჩინეთი ღრმად შემოთავაზებულნი არიან ქიმიური იარაღის აკრძალვის ორგანიზაციის პოლიტიკით და მოუწოდებენ მის წევრებს, დაცევენ კონსენსუსზე დაფუძნებული გადაწყვეტილების მიღების ტრადიციას. ისინი ასევე დაბეჭდილებით მოითხოვენ, რომ შეერთებულმა შტატებმა, როგორც კონვენციის ერთადერთმა მხარემ, რომ-

ბას. ტექსტში ხაზგასმულია: არც ერთი ქვეყანა არ უნდა შეცვალოს და ვერც შეძლებს თავისი უსაფრთხოების უზრუნველყოფას მსოფლიო უსაფრთხოებისგან მოწყვეტით და სხვების უსაფრთხოების ხარჯზე.
„ცალკეული სახელმწიფოები, სამხედრო-პოლიტიკური კავშირები თუ კოალიციები მიზნად ისახავენ, მიიღონ პირდაპირი თუ ირიბი ცალმხრივი სამხედრო უპირატესობა სხვების უსაფრთხოების საზიარებლად, მათ შორის უპატიოსნო

რუსეთის ფედერაციისა და ჩინეთის სახელმწიფო რეპრეზენტაციის პირველი პირები შეთანხმდნენ, რომ დემოკრატიის ზოგადსაკაცოებრივ ფასეულობას და არა ცალკეული სახელმწიფოების პრივილეგიას, ხოლო მისი წინა პლანზე წამოწევა და დაცვა მსოფლიო საზოგადოებრივობის საერთო ამოცანაა.

მხარეები: * გაემოდიან ნატოს სამომავლო გაფართოების წინააღმდეგ; * მოუნდებიან ჩრდილოატლანტიკურ ალიანსს, უარი თქვას სივრცის დროინდელ იდეოლოგიურ მიდგომაზე; * გაემოდიან აზია-წყნარი ოკეანის რეგიონში დასავლელი ბლოკების სტრატეგიისა და დაპირისპირებული ბანაკების შექმნის წინააღმდეგ; * რუსეთი და ჩინეთი ძალიან სხმევას არ დაიშურებენ თანასწორუფლებიანი, ღია, ინკლუზიური, უსაფრთხოების სისტემის შესაქმნელად აზია-წყნარი ოკეანის რეგიონში, რომელიც მიმართული არ იქნება მესამე ქვეყნების წინააღმდეგ, რომელიც უზრუნველყოფს მშვიდობას, სტაბილურობასა და აყვავებას; * აღნიშნულია ჩინეთისა და რუსეთის პრეზიდენტების ერთობლივ განცხადებაში.

ანსს, უარი თქვას ცივი ომისდროინდელ იდეოლოგიურ მიდგომაზე; * გაემოდიან აზია-წყნარი ოკეანის რეგიონში დასავლელი ბლოკების სტრატეგიისა და დაპირისპირებული ბანაკების შექმნის წინააღმდეგ; * რუსეთი და ჩინეთი ძალიან სხმევას არ დაიშურებენ თანასწორუფლებიანი, ღია, ინკლუზიური, უსაფრთხოების სისტემის შესაქმნელად აზია-წყნარი ოკეანის რეგიონში, რომელიც მიმართული არ იქნება მესამე ქვეყნების წინააღმდეგ, რომელიც უზრუნველყოფს მშვიდობას, სტაბილურობასა და აყვავებას; * აღნიშნულია ჩინეთისა და რუსეთის პრეზიდენტების ერთობლივ განცხადებაში.

საკითხებზე აგებული უნდა იყოს ყველა ქვეყნის თანასწორუფლებიანობასა და ურთიერთპატივისცემაზე ადამიანის უფლებების საერთაშორისო სისტემის განმტკიცების მიზნით, — ნათქვამია ერთობლივ განცხადებაში.

უსაფრთხოების გარანტიები

„მხარეები აღნიშნავენ, რომ დემოკრატიული პრინციპების რეალიზაცია ხდება არა მხოლოდ შიდასახელმწიფოებრივი მმართველობის, არამედ გლობალურ დონეზეც. ცალკეული სახელმწიფოების მცდელობა, თავიანთი „დემოკრატიული სტანდარტები სხვა ქვეყნებს მოახვიონ თავს, მიითვისონ მონოპოლიური უფლება, შეაფასონ დემოკრატიის დონის შესაბამისობა

ვლადიმერ პუტინის განცხადებით, რუსეთისა და ჩინეთის პარტნიორობა უკაცხევანტო სისიათი შეიქმნა. სი ქინემა კი უკაცხევანტო პოლიტიკურ და სტრატეგიულ პარტნიორობაზე რუსეთსა და ჩინეთს შორის. ამათაგან, რუსეთის მოთხოვნები აშშ-სა და ნატოს მიმართ უსაფრთხოების გარანტიების შესახებ.

ჩინეთის სახელმწიფო რეპრეზენტაცია გაგებით ეკიდება და მხარს უჭერს რუსეთის ფედერაციის მიერ წამოყენებულ წინადადებას, ევროპაში ხანგრძლივი იურიდიულად აუცილებელი უსაფრთხოების გარანტიების ფორმირებას, — ნათქვამია ტექსტში.

რუსეთის ფედერაციის პრეზიდენტმა და ჩინეთის სახელმწიფო რეპრეზენტაციის ლიდერმა პეკინში გამართული მოლაპარაკებების შედეგად 16 დოკუმენტს მოაწერეს ხელი, მათ შორის ერთობლივ განცხადებას.

ვლადიმერ პუტინის განცხადებით, რუსეთისა და ჩინეთის პარტნიორობა უპრეცედენტო ხასიათი შეიძინა. სი ძინემა კი ყურადღება გაამახვილა პოლიტიკურ და სტრატეგიულ ურთიერთქმედებაზე რუსეთსა და ჩინეთს შორის. ამასთანავე, ჩინეთის ლიდერმა სამართლიანად მიიჩნია რუსეთის მოთხოვნები აშშ-სა და ნატოს მიმართ უსაფრთხოების გარანტიების შესახებ.

მოსკოვი და პეკინი ღრმად არიან შეფოთებულნი საერთაშორისო უსაფრთხოების სფეროში სერიოზული გამოწვევების გამო და მხარეები გაემოდიან ნატოს სამომავლო გაფართოებისა და აზია-წყნარი ოკეანის რეგიონში დასავლელი ბლოკების სტრატეგიისა და დაპირისპირებული ბანაკების შექმნის წინააღმდეგ, კერძოდ, უსაფრთხოების სფეროში აშშ-ის, დიდი ბრიტანეთისა და ავსტრალიის პარტნიორობის (AUKUS).

ტრადიციები, დაფუძნებული განვითარების ათასწლოვან გამოცდილებასა და მოქალაქეთა მხარდაჭერაზე. რუსეთი და ჩინეთი თავიანთ ხალხებს აძლევენ უფლებას, კანონების შესაბამისად, სხვადასხვა ფორმით მიიღონ მონაწილეობა სახელმწიფოს მართვასა და საზოგადოების ცხოვრებაში. ორივე ქვეყნის ხალხები დარწმუნებულნი არიან არჩეული გზის სისწორეში და პატივისცემით ეპყრობიან სხვა ქვეყნების დემოკრატიულ წყობებსა და ტრადიციებს, — აღნიშნა

ადამიანის უფლებები

მხარეებმა ყურადღება გაამახვილეს იმაზე, რომ „გაეროს“ ნებისმიერი და ადამიანის უფლებების საყოველთაო დეკლარაციით განსაზღვრულია კეთილშობილური მიზნები ადამიანის უნივერსალური უფლებების სფეროში, გამყარებულია საბაზისო პრინცი-

პები, რომლებიც გათვალისწინებული უნდა იქნას და რომლებიც პრაქტიკულად უნდა განახორციელოს ყველა სახელმწიფომ“.

„ადამიანის უფლებების სფეროში საერთაშორისო თანამშრომლობა აუცილებლად უნდა განხორციელდეს თანასწორუფლებიანი დიალოგის პირობებში ყველა ქვეყნის ჩართულობით. ყველა სახელმწიფოს უნდა მიუწვევდებოდეს ხელი განვითარების უფლებებზე. ურთიერთქმედება და თანამშრომლობა უფლებდაცვით

კრიტიკიუმებთან, გაავლონ გამყოფი ხაზები იდეოლოგიური ნიშნების მიხედვით, მათ შორის ვინაობის მატარებელი ბლოკებისა და სიტუაციური ალიანსების შექმნით, სინამდვილეში დემოკრატიის ფეხქვეშ გათევა და მის სულისკვეთებასა და ღირებულებას უსაფრთხოების უარის თქმა“; — აღნიშნულია რუსეთისა და ჩინეთის ლიდერების ერთობლივ განცხადებაში.

პეკინისა და მოსკოვის აზრით, „პეკინის როლის შესრულების მსგავსი მცდელობები სერიოზულ საფრთხეს უქმნის რეგიონულ მშვიდობასა და სტაბილურობას, ძირს უთხრის მსოფლიო წესრიგის მდგრადობას“.

რუსეთისა და ჩინეთის მეგობრობა

დოკუმენტში მითითებულია, რომ ჩინეთსა და რუსეთს შორის მეგობრობას საზღვარი არ აქვს, თანამშრომლობაში „არ არის აკრძალული ზონები“, ორმხრივი სტრატეგიული ურთიერთქმედება მიმართული არ არის მესამე ქვეყნების წინააღმდეგ. „ორ სახელმწიფოს შორის მეგობრობას არ აქვს საზღვა-

რი, თანამშრომლობაში არ არის აკრძალული ზონები, ორმხრივი სტრატეგიული ურთიერთქმედებები მიმართული არ არის მესამე ქვეყნების მიმართ, არ არის დამოკიდებული საერთაშორისო ვითარების შეცვლასა და სიტუაციურ ცვლილებებზე მესამე ქვეყნებში“, — მითითებულია დოკუმენტში. მოსკოვმა და პეკინმა ხაზგასმით აღნიშნეს, რომ „გამოდიან სახელმწიფოებს შორის ახალი ტიპის ურთიერთობით, რომელიც დაფუძნებული იქნება ურთიერთპატივისცემაზე, მშვიდობიან თანაარსებობასა და ურთიერთხელსაყრელ თანამშრომლობაზე“.

დასკვნა

რუსეთისა და ჩინეთის დეკლარაციის მიხედვით, „დაყვანილი იბატონეს“ ს პრინციპის ნაცვლად ევროპის კონტინენტსა და აზია-წყნარი ოკეანის რეგიონში მკვიდრდება პრინციპი „განვითარება ურთიერთპატივისცემითი თანამშრომლობით“. ევროპის კონტინენტსა და აზია-წყნარი ოკეანის რეგიონში მკვიდრდება სამართლიანი საერთაშორისო წესები, რომლებსაც რუსეთი და ჩინეთი დაადგენენ. აღსანიშნავია, თითქმის ყველა პოზიციაში მოსკოვი და პეკინი გაეროს წესდებებს იმეორებენ. ორივე დაფიქრებით მოითხოვს გაეროს ინსტრუმენტების გამოყენებას გლობალური პრობლემების გადასაჭრელად, განსაკუთრებით უსაფრთხოების სფეროში. შეერთებული შტატები კი რეალობას აცდენილი იდეებით განაგრძობს მსოფლიო წესრიგის დესტაბილიზაციას და ცდილობს დააბრუნოს სისტემა, როდესაც ისინი უპირობოდ აწესებდნენ თავიანთ დიქტატს მსოფლიოში. სწორედ შეერთებული შტატები ეწევა ისეთი რეგიონული ომების (უკრაინისა და ტაივანში) პროვოცირებას, რომლებსაც აქვს მსოფლიო ომებში გადაზრდის ყველა შანსი. შეერთებული შტატები უარს ამბობს ძირითადი მსოფლიო მოთამაშებისთვის მისაღები კონსტრუქციული, ობიექტური წესების შემუშავებაზე, ამჯობინებს თავისი ინტერესების გატარებას მუქარით, შანტაჟით, სხვა ქვეყნების ელიტების მოსყიდვით, დაპირისპირებისა და წინააღმდეგობების გაღვივებით, ძალის გამოყენებითა და სანქციების დაწესებით. აქედან გამომდინარე, ვლადიმერ პუტინი და სი ძინპინი ანტიამერიკული ნამქვებლები კი არა, როგორც მათ დასავლური მედია წარმოაჩენს, არამედ, როგორც ჩინეთის Global Times-მა განაცხადა, ცვალებადი მსოფლიოს სტაბილიზატორები არიან. ხალხებს მოეწონათ პატივისცემით მოპყრობა, სურთ, იცხოვრონ არა თავსმოხვეული „დემოკრატიისა და ლიბერალიზმის ბანაკში“, არამედ საკუთარი ქვეყნის თუ ადრე დასავლეთს ემინოდა ჩინეთის ეკონომიკური ძლიერებისა და რუსეთის სამხედრო ძალის, ახლა მათ ახალი საფრთხე გამოუჩნდათ — ღირებულებები, რომლებიც რუსეთსა და ჩინეთს აერთიანებს, და მიდგომები, რომლებიც გამოაცხადეს. ria.ru-სა და tass.ru-ზე გამოქვეყნებული მასალების მიხედვით მოამზადა ნიკა კორინთაძე

«მარტოქაა უნდა ვიყო»

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

მსოფლიოს გეოპოლიტიკური ლანდშაფტი პრინციპულად და თვისებრივად შეიცვალა. ეს თარიღი (2022 წლის 4 თებერვალი) ისტორიულ ეპოქათა წყალგამყოფია. 2022 წლის 3 თებერვალს ვინმეს ჯერ კიდევ თუ ეგონა, რომ ახლ მსოფლიოს ერთპიროვნული ჰეგემონია, 2022 წლის 4 თებერვალს ყველამ (გარდა ნაწილობრივ ნაციონალი მერიისა) დაინახა, რომ მსოფლიოს გეოპოლიტიკურ რუკაზე რუსეთისა და ჩინეთის სტრატეგიული კავშირის სახით დამოკიდებულად უნდა აღიქვას მსოფლიო ლანდშაფტი, რომელიც დასაბუთებულია ურთიერთობების სისტემის ცვლილებებით.

წინფოსთვის მხარის და-
ჭერისა და თანადგომის
უფრო მეტი და ნათელი
მაგალითი არც ისე ბევრია
მსოფლიოს ისტორიაში.

მხარდაჭერა მეორე მხრიდანაც მხარდაჭერას ითხოვს და იმსახურებს. ჩინეთის წინაშე რუსეთი ვალში არ დარჩენილა. დოკუმენტში ჩანს, რომელია: „რუსეთი მხარს უჭერს, ერთი ჩინეთის“ პრინციპს, ადასტურებს, რომ ტაივანი არის ჩინეთის განუყოფელი ნაწილი და გამოდის ტაივანის დამოუკიდებლობის წინააღმდეგ, რა ფორმითაც უნდა იყოს იგი წარმოდგენილი“. ეს უკვე რუსეთის მხრიდან არა მხოლოდ ჩინეთის ტერიტორიული მთლიანობის აღიარება და მისთვის მტკიცე მხარდაჭერის გამოცხადებაა, არამედ ჩინეთის მიმართ აშშ-ის ბოროტი ჩანაფიქრის წინააღმდეგ ღია გამოცხადებული დემონსტრირებაც, რომელიც რუსეთის ჩინეთის მხრიდან სტრატეგიულ საკითხებში ასევე აშკარა მხარდაჭერის გარანტიას აძლევს.

ამერიკელთა ძირგამომთხრელი საქმიანობის წინააღმდეგ რუსეთისა და ჩინეთის ერთად დგომის გამოცხადებაა ერთობლივი განცხადების შემდეგი დებულება: „რუსეთი და ჩინეთი გამოდიან მიმდებარე რეგიონებში უსაფრთხოებისა და სტაბილურობისთვის გარეშე ძალების ძირგამომთხრელი საქმიანობისა და „ფერადი რევოლუციების“ წინააღმდეგ. მხარეები გამოდიან ნატოს შემდგომი გაფართოების წინააღმდეგ და ჩრდილოატლანტიკურ ალიანსის მოუნოდებენ, უარი თქვას „ცივი ომის“ დროინდელი იდეოლოგიზირებული მიდგომებისგან, პატივი სცეს სხვა ქვეყნების სუვერენიტეტს, უსაფრთხოებასა და ინტერესებს“. გარდა ამისა: „მხარეები სერიოზულად არიან შეშფოთებულინი აშშ-ის, დიდი ბრიტანეთისა და ავსტრალიის მიერ სამხრეთი პარტიზანობის (AUKUS) შექმნით, კერძოდ, მისი იმ ნაწილით, რომელიც ითვალისწინებს თანამშრომლობას ატომური ნავალკვებ ნავეების სფეროში, რაც უწინააღმდეგვება გლობალური უსაფრთხოების საფრთხეს“.

ერთობლივ განცხადებაში რუსეთი და ჩინეთი საერთაშორისო ურთიერთობების ყველაზე მტკიცე საკითხებს ეხებიან და თითქმის ყოველთვის აშშ-ის წინააღმდეგ გამოდიან: „მხარეები ხაზს უსვამენ, რომ აშშ-ისა და მისი მოკავშირეების საშინაო და საგარეო სამხედრო-ბიოლოგიური საქმიანობა სერიოზულ შეშფოთებას იწვევს. განსაკუთრებულ შეშფოთებას კი ბიოლოგიური და ქიმიური იარაღის წარმოება-შენახვის შესახებ 1972 წლის კონვენციის დაცვის საკითხი იწვევს. რუსეთი და ჩინეთი აშშ-ისგან, რომელიც ერთდღერთი ქვეყანაა, ვისაც არ დაუშვარებია ქიმიური იარაღის განადგურების პროცესი, დაჟინებით მოითხოვენ, დააჩქაროს ქიმიური არსენალის ლიკვიდაცია“.

ამავე განცხადებაში სერიოზული ადგილი აქვს დათმობილი ინტერნეტის განვითარებას: „მხარეები მხარს უჭერენ ინტერნეტის მართვის ინტერნაციონალიზაციას. მიუღებლად მიაჩნიათ ინტერნეტის ნაციონალური ქსელის რეგულირებასა და უსაფრთხოების უზრუნველყოფაზე მათი სუ-

ვერენული უფლებების შეზღუდვის ნებისმიერი მცდელობა“.

თითქმის არ დარჩენილა საერთაშორისო ცხოვრების ასპექტი, რომელზეც არ შესახებლენილოს ურთიერთობები. ერთობლივ განცხადებაში ნათქვამია: „მხარეები მზად არიან, მტკიცედ დაიცვან მეორე მსოფლიო ომის შედეგებისა და მის შედეგად ჩამოყალიბებული მსოფლიო წესრიგის უცვლელი, დაიცვან გაეროს ავტორიტეტი და სამართლიანობის პრინციპი საერთაშორისო ურთიერთობებში, წინ აღუდგენ მეორე მსოფლიო ომის ისტორიის უარყოფის, დამახინჯებისა და გაყალბების მცდელობებს. იმისთვის, რომ არ დაუშვან მსოფლიო ომის ტრაგედიის განმეორება, მხარეები გამოდიან ფაშისტი აგრესორებისა და მათი დამამტკიცებლის მიერ ჩადენილი ბოროტმოქმედების გამო პასუხისმგებლობის ნიველირებისა და გამარჯვებული სახელმწიფოების ღირსების შეზღუდვის წინააღმდეგ“.

ყველაფერი ზუსტად არის ნათქვამი. აშშ-ისა და კოლექტიური დასავლეთის სპეკულანტი მეცნიერებისა და ნაშუსგარეცხილი ურთიერთობების მცდელობა მიმართულია ფაშისტიზმის დამარცხების წინააღმდეგ. აშშ-ისა და კავშირის როლის მიჩქმალვა დაკნინებისა და აშშ-ინგლისის როლის გაზვიადებულად წარმოჩენისაკენ. ეს იმ დროს, როდესაც ცნობილია, რომ ეს ორი დასავლური სახელმწიფო საბჭოთა კავშირის მოკავშირეებად მხოლოდ მას შემდეგ მოგვევლინენ, როდესაც მეორე მსოფლიო ომის ბედი, პრაქტიკულად, გადაწყვეტილი, ანუ საბჭოთა კავშირის გამარჯვება გარდაუვალი იყო. იქამდე კი, სწორედ აშშ და დიდი ბრიტანეთი იყვნენ ის სახელმწიფოები, რომლებმაც უდიდესი როლი შეასრულეს ჰიტლერის აღზევებაში, შემდგომ კი მის შეიარაღებასა და დაფინანსებაში. დღეს კი ისინი ყველაფერს აკეთებენ იმისათვის, რომ, ერთი მხრივ, საბჭოთა კავშირი და ევროპული ფაშისტიზმი, მეორე მხრივ, სტალინი და ჰიტლერი ერთნაირ ბოროტებად წარმოაჩინონ. ახალ, რევოლუციურ დოკუმენტში კი, როგორც იქნა, ვხვდებით, რომ მსოფლიოს ორი შესახებლენილო - რუსეთი და ჩინეთი ამ ისტორიული უსაბედრობის წინააღმდეგ მხარდამხარ გამოდიან. აი, ამ ერთობასა და ერთად დგომას ეს ქვეყნები მსოფლიო შესახებლენილოებს შორის ახალი ტიპის ურთიერთობას უწოდებენ: „მხარეები გამოდიან მსოფლიო დერეფრავათა შორის ახალი ტიპის ურთიერთობათა ფორმირების მოლოდინით, რომელიც დაფუძნებული იქნება ურთიერთპატივისცემაზე, მშვიდობიან თანაარსებობასა და ურთიერთხელსაყრელ თანამშრომლობაზე. ადასტურებენ, რომ რუსეთსა და ჩინეთს შორის ახალი ტიპის სახელმწიფოებრივი ურთიერთობები აღემატება „ცივი ომის“ დროინდელ სამხედრო-პოლიტიკურ კავშირებს. მეგობრობას ორ სახელმწიფოს შორის არ აქვს საზღვრები, თანამშრომლობაში არ არის აკრძალული ზონები, რომლებიც სტრატეგიული ურთიერთობების დამატარების სახელით ურთიერთობების დასაბუთების მიზნით შეიქმნა“.

ამ განცხადებაში არის უაღრესად მნიშვნელოვანი დეტალი: „მხარეები განზრახული აქვთ, განავითარონ თანამშრომლობის ფორმის ჩარჩოში „რუსეთი — ინდოეთი — ჩინეთი“. აგრეთვე, უსაფრთხოების საკითხებში განავითარონ ურთიერთობა აღმოსავლეთ აზიისა და რეგიონული ფორუმის — AECAN-ის (სამხრეთ-აღმოსავლეთ აზიის ქვეყნების ასოციაცია), რომელიც გაერთიანებულია 23 სახელმწიფო — ვ.კ.) მოედნებზე“.

ფიქრობ, რუსეთისა და ჩინეთის სტრატეგიული პარტნიორობის განვითარების მიზნით აშშ-ის და დოკუმენტში ნათლად ჩანს.

გარდა ამისა, რუსეთსა და ჩინეთს შორის მიმავალი სტრატეგიული გეგმები აქვთ: „რუსეთი და ჩინეთი განაგრძობენ კოოპერაციას ისეთ საინტერესო თემებზე, როგორცაა გრძელვადიანი კოსმოსური საქმიანობა და კოსმოსური

საქართველოს პოლიტიკოსები, როგორც საჭიროა დისიდენტების დროინდელი შეზღუდვებით აზროვნებენ და ისევ სწავლობენ მათი აზროვნების, როგორც, ოქსიდაც, ჯერ კიდევ კოეზის ელემენტებს. სწავლა ჩრდილოეთიდან მოსული მხარის. პეკინის ისტორიულმა უსაფრთხოებას დაზარალებს, რომ, მედროვე პოლიტიკოსებისთვის მზად სიდასა უნდა მოელოდეს, ჩასვლით ახილავდა დასავლეთი ჩაღის

ხელმწიფოთა წინააღმდეგ და არ ექვემდებარება ცვალებადი საერთაშორისო გარემოს გაგებას. მხარეები გამოდიან საერთაშორისო ურთიერთობებში იმ მდგომარეობის დაბრუნების წინააღმდეგ, როდესაც ძლიერი სახელმწიფოები ერთმანეთის წინააღმდეგ ბრძოლაში სუსტები მათ ნადავლად იქცევიან“.

აქვე ჩანს, რომ მხარეები ისწრაფვიან ბრიქსის (ორგანიზაცია, რომელიც გაერთიანებულია 5 ქვეყანა — ბრაზილია, რუსეთი, ინდოეთი, ჩინეთი და სამხრეთი აფრიკა — ვ.კ.) ფორმალის შემდგომი გაძლიერებისთვის. აგრეთვე, თანამშრომლობის შანსის ორგანიზაციის როლის შემდგომი ამაღლებისა და პოლიტიკური მსოფლიო წესრიგის ჩამოყალიბებისაკენ, რომელიც საყოველთაოდ აღიარებული საერთაშორისო სამართლის ნორმებს დაეყრდნობა“.

ამ განცხადებაში არის უაღრესად მნიშვნელოვანი დეტალი: „მხარეები განზრახული აქვთ, განავითარონ თანამშრომლობის ფორმის ჩარჩოში „რუსეთი — ინდოეთი — ჩინეთი“. აგრეთვე, უსაფრთხოების საკითხებში განავითარონ ურთიერთობა აღმოსავლეთ აზიისა და რეგიონული ფორუმის — AECAN-ის (სამხრეთ-აღმოსავლეთ აზიის ქვეყნების ასოციაცია), რომელიც გაერთიანებულია 23 სახელმწიფო — ვ.კ.) მოედნებზე“.

ფიქრობ, რუსეთისა და ჩინეთის სტრატეგიული პარტნიორობის განვითარების მიზნით აშშ-ის და დოკუმენტში ნათლად ჩანს.

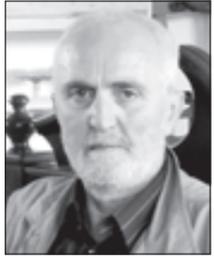
გარდა ამისა, რუსეთსა და ჩინეთს შორის მიმავალი სტრატეგიული გეგმები აქვთ: „რუსეთი და ჩინეთი განაგრძობენ კოოპერაციას ისეთ საინტერესო თემებზე, როგორცაა გრძელვადიანი კოსმოსური საქმიანობა და კოსმოსური

სულ დაკარგა თუ იქამდე დირსების რამე ნასახი მოეპოვებოდა.

ჯერ „ბლუმბერგის“ გამოხედომა და მის მიერ მოხდელი ბოდიში რად ღირს, („ბოდიში შეცოდებაზე უარესიაო“, — ქართული ანდაზა). ბლუმბერგმა ჯერ მყვირალა სათაური გაამანშალა, რომელიც გარკვეული დროით გამოვიდა საიტზე: „რუსეთი უკრაინაში შეიჭრა“, — იუნყებოდა ეს სათაური. შემდეგ კი ბოდიში მოიხადა არასწორი ინფორმაციის გამო და ამას სარედაქციო შეცდომა უწოდა. ეს თუ შეცდომა იყო, თეთრი სახლის მიერ ჯენიფერ ფსაქის პირით განცხადებული ეს ნონსენსი რითი აიხსნება: „აშშ შეახსენებს ჩინეთს, რომ ევროპაში სიტუაციის დესტაბილიზაცია ზიანს მიაყენებს ჩინეთის ინტერესებს მთელ მსოფლიოში“. ვაჰ, აკი გაიძახოდნენ, ყველა სახელმწიფოს აქვს უფლება, თავისი უსაფრთხოების გარანტიები თვითონ ექებოს და პარტნიორული კავშირის იმასთან შეკრება, ვისთანაც საჭიროდ ჩათვლის. ჩინეთმა აიღო და სტრატეგიული კავშირი რუსეთთან შეკრა. ამის გამო უნდა დაზიანდეს მისი ინტერესები მთელ მსოფლიოში? აშშ-თან რომ შეეკრა კავშირი, ასეთ შემთხვევაში ხომ არ დაზიანდებოდა მისი ინტერესები? ჟარგონით რომ ვთქვათ, ამერიკელები ძალიან აიჭრნენ. სახელმწიფო მოღვაწეები, პოლიტიკოსები და ურთიერთობების სფეროში მუშაობის მსოფლიო ომში გამარჯვების მოლოდინი მათ აქვთ. ჩინეთისა და რუსეთის ურთიერთობის განვითარებას ეს ოქრო, ვინაიდან ეს შეიძლება ის ოქრო აღმოჩნდეს, რომელიც მსოფლიოს ახალ გლობალურ დაპირისპირებას აარიდებს, რადგან მწველი წარმოსადგენია, რომ ჩრდილოეთ კორეის მისადგომებიდან უთავმოყვაროდ გამოდის რეგულირება, სირიაში სასტიკად დამარცხებულმა, ვენესუ-

ელასა და ბელარუსში ბოლომდე გაბითურებულმა და ოცნლიანი ომის შემდეგ ავღანეთიდან სამარცხვინოდ გამოპანდურებულმა ამერიკელებმა სამხედრო-სტრატეგიული პარტნიორობით შეკავშირებულ რუსეთსა და ჩინეთთან ერთდროულ ომზე იფიქრონ. მართალია, რუსეთისა და ჩინეთის ერთობლივი განცხადების შემდეგ ამერიკელებმა გერმანიასა და პოლონეთში ორი ათასი ჯარისკაცი გადაიხსნეს, მაგრამ ეს შიშის გასაქარწყლებელი იმ ნაშოყვირებას ჰგავს, ღამის სინდელში მარტო დარჩენილ მგზავრს, მისდა უნებურად რომ აღმოხდება. მიუხედავად ამისა, ისიც უნდა ითქვას, რომ გლობალური ომის საშიშროება ბოლომდე მხსნელი არ არის. ამ თვალსაზრისით ყველაზე საშიში წერტილი ყირიმია. დასავლეთიდან შემოზიდული იარაღით გაძვირდა უკრაინის უპასუხისმგებლო ხელი-სუფლება დასავლეთმა შესაძლებელია ისევე აცდუნოს, როგორც 2008 წელს სააკაშვილი აცდუნა და ცხინვალისთვის საარტილერიო ცეცხლი გაასხნევინა. ყირიმზე თავდასხმა რუსეთზე თავდასხმაა, რომელსაც რუსეთის მისიონერი პასუხი მოჰყვება. ასეთ შემთხვევაში რას იზამს აშშ — თავზეხელაღებული ზემოქმედება? ურთულესი შეკითხვაა, მთ უფრო იმ ფონზე, რომ, როგორც The Wall Street Journal-ი იუნყება, აშშ-მა და ნატოს სახელმწიფოებმა უკრაინასთან საპატიო ხილდა დაამყარეს კვივისთვის შეიარაღების მისაწოდებლად იმ შემთხვევაში, თუკი რუსეთი აგრესიას განახორციელებს. თუმცა, ამ ვითარებაშიც იმედი წარმოსადგენია, რომ ჩრდილოეთ კორეის მისადგომებიდან უთავმოყვაროდ გამოდის რეგულირება, სირიაში სასტიკად დამარცხებულმა, ვენესუ-

P.S. მსოფლიო გეოპოლიტიკური სურათი ჩვენ თვალწინ შეიცვალა. სამწუხაროდ, ამ ცვლილებებს საქართველოში ჯერ არ ჩამოუღწევია. საქართველოს ხელისუფლება და ოპოზიცია ერთმანეთს ეჯიბრებიან უკრაინის ფაშისტური რეჟიმის მხარდაჭერი რეზოლუციის ტექსტის შედგენაში. ნალენჯისის ნაციონალი მერის ანტიურსული და პროუკრაინული სულისკვეთება „ქართული ოცნების“ საპარლამენტო უმრავლესობამაც გაიზიარა და უკრაინის ხელისუფლების მხარდაჭერი რეზოლუცია გამოაცხადა, რაც ამ პოლიტიკური ძალების ერთიანობის შესახებ მოლაღად ფაქტია. სამწუხაროდ, მხოლოდ ეს არ არის. საქართველოს მართავენ პოლიტიკოსები, რომლებიც საბჭოთა დისიდენტების დროინდელი შებლონებით აზროვნებენ და ისევე სწავლენ დასავლეთიდან მზის ამოსვლისა, როგორც ოდესღაც ჯერ კიდევ კომუნისტ ელზარდ შევარდნაძეს სწამდა ჩრდილოეთიდან ამოსული მზისა. პეკინის ისტორიულმა უსაფრთხოებას დაზარალებს, რომ მედროვე პოლიტიკოსებისთვის მზე სიდასა უნდა გამოელოდეს, ჩასვლით აუცილებლად დასავლეთი ჩაღის.

ვლადიმერ პუშინისა და ჩინეთის სახალხო რესპუბლიკის თავმჯდომარე სი ძინპინის გამოცხადებული „ჩახუტება“, რომლის შემდეგ გაკეთებულ ერთობლივ განცხადებაში სი ძინპინი ყველაფერში დაეთანხმა ვლადიმერ პუშინს, იმას ნიშნავს, რომ ეს ზნისახელმწიფოთა ალიანსი კოლექტიური დასავლეთის (აშშ) პოლიტიკურ-ეკონომიკური და სამხედრო მეთოქე იქნება.

ვლადიმერ პუშინს კლუს სი ძინპინი უდრის აშშ-ის 30-წლიანი ჰეგემონიის დასასრულს

ქურდები არიან იანკები — ტეხასი მექსიკას „ახახის“, ინდიელებს გენოციდის შედეგად სამშობლო „მოჰპარეს“, „ხოლო სინდისი ვერავის წარსტაცეს“, რადგან ასეთი რამ არ დასჭირვებიათ ჯერაც“. ჩვენი გაზეთის ერთდღიანი მკითხველისთვის ზედმეტად მიმარჩნია იმის ახსნა, რომ ზემოთქმული, რომელიც წერილს ეპიგრაფად წარვუძღვარე, „დიდოსტატის მარჯვენადან“ მიწვე ბიორგის ცნობილი მონოლოგის პერიფრაზია...

ისტორიამ არ იცის პრეცედენტი, რომ ანტიკური ხანიდან დაწყებული დღემდე ვინმეს იმპერიის წარმატებით მართვა ერთპიროვნული დიქტატურის ან ავტორიტარული, მაგრამ მაინც ერთპიროვნული მმართველობის გარეშე მოეხერხებინოს. ასე იყო, ასეა დღესაც და ასე იქნება ხვალაც, თუ ეს „ხვალაც“ პლანეტა დედამიწას უწერია, რადგანაც ასეთი დამაბული და საშიში ვითარება თვით ე.წ. კარიბის კრიზისის მომენტში არ ყოფილა. აქედან გამომდინარე, ავტორიტარულ მმართველობას ალტერნატივა არ აქვს — დაიხსნა, რუსეთისა და ჩინეთის სახელმწიფო მეთაურები — ვლადიმერ პუშინი და სი ძინპინი — ავტორიტარული მმართველები არიან. ეს არც კარგია და არც ცუდი. ეს, უბრალოდ, ობიექტური რეალობაა.

ისტორია ახლა, როდესაც წინამდებარე წერილზე ვმუშაობ, თეთრი სახლის „დირექტორთან“ „დაკითხვაზე“ იმყოფებიან. საფრანგეთის პრეზიდენტი ემანუელ მაკრონი კი 7 თებერვალს შეხვდა რუს კოლეგას. რატომ, რის გამო ატყდა ეს გეოპოლიტიკური „აურზაური“? რატომ და ვლადიმერ პუშინისა და ჩინეთის სახალხო რესპუბლიკის თავმჯდომარე სი ძინპინის გამოცხადებული „ჩახუტება“, რომლის შემდეგ გაკეთებულ ერთობლივ განცხადებაში სი ძინპინი ყველაფერში დაეთანხმა ვლადიმერ პუშინს, იმას ნიშნავს, რომ ეს ზნისახელმწიფოთა ალიანსი კოლექტიური დასავლეთის (აშშ-ის) პოლიტიკურ-ეკონომიკური და სამხედრო მეთოქე იქნება...

კამდენჯერ გამოახსნადს ანგლოსაქსებმა რუსეთის უკრაინაში შეჭრის თარიღი, მაგრამ ურხხვად, ისე, რომ ბოდიშსაც არ იხდინან, ახალ-ახალ თარიღებს ასახელებენ, თუმცა ამაოდ — ვლადიმერ პუშინი არ აღმოჩნდა ის ჩიტი, რომელიც ამ საკენც აკენკავდა — დრო ახლა რუსეთზე მუშაობს, რომელსაც არსად ეჩქარება — კლოუნი ვლადიმერ ზელენსკი კი მიხვდა, რომ ომი, უწინარესად, ამერიკას სჭირდება, რათა ჩამოწეროს მილიარდობით დოლარის ყავილე გასული იარაღი, ამიტომაც აჭიჭყინდა უკრაინის პრეზიდენტი ზელენსკი დასავლეთისთვის მოულოდნელი რიტორიკით: კიევს მოსკოვიდან საფრთხე არ ემუქრებაო.

არაერთხელ აღვკინებნავს, რომ გეოპოლიტიკური პროცესები ისეთი სისწრაფით ვითარდება, რომ, ხვალ კი არა, ერთი საათის შემდეგ რა იქნება, იმის პროგნოზიც კი უზადური საქმეა. მკითხველთან ბოლო „პაემნის“ შემდეგ, სულ რაღაც ერთი კვირა გავიდა და ვითარება ისე დაიძაბა, რომ მხოლოდ ერთი ნაბიჯი იყო (შეიძლება, შემთხვევითიც) გვაშორებს სრულმასშტაბიან ომამდე. ამ ესკალაციის მამამთავარი ჩვენი „სტრატეგიული მოკავშირე“ ამერიკის შეერთებული შტატებია, რომელიც, ერთი მხრივ, უკრაინის პრობლემის მშვიდობიანი, დიპლომატიური გზით მოგვარებაზე საუბრობს და, მეორე მხრივ, იგივე უკრაინა, რომ იტყვიან, გააძეგეს სხვადასხვა ტიპისა და დანიშნულების იარაღით — დღე არ გავა, კიევის აეროპორტში იარაღით სავსე ამერიკული თვითმფრინავი არ დაჯდეს. კოლექტიური დასავლეთის „დირექტორის“ მაგალითის, რომ არაფერი ვთქვათ საფრანგეთზე, ბრიტანეთზე, იტალიაზე, ესპანეთსა და ა.შ., ალიანსის „პუჭურა“ წევრებმაც მიჰბაძეს, მაგრამ არა ყველამ. წინა წერილში ვწერდი გერმანიის სამხედრო-საზღვრო ძალების მეთაურ ადმირალ შინაუსის შემადგენლობაში. გერმანია უარზეა კიევისთვის იარაღის მიწოდებაზე. ყოველივე ზემოთქმულის მიუხედავად, გერმანიის ახალი კანცლერი ოლაფ შოლცი ხვალზეგ მოსკოვში აპირებს პუშინთან ჩასვლას, მაგრამ მანამდე ის და მისი თავდაცვის მინ-

სტორიის ზამთრის ოლიმპიადის დაწყების წინა დღეებში რუსეთის ტელევიზიებზე საგულისხმო ფაქტები გაიხსენეს. პუშინის ზაფხულის 2008 წლის ოლიმპიური თამაშების გახსნას იმხანად რუსეთის პრემიერმინისტრ პუშინთან ერთად აშშ-ის იმჟამინდელი პრეზიდენტი ჯორჯ ბუში (შმცროსი) ესწრებოდა... ციტირებაზე თავს ვერ დავდებ, მაგრამ ვლადიმერ პუშინი დაახლოებით ასე იხსენებს საქართველოსთვის საბედისწერო დღეებს: როდესაც ცხინვლის მიდამოებში პირველი ტყეცა გაგარდა, ამერიკის პრეზიდენტს ვუთხარი, რომ დაერეკა თავისი შვილობილისთვის და კონფლიქტი შეეჩერებინა. როგორც იტყვიან, ნული ყურადღება, სიჩუმე იყო დასავლეთის მასშედიში. ხოლო, როდესაც სააპაშვილმა შუალამისას ცხინვალს „გრაღები“ დაუშინა და გამთენიისას ოსების გადასარჩენად როკის გვირაბით რუსული არმია შევიდა ცხინვალში, მაშინვე აყაყანდნენ დასავლეთის მდიდრულშუალებები — აი, აგრესორი რუსები და ა.შ.

ჩემი მხრივ, დავძენ: **4-დღიანი ომის შედეგი იყო ას-სი ახალი ლტოლვილი და დაპარპული ტერიტორიები.** და ყველაზე მთავარი — როგორც შემდეგ გაირკვა, აშშ-ის მაშინდელი ვიცეპრეზიდენტ დიკ ჩინის მიერ შეგულიანებულმა სააკაშვილმა აშშ-ის სამხედრო დახმარება მიმდებარე დაიწყო ომი, რომელიც „გამარჯვების“ შემდეგ თბილისმა რამდენიმე მილიარდ დახმარება მიიღო, მაგრამ რამდენიმე დოლარი ჩამო-

თარიღებს ასახელებენ, თუმცა ამაოდ — ვლადიმერ პუშინი არ აღმოჩნდა ის ჩიტი, რომელიც ამ საკენც აკენკავდა — დრო ახლა რუსეთზე მუშაობს, რომელსაც არსად ეჩქარება — კლოუნი ვლადიმერ ზელენსკი კი მიხვდა, რომ ომი, უწინარესად, ამერიკას სჭირდება, რათა ჩამოწეროს მილიარდობით დოლარის ყავილე გასული იარაღი, ამიტომაც აჭიჭყინდა უკრაინის პრეზიდენტი ზელენსკი დასავლეთისთვის მოულოდნელი რიტორიკით: კიევს მოსკოვიდან საფრთხე არ ემუქრებაო.

მაგრამ ზელენსკის ვაჟკაცობამ მხოლოდ 2-3 დღეს გასტანა. ამრიგელებმა, რომლებიც საქართველოსი არ იყოს, უკრაინის დე ფაქტო მმართველები არიან, „ყური აუწიეს“ კლოუნს და ისიც ძველ საომ-

არ რიტორიკას დაუბრუნდა. ამიტომაც მოუხშირეს დიდი ქვეყნის ლიდერებმა კიევი ვიზიტებს — ეგება, ზელენსკი იქნება თუ სხვა ვინმე სამხედრო მალაჩინოსანი, რომელიც ზემოდან ბრძანებით ან საკუთარი ინიციატივით დაარტყამს დონბას-ლუგანსკს, სადაც მილიონობით ეთნიკური რუსი და რუსულენოვანი უკრაინელი ცხოვრობს, რომლებიც ყვავილებით შეხვდებიან მოძმეთა განმათავისუფლებელ ტანკებს...

რაც შეეხება ნატოში უკრაინის მიღებას, ეს არის მთავარი ნითელი ხაზი, რომლის გადაკვეთის უფლებას არავის მისცემს პუშინი. რუსეთის პრეზიდენტმა საინტერესო კომენტარი გააკეთა ამ თემაზე: „წარმოვიდგინოთ, რომ კიევი ნატოს წევრია. რაღას მიღებული აქვს დოკუმენტი, რომელშიც შავით თეთრზე წერია, რომ კიევი არ გამოირიცხავს ყირიმის სამხედრო გზით დაბრუნებას. ყირიმის, რომელიც რუსეთის სუვერენული ტერიტორიაა და ეს საკითხი ჩვენთვის დიდი ხანია დახურულია. ერთიც ვნახით და კიევი გადაწყვიტა ყირიმის ძალით დაბრუნება, ჩვენ რა, ნატოს ბლოკს უნდა ვეომოთ?“

პუშინმა ამ ფრაზით ნატო გააფრთხილა, აზრზე მოდით და კიევი ნატოში არ მიიღოთ. ახლა კიდევ ერთი, ოღონდ ამჯერად საქართველოსთვის დამაფიქრებელი: **რაჯაიშ თაიშ პარლამენტის** კიევი ჩასვლისა და უკრაინის ჯარის ბანდერულ-ფაშისტური მისაღების — *Слава Україні, героям слава* — შემდეგ დასრულდა რუსეთ-თურქეთის შორის პოლიტიკური რომანი და მათი ურთიერთობა შეიძლება მრავალი საუკუნის განმავლობაში მიმდინარე მტრულ ურთიერთობას დაუბრუნდეს, რომლის პირველი აქტი შეიძლება ამიერკავკასიაში რუსეთის მიერ დამყარებული მშვიდობის შედეგების გადახედვით დაიწყოს. ასეთ შემთხვევაში ნეიტრალიტეტის შენარჩუნება საქართველოს გაუჭირდება. მაშ, ვისი მხარე უნდა დაიკავოს საქართველომ — თურქეთის (ნაიკითხე, აზერბაიჯანი, რომელმაც გარეჯი „გაგახია“ და ბევრი სხვა მართებს ჩვენი) თუ ერთმორწმუნე რუსეთის, რომლის ძალისხმევითაც აზერებს მითვისებულ და ვიბრუნებთ და სოხუმ-ცხინვალთან ნორმალურ ურთიერთობებსაც აღვადგენთ?!

დავით მხიპია

მისი გახილავი

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

დასავლეთის მიღგომა ასეთია — თუ არ ისვრის რუსეთი, დაე, გაისროლოს უკრაინაზე. ახლა ხომ მთავარი მისი დაწყებაა და არა ის, ვინ გაისვრის პირველი. მითუმეტეს, რომ პირველი გასროლა მაინც რუსეთს დაბრალდება და, დარწმუნებით შეგვიძლია გითხრათ, რომ ამის ამსახველი მასალები დასავლურ მედიაში უკვე დაწერილ-გაქორობილია.

გასულ კვირას პოპულარულმა ამერიკულმა საინფორმაციო კომპანია „ბლუმბერგმა“ გამოაქვეყნა ინფორმაცია: „რუსეთი უკრაინაში შეიჭრა“. შემდეგ ეს ინფორმაცია გაქრა და გავლენიანი გამოცემა მცირე კომენტარით შემოიფარგლა: „ჩვეულებრივ, სათაურები წინასწარ მზადდება მოვლენების სხვადასხვა სცენარით განვითარების შემთხვევებისთვის და აღნიშნული შინაარსის სათაური დაუდევრობის შედეგად გამოქვეყნდა, რის მიზეზსაც ვიკვლევთ“.

როგორია, ა? — ევროპა და ამერიკა არამხოლოდ მისთვის არიან მზად, არამედ სტაბილური გამაჯობა უნდა დაიბრუნოს და რა უნდა გამოეყენებინა. „ბლუმბერგის“ განცხადებას რუსეთი კრემლის პრესსპიკერ დიმიტრი პესკოვის პირით გამოეხმაურა: „ეს ვითარება ცხადყოფს, თუ რა სახიფათოა ასეთი დაძაბულობა, რომელიც გამოწვეულია აგრესიული განცხადებებით, რაც ყოველდღიურად გვესმის ვაშინგტონიდან, ევროპის დედაქალაქებიდან და ლონდონიდან, რადგან სწორედ ეს განცხადებები, ჩვენს საზღვრებთან ჯარების განლაგება და უკრაინის იარაღით მომარაგებისკენ მიმართული ყოველდღიური ქმედებები იწვევს დაძაბულობას და ნებისმიერი ნაპერწკალი საშიშია ამ დამაბულობის ფონზე“.

გასულ კვირას უკრაინაში, კონკრეტულად კი ოდესაში მყოფი მეგობარს ვესაუბრე, რომელმაც პირდაპირ თქვა: სიმშვიდეა, არაფერს სჯერა, ომი რომ დაიწყება, მაგრამ პანიკას ამერიკული და ევროპული სახელმწიფოები თესავენ, რომლებიც საკუთარ მოქალაქეებს ყოველდღიურად მოუწოდებენ ქვეყნის დატოვებისკენ, — არიქა, ომი იწყებაო, არადა, ჯერჯერობით ამის საფრთხე არ არისო.

ჩვენი აზრით, დასავლეთმა ომის პირველი ეტაპი უკვე ჩაატარა და უკრაინიდან 17 მილიარდი დოლარის ინვესტიცია გავიდა. გავიდნენ უცხოური კომპანიები, გავიდნენ ის ბიზნესმენები, რომლებსაც დაანონსებული ჰქონდათ უკრაინაში თანხის ჩადება და ახლა, ამ 17-მილიარდიან გარღვევას, უკრაინა წლების განმავლობაში ინახებს. დასავლეთი კი ზუსტად ისე, როგორც ჩვენ, წელიწადში ერთხელ 15-20 მილიონს გადაუგდებს დახმარების სახით და თან დაამადლის: აგერ, მე გარჩენ და უნდა დამიჯეროო. უკრაინაში ევროპის ქვეყნების ლიდერები რიგრიგობით ჩადიან და მხარდაჭერას უცხადებენ, — აქაოდა, ნუ გეშინიათ, თქვენ გვერდით ვართო. უკრაინაში ჩავიდეთ თურქეთის პრეზიდენტი რაჯაუ თაიფ ერდოღანის და ვითარების ადგილზე შეფასების შემდეგ საინტერესო განცხადება გააკეთა: „დასავლეთს, სამხრეთს, არა-ნაირი წვლილი არ შეუტანია ამ საკითხის მოგვარებაში. ვაიშინია ვითარება, რომ ისინი, ფაქტობრივად, მხოლოდ უმარჯობა-კარგი უფროსი იყვნენ. რადგან ვუყურებთ შეერთებულ შტატებს, ბრიტანეთს და ამერიკას, რომლებიც დადავრებით მიღგომა ამ საკითხზე...“

ეს არის ზუსტად ის, რასაც ამას წინათ ვნერდით. **არაფრადან მხოლოდ დასავლურ მედიამ დასავლეთი არათუ**

ხელს უშლის კრიზისის გაღრმავებას, არამედ მის მოგვარებას ავიწყობს. ისიც გამახსოვრებათ, იმავე ბაიდემა უკრაინას რომ დაუნდონდა, რუსეთი თაბარკალები შეიჭრებოდა და მზად იყავითო. ახლა, როცა თაბარკალები მოდის, ბაიდემა მზად გადანიდა, თაბარკალების მიერ ნახევარული ელოდეთ რუსეთის შემოჭრასო. ეს ყველაფერი ძალიან გვაგონებს 2008 წელს და დასავლეთის ქმედებას. იმხანადაც ევროპა და ამერიკა საქართველოს მთავრობას ეუბნებოდა, რუსეთი შემოიჭრება, ფრთხილად იყავითო და იმხანადაც იბარებოდა სათაურები „შეცდომით“. საბოლოოდ მიხეცსააკაშვილს ნერვება უმტყუნა და გაისროლა. რა მივიღეთ შედეგად, კარგად მოგახსენებთ და ძალიან დიდი იმის ალბათობა, რომ ახლა ნერვებმა ვლადიმერ ზელენსკის უმტყუნოს. **დასავლეთის მიღგომა ასეთია — თუ არ ისვრის რუსეთი, დაე, გაისროლოს უკრაინაზე. ახლა ხომ მთავარი მისი დაწყებაა და არა ის, ვინ გაისვრის პირველი. მითუმეტეს, რომ პირველი გასროლა მაინც რუსეთს დაბრალდება და, დარწმუნებით შეგვიძლია გითხრათ, რომ ამის ამსახველი მასალები დასავლურ მედიაში უკვე დაწერილ-გაქორობილია.**

ჩვენ ისიც ვივარაუდებთ, რომ ჩინეთის სიჩუმე მიმდინარე პროცესებზე არ იყო შემთხვევითი და მსოფლიოს ნომერი პირველი ეკონომიკის მქონე ქვეყანა აუცილებლად იტყუოდა სთქმელს. **ჩინეთის მთავრობამ, რუსეთის ხელისუფლებასთან ერთად, გასულ კვირას განაცხადა, რომ ნატოს გაფართოების წინააღმდეგაა, ე.ი., ჩინელებსაც განიხილონ იგივე, რასაც მანამდე მხოლოდ რუსეთი აკეთებდა. ნატოს განმარტებას დაიპყრობს, იმის სტრატეგიაზე, ამ განცხადების პასუხად კი თქვა, ჩვენ ძალიან არაფერს ვიპყრებთ, რადგან ჩვენს კავშირში, მხარეებს მას 1997 წელს გაფორმებული ხელშეკრულება შეასხანდა, რომლის მიხედვით ნატო აღმოსავლეთი ევროპის მიმართულებით არ უნდა გაფართოებულიყო და ის ხელშეკრულება რამდენჯერმე დაირღვა, როცა ალიანსმა ახალი წევრები მიიღო.**

„რუსეთს არ უნახავს სამი ძირითადი მოთხოვნის ადეკვატური განხილვა როგორცაა: ნატოს გაფართოების შეჩერება, რუსეთის საზღვრებთან სარაკეტო სისტემების განთავსებაზე უარის თქმა და ევროპაში ნატოს ბლოკის სამხედრო ინფრასტრუქტურის 1997 წლის მდგომარეობამდე დაბ-

ომი არ დაწყებულა და დასავლეთში უკვე გვაქვს ითვლიან

ამერიკის ის, რას დასავლურმა მედიამ რეალურად დღის წინათ დაწერა და გაავრცელა

უკრაინაში ჩავიდა თურქეთის პრეზიდენტი რაჯაუ თაიფ ერდოღანის და ვითარების აღვიწყრებულ შეფასების შემდეგ სინტაქსო განცხადება გააკეთა: «დასავლეთს, სამხრეთს, არა-ნაირი წვლილი არ შეუტანია ამ საკითხის მოგვარებაში. ვაიშინია ვითარება, რომ ისინი, ფაქტობრივად, მხოლოდ უმარჯობა-კარგი უფროსი იყვნენ. რადგან ვუყურებთ შეერთებულ შტატებს, ბრიტანეთს და ამერიკას, რომლებიც დადავრებით მიღგომა ამ საკითხზე...»

რუნება. ნატოს ჰქონდა დაპირება, რომ ალიანსი აღმოსავლეთით არ გაფართოვდებოდა. ახლა კი ალიანსის წევრები არიან ბალტიისპირეთის ქვეყნები, პოლონეთი და რუმინეთი. მათ ერთი თქვეს, მეორე გააკეთეს, როგორც იტყვიან, გადაგვადეს, უბრალოდ, მოგვაცუყუს“, — ეს განცხადება ვლადიმერ პუტინს ეკუთვნის.

ნატოს გენერალური მდივანი სტოლტენბერგი ამბობს, ხელშეკრულება კი გვაქვს, მაგრამ სხვა ქვეყნების სურვილის წინააღმდეგ ვერ მივდივართო. ეს იმის მიუხედავად, რომ იმავე სტოლტენბერგმა მკაფიოდ თქვა, თუ ომი დაიწყება, ნატო უკრაინაში ჯარებს არ შეიყვანსო. თუმცა ნატოს წევრი ქვეყნები ცალ-ცალკე მზად არიან, თუ ომი დაიწვიან, უკრაინაში ჯარები ახლავე შეიყვანონ და იქ განალაგონ, რაც თავისთავად ნიშნავს იმას, რომ უკრაინაში ნატოს ჯარი შედის. **ამას წინათ ერთ-ერთმა უცხოელმა ექსპერტმა მათხრობა მათხრობა საინტერესოა რამ თქვა: რუსეთს საბარტემლოში**

ნატოს სარაკეტო სისტემების განლაგება ნაკლებად ალბათობა, რადგან ისინი უკვე განლაგებულია თურქეთის ტერიტორიაზე და თურქეთიდან რუსეთის სარაკეტო ჯარების 14 წუთი სჭირდებაო. საქართველოს შემთხვევაში ეს დრო წუთ-ნახევრით, ანუ უმნიშვნელოდ მცირდება. **წუთ-ნახევრით, ანუ უმნიშვნელოდ მცირდება. 8 წუთიანი ინტერვალი 8 წუთიანი მცირდება. 8 წუთი კი ის დროა, რომელიც რუსეთის შეიარაღებულ ძალას სჭირდებაო იმისთვის, რომ სარაკეტო თავდასხმის წინააღმდეგ თავდასხმის სისტემა აამოქმედოს.** ეს დრო, სავარაუდოდ, ნამდვირად აქვს გათვლილი დასავლეთს და ამიტომ არის ასეთი აქცენტი უკრაინაზე, საქართველო კი... საქართველო, უბრალოდ, მიბმულია ამ თემაზე, იმიტომ, რომ 30 წლის განმავლობაში გვიმტკიცებდნენ, თქვენი სტრატეგიული პარტნიორები ვართო და ახლა განხეგვანია არ გამოდის. არადა,

ყველაფერი მარტივად დალაგდება, საქართველომ კონკრეტული ვადის დასახლება რომ მოითხოვოს — როდის შევალთ ნატოში და როდის მივხვდებით ევროკავშირში? **წუთ-ნახევრით, ანუ უმნიშვნელოდ მცირდება. 8 წუთიანი ინტერვალი 8 წუთიანი მცირდება. 8 წუთი კი ის დროა, რომელიც რუსეთის შეიარაღებულ ძალას სჭირდებაო იმისთვის, რომ სარაკეტო თავდასხმის წინააღმდეგ თავდასხმის სისტემა აამოქმედოს.** ეს დრო, სავარაუდოდ, ნამდვირად აქვს გათვლილი დასავლეთს და ამიტომ არის ასეთი აქცენტი უკრაინაზე, საქართველო კი... საქართველო, უბრალოდ, მიბმულია ამ თემაზე, იმიტომ, რომ 30 წლის განმავლობაში გვიმტკიცებდნენ, თქვენი სტრატეგიული პარტნიორები ვართო და ახლა განხეგვანია არ გამოდის. არადა,

ჩანს) და ისინი უკვე გვაქვს ითვლიან. როგორც დასავლური მედია წერს, ამ ომში (რომელ ომში?) უკრაინამ შეიძლება 5000-დან 25 000-მდე ჯარისკაცი დაკარგოს, ხოლო რუსეთის მხრიდან დაღუპული ჯარისკაცების რაოდენობა შეიძლება 3000-დან 10000-მდე იყოს. გარდა ამისა, შეჭრის შედეგად, სავარაუდოდ, დაზარალებულია 25 000-დან 50 000-მდე მშვიდობიანი მოქალაქე.

ასეთ ვითარებაში ქართველ პოლიტიკოსებს მოზომილი პოზიციისა და ათასჯერ გააზრებული განცხადებების გაკეთება მართებო. ამის მიუხედავად, ოპოზიციის დიდი ნაწილი უკრაინაში წავიდა, აქაოდა, საქართველოს მთავრობამ საჩვენო რეზოლუცია რომ არ მიიღო, ჩვენ მინც თქვენ გვერდით ვართო. სამწუხაროდ, **ოპოზიციის მხრიდან, ნახევარ-საინტერესოა, რომ ისინი, ფაქტობრივად, მხოლოდ უმარჯობა-კარგი უფროსი იყვნენ. რადგან ვუყურებთ შეერთებულ შტატებს, ბრიტანეთს და ამერიკას, რომლებიც დადავრებით მიღგომა ამ საკითხზე...»**

ყველაფერი ამის გათვალისწინებით, უნდა ვივარაუდოთ, რომ დასავლეთი უკრაინაში შეიჭრება. ის, რომ თურქი რუსეთს უკრაინის საზღვართან 80 ათასზე მეტი ჯარისკაცი ჰყავს განლაგებული, რაც შეუფრთხილად იწვევს, სანატილო. შეუფრთხილად არ იწვევს პრეზიდენტის მიერ გაგზავნილი რვა სამხედრო თვითმფრინავი, არ იწვევს ამერიკელის მიერ ზღვირით თუ ჰაერით მიწოდებული იარაღი და თურქი რუსეთზე უნდა ალფრთხილდეთ. სამწუხაროდ, ეს ყველაფერი დიდი პოლიტიკის ნაწილია, იმ დიდი პოლიტიკის, სადაც საქართველოს სახელი გაფრთხილდა დასავლეთი კი არ ჩანს და ძალიან, ძალიან უნდა შევიცადოთ, ტიტანების ჯახში ჩვენ არ გავიიყვანოთ.

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

„ჩვენი ახალგაზრდების განათლება ხდება მხოლოდ ერთი მიმართულებით, მათ არ აქვთ საშუალება, დასვან შეკითხვები: რატომ? როგორ? მსგავსი ქმედებებით გამოირჩეოდნენ ნაცისტები და 20-იანი წლების ბოლშევიკები. ისინი წვავენ მათი აზრის სანიშნავდებო ლიტერატურას. ერთმანეთისგან არ განსხვავდებიან ლიბერალები და ნაცისტები. მათ სურთ, ადამიანებმა იფიქრონ ისე, როგორც ისინი ფიქრობენ; ცდილობენ, გამოიყვანონ ახალი ადამიანი. ლიბერალებისთვის არსებობს ერთი სიმართლე, სხვა დანარჩენი მათთვის მიუღებელია“.

რეგაზ კიკნაძე:

ლიბერალიზმი აბსოლუტური ბოროტებაა!

«ჩვენს ხელისუფლებას განათლებაზე არ უზრუნიათ, მათ განათლება უნარ-ჩვევების დონეზე დაიყვანეს და ვიკიპედია უდიდეს აღმოჩენად აქციეს»

ბოლო ხანს უფროსი თაობის წარმომადგენლებისგან ხშირად ვისმენთ ფრაზებს: „ამ ახალგაზრდებისგან არაფერი გამოვა“, „ამათთვის ყველაფერი სულერთია“, „გაუნათლებელი მომავალი თაობა გვყავს“ და ა.შ. წლები გადის და განათლების სისტემაში არსებულ პრობლემებზე დავა-კამათი არ ცხრება, რეფორმას რეფორმა მოჰყვება, მაგრამ ცვლილებები — არა. ძალიან საინტერესო იყო ჩვენი რესპონდენტის, პოლიტოლოგ რამაზ კიკნაძის აღმოჩენა, რომ თურმე საქართველოში არ ითარგმნება და არ იბეჭდება ლიბერალური ლიტერატურის ალტერნატიული ლიტერატურა.

— ახლა ვკითხულობთ ებრაელ ისტორიკოს იშვალ ნოაჰ პარარის „საპიენსი, კაცობრიობის მოკლე ისტორია“-ს. ავტორი მსოფლიოში ძალიან არის გაპიარებული, ფიქრობს, სპეციალურად, გამიზნულად, უსაფუძვლოდ. პარარის ინტერესი უმაღლესი დონის კონფერენციებზე, დისკუსიებში... ის ითვლება ლიბერალური იდეოლოგიის ერთ-ერთ გამორჩეულ წარმომადგენელად. მიმართულება — ფილოსოფია, ისტორია, პოლიტიკური პროცესები, საზოგადოების განვითარების ეტაპები. მისი რამდენიმე წიგნი უკვე თარგმნილია ქართულ ენაზე.

— რა არის ამში საკვირველი? ითარგმნოს ისიც და სხვაც... — არა, სხვა არ ითარგმნება და არც წიგნის მალაზიის დახლებზე გამოდის. რომ მოგინდეს, ამ სფეროს ალტერნატიული ლიტერატურის გაცნობა, რომელიც ენიშნა დამდებებმა ლიბერალურ დისკურსს, ქართულ ენაზე ვერ ნახავთ. დავუშვათ, ალექსანდრე დუმისის არც ერთ ნაშრომში ქართულ ენაზე ნათარგმნი და გამოცემული არ არის. განსაკუთრებით საინტერესოა მისი „ნოომახია“ — მისი „მეთხე პოლიტიკური თეორია“, რომელიც ინტელისურად მაქვს ნაკითხვით, მაგრამ მშობლიურ ენაზე წაკითხვა მაინც სულ სხვაა.

ამასთანავე, ქართველი გამომცემლები უარს არ ამბობენ, გამოსცან კაცობრიობის ისტორიაში აბსოლუტური ბოროტების მითსაველისა და ჩამდინის, ჰიტლერის, ნაჟდაზის „მინი კამაფი“. ანუ იდეოლოგიურ-პოლიტიკური ქვეტექსტებიდან გამომდინარე, ქართველ მკითხველს „არ უნდა“ ჰქონდეს ალტერნატიული ინფორმაციის მიღების საშუალება. მან მხოლოდ ლიბერალური იდეოლოგიური პრიზმიდან უნდა აღიქვას გარემო. ზუსტად ასე კრძალავდნენ ალტერნატიულ ინფორმაციას

(ლიტერატურას) ნაცისტები, მაგრამ ახლა ამას ძალიან ციბიერი მეთოდებით აკეთებენ ლიბერალები. სწორედ ასე მუშაობს პრაქტიკაში ლიბერალური ტოტალიტარიზმი, ასე ხდება მოსახლეობის ინდოქტრინაცია (სახელმწიფოს ან პოლიტიკური ორგანიზაციის მიერ კომპლექსური რეკლამისა და პროპაგანდის მეშვეობით მოსახლეობის ცნობიერებაში მოსაზრებების გარკვეული სისტემისა და სტერეოტიპების ჩანერგვა და ჩამოყალიბება. ინდოქტრინაციის მიზნით, როგორც წესი, გამოიყენება მასმედია და განათლების სისტემის ინსტიტუტები — სკოლა, უმაღლესი სასწავლებლები და ა.შ. — ე.წ.) პოლიტიკური იდეოლოგიური ქვეტექსტებიდან გამომდინარე.

ამიტომ ვამბობ — ლიბერალიზმი, აბსოლუტური ბოროტებაა! ცდილობს, ყველა სახის აქტიურ ლიტერატურულ თუ სამეცნიერო მიმდინარებას გაეცნოს. რაც შეეხება ზემოხსენებულ წიგნს, ჩემი აზრით, უკიდევანოდ პრიმიტიული ნაშრომია. ჩვენი ახალგაზრდების განათლება ხდება მხოლოდ ერთი მიმართულებით, მათ არ აქვთ საშუალება, დასვან შეკითხვები: რატომ? როგორ? მსგავსი ქმედებებით გამოირჩეოდნენ ნაცისტები და 20-იანი წლების ბოლშევიკები. ისინი წვავენ მათი აზრის სანიშნავდებო ლიტერატურას. ერთმანეთისგან არ განსხვავდებიან ლიბერალები და ნაცისტები. მათ სურთ, ადამიანებმა იფიქრონ ისე, როგორც ისინი ფიქრობენ; ცდილობენ, გამოიყვანონ ახალი ადამიანი. ლიბერალებისთვის არსებობს ერთი სიმართლე, სხვა დანარჩენი მათთვის მიუღებელია.

— ხშირად ვამბობთ, რომ დღევანდელ ახალგაზრდებს ინტერნეტგანათლება აქვთ, დამოკიდებულნი არიან ვიკიპედიაზე და სოციალურ ქსელში გასულ ინფორმაციებზე, რაც ხშირ შემთხვევაში ტყუ-

ილია. ქვეყანაში არ არსებობს ალტერნატიული ინფორმაცია, მართლაც არ იბეჭდება ლიტერატურა. ვინ უნდა აკონტროლოს ეს პროცესი? — იმისათვის, რომ ქვეყანაში გაავრცელდეს ყველა მნიშვნელოვანი ინფორმაცია, დაიბეჭდოს ყველა სახის ლიტერატურა, რათა მკითხველმა შეძლოს თავისი გემოვნების დაკმაყოფილება; საჭიროა, არსებობდეს დამოუკიდებელი ორგანიზაცია, რომელიც იზრუნებს ქვეყნის ახალგაზრდობის განვითარებაზე, ინფორმაცი-

ების დონე, ბოლო რამდენიმე წელიწადში, ძალიან დაბალია. ძალიან სამწუხაროა, რომ ნიჭიერ ქართველ ახალგაზრდას არ ეძლევა ალტერნატიული ინფორმაციის გაცნობის საშუალება. პიტლერის წიგნის ათასობით ეგზემპლარი იბეჭდება და იყიდება ყოველწლიურად. აბსოლუტური ბოროტების ნაკლებობა შესაძლებელია ამ ქვეყანაში, მაგრამ, ბოროტებას რომ ალტერნატივა გააჩნია სიკეთე — ეს უკვე პრობლემა

საქართველოს მიმართ ჰქონდა არასასიამოვნო გამოხატულებები და არ ითარგმნება ქართულად, მისი წიგნები არ იყიდება. 2007 წლამდე დაბეჭდილია, მაგრამ ახლა ვერსად ნახავთ მის წიგნს. გასაგებია, ის რუსია, მაგრამ თქვენ ვერსად ნახავთ რენე განონის ნამუშევრებს, რადგან ანტილიბერალიზმის, ასევე არ მოიძებნება ანტილიბერალ მსხვერპლთა ნამუშევრები. ვერ ვიტყვი, რომ რუსი მწერლების წიგნები არ ითარგნება, ჩვენ თამამად შეგე-

ირთ ტყუილ-მართლის გარჩევა, მებრძო მათი ბრალი არ არის, ეს ბოლო 30 წლის მანძილზე მიმდინარე პროცესების ბრალია. როდესაც შენი ქვეყნის ხელისუფლება ისეთი უტყვიანოა, რომ კონსტიტუციაში წერს, ქვეყნის უმთავრესი მიზანი ევროატლანტიკურ სტრუქტურებში გაწევრებაა და წუთით არ ფიქრობს იმაზე, რომ შესაძლოა, ეს ევროატლანტიკური სტრუქტურები დაიშალოს, ასეთი მწერლების მომავალ თაობებს რა უნდა მოსთხოვო ან როგორ უნდა გაამტყუნო უფიცობისთვის? კარნახობენ მთავრობას, მთავრობა კარნახობს ხალხს და ასე იზრდება თაობები... ის, რაც ჩვენს კონსტიტუციაში წერია, მსოფლიოს არც ერთი ქვეყანის კონსტიტუციაში არ მოიპოვება, გამონაკლისი არც არაა.

«როდესაც შენი ქვეყნის ხელისუფლება ისე უტყვიანოა, რომ კონსტიტუციაში წერს, ქვეყნის უმთავრესი მიზანი ევროატლანტიკურ სტრუქტურებში გაწევრებაა და წუთით არ ფიქრობს იმაზე, რომ შესაძლოა, ეს ევროატლანტიკური სტრუქტურები დაიშალოს, ასეთი ქვეყნის მომავალ თაობებს რა უნდა მოსთხოვო ან როგორ უნდა გაამტყუნო უფიცობისთვის?!»

ის მრავალფეროვნებაზე, მაგრამ დამოუკიდებელი საქართველოს პირობებში არასოდეს ყოფილა კომპლექსური, ჯანსაღი მიდგომა, არ მომხდარა გრძელვადიანი პროგრამის შემუშავება, რათა ახალგაზრდების, მომავალი თაობების ცოდნა-განათლების სრულყოფაზე ეზრუნათ. ჩვენს ხელისუფლებას განათლებაზე არ უზრუნიათ, მათ განათლება უნარ-ჩვევების დონეზე დაიყვანეს და ვიკიპედია უდიდეს აღმოჩენად აქციეს. თავენი მბარბარი ჰპონია ადამიანს, თუკი, ფინილა „საქათა“ სტატია ნაიკითხს. საპარტიოლოგიური განათლ-

ჩვენი გამომცემლებისთვის. — როგორც ჩანს, გასული აქვს ასეთ წიგნებს და ანტი-მატე იბეჭდება, ვერც კი წარმომიდგენია, რომ გამომცემელმა უნიკალურად თარგმნილი რომელიმე კარგი წიგნი არ დაბეჭდოს... — ფიქრობს, ეს ასე არ არის. მეტიც, მგონია, რომ არც ერთი გამომცემელი არ დაბეჭდავს პიტლერის ე.წ. ნაჯღაბნის ალტერნატიულ წიგნს იდეოლოგიური და პოლიტიკური ქვეტექსტებიდან გამომდინარე. თავში ვახსენე ალექსანდრე დუმისი, რომელიც მსოფლიოში ანტილიბერალური მოძრაობის წარმომადგენელია, მაგრამ ეროვნებით რუსია, მას

იძლია ვთქვათ, რომ საქართველოში არ შემოდის, არ მოიძებნება ლიტერატურა, რომელიც ანტილიბერალურია. ჩვენი საზოგადოების წევრები, თუკი უტყვიან არ ფლობენ, ალტერნატიულ აზრს ვერ მოიხმენენ. მსგავსი მიდგომა საპარტიოლოგიური ხელისუფლების თანამდებობის მფლობელების მიერ ხელისუფლების განხორციელების მიზნად გამოიყენება. ისინი კლიშეები მოძველებული და ადვილად მოცვლადები იქნებიან. ხშირად ვლანდებთ ახალგაზრდებს, რადგან უტყ-

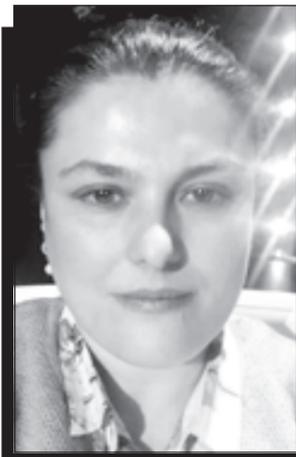
ეს ახალგაზრდების წინაშე ჩადენილი ბოროტებაა. — დიახ, ეს ბოროტებაა. ერთი მიმართულებით აზროვნება, ალტერნატივის არქონა ადამიანს დევრადირებულს ხდის, აჩლუნგებს და მასების გამოთავისუფლების ამ მიზანმიმართულ პოლიტიკას ჩვენი ქვეყანა, 30 წელიწადია, გარე ძალების მეშვეობით წარმატებით ასრულებს. საპარტიოლოგიური განათლების სფეროში უპირობო მდომარეობაშია, ალარ არსებობს სამეცნიერო ინსტიტუტები, ახალგაზრდას ასწავლიან, რომ ამაერიკა პარტია, იმ განათლება, ცოდნა, რუსეთი კი ცუდია და ბნელი, ამიტომ თქვენ მართალი ხართ, ეს ბოროტება და დიდი ტრაგედიაა.

ჩვენ ჩვენსას ვდარდობთ, მაგრამ მთელს მსოფლიოში ასეა. ე.წ. ჰეგემონი ამერიკა ცდილობს, მსოფლიოს თავს მოახვიოს საკუთარი დღის წესრიგი. საბედნიეროდ, ეს დიდხანს ვერ გაგრძელდება, ამერიკის ჰეგემონობა მძიმე რყევებს განიცდის... — არ მგონია, ამერიკის შეწყვეტა ასე ადვილი იყოს სწორედ იმ ახალგაზრდების ძალიან მხვეით, რომელთა მონაშენი უკვე შეძლეს, შესაძლოა, თავად ახალგაზრდებმა გადანიჭონ ბევრი ქვეყნის ბედი და მომავალი... — იმედი მაქვს, ქართველი ახალგაზრდები გონს მოეგებიან. ფიქრობს, ჩვენი გენეტიკა მისცემს მომავალ თაობას იმის გაგების საშუალებას, რატომ ვგმობთ ამერიკას და ამერიკელების იდეოლოგიას.

«საპარტიოლოგიური განათლების სფერო უპირობო მდომარეობაშია, ალარ არსებობს სამეცნიერო ინსტიტუტები, ახალგაზრდას ასწავლიან, რომ ამაერიკა პარტია, იმ განათლება, ცოდნა, რუსეთი კი ცუდია და ბნელი... ეს ბოროტება და დიდი ტრაგედიაა»

ესაუბრა ევა ნასყიდაშვილი

„არც ერთ ვაქცინას არ აქვს გავლელი შემთხვევა, რადგან ფორს-მაჟორში შემოიტანეს, მაშინ, როდესაც ვაქცინის გამოცდას რამდენიმე წელიწადი სჭირდება. ჩვენ ვსაუბრობთ კაცობრიობისთვის ჯერ კიდევ უცნობ ტექნოლოგიებზე. ვაქცინას გავლელი არ აქვს კვლევა მუტაციაზე, ასევე არ ვიცით, ინვეზს თუ არა სიმსივნური უჯრედების წარმოქმნას“.

ხათუნა საგინაშვილი: ვინც ამტკიცებს, რომ ვაქცინა უსაფრთხოა, უსინდისოა!

ჩვენს ქვეყანაში თუ მის ფარგლებს გარეთ ბოლო პერიოდში ხშირად ვაწყდებით სტატიებსა და გადაცემებს სახელწოდებით „კოვიდაფერა“. პანდემიის გამოცხადებიდან ორი წელიწადი გადის და კაცობრიობა ნელ-ნელა ხვდება, რომ მართლაც უდიდეს აფერაში გახვდა — გამოჩნდა, რომ ვაქცინა არ შეეღობა ვირუსს და აცრილიც და ე.წ. დაბუსტერებულიც ისეთივე გადამდებ-მატარებელ-გამტარებელია დაავადების, როგორც აუცრელი. დიდი აჟიოტაჟი გამოიწვია პრეპარატ „რემდესივირის“ კვლევის შედეგებმა, გაირკვა, რომ ეს წამალი ონკოლოგიურ გართულებებს იწვევს... მსოფლიომ გამოიღვიძა, მაგრამ საქართველო კვლავ ინფორმაციისა და სტატისტიკის ტყვეობაშია, მიუხედავად იმისა, რომ საზოგადოების დიდი ნაწილი უკვე ხვდება საქართველოს ხელისუფლების გარკვეული წრეებისა და ექიმების მერკანტილურ ინტერესებს ამ აფერაში.

„საქართველო და მსოფლიოს“ ესაუბრება სოციალურ მეცნიერებათა დოქტორი ხათუნა საგინაშვილი:

— დიდი ხანია, მორწმუნე საზოგადოება ელოდა კოვიდ-ვირუსისა და პანდემიის მსგავს რაღაცას. ვიცოდით, უნდა დატრიალებულიყო მსგავსი რამ მსოფლიოში, რადგან წმინდა მამებს ეს ნაწინასწარმეტყველები ჰქონდათ.

ვირუსი, რომელიც თავს დაგვატყდა, არ არის ბუნებრივი წარმოშობის და ეს თავიდანვე ვიცოდით, მიუხედავად იმისა, რომ მალავენ. ვირუსის ბავრცელება ხან წინააღმდეგობა გაუძლია, ხან — ამირიკალებს, ყოველ შემთხვევაში, ეს ორი ძველანა ერთმანეთისკენ იშვარდა თითო, რამაც მოახლოვდა საზოგადოების უდიდესობა გამოიწვია. უმაღლესი მხედველობა, რომ საბაზიკო ბიოლოგიური ომთან გვემართება. კალიან მალე მიტოვდება, არაა მთავარი მიზანი, რომ ეს ვირუსი არ იყო ბუნებრივი წარმოშობის და ის ლაბორატორიაში ხელმოწერად იყო გამოყვანილი. ფაქტია, რომ ჩვენ ეს ალი-არაბები მოვისინით.

ვინც ეს ბიოლოგიური ვირუსი შექმნა, მას, ალბათ, რაღაც ჩანაფიქრი ჰქონდა და გარკვეულ მიზანს ემსახურებოდა. მართალია, დოკუმენტი ხელთ არ მაქვს, პირდაპირ განვაცხადო, რას ემსახურებოდა ეს ყველაფერი, მაგრამ როგორც რიგითი, რელიგიური ჩახედული ადამიანი, ვიტყვი: ვირუსი შეიქმნა იმისთვის, რომ შემდეგ მსოფლიოსთვის თავს მოეხვიათ ვაქცინაცია. ამ ყველაფერს დრო გამოაჩენს, ისტორია თავის სიტყვას იტყვის. ვაქცინა კონტროლის გარკვეულ შედეგს იტყვის. სოციალურ ქსელში იმდენი ვაქცინა მასალა, რომელიც ვაქცინას ეხება და ხალხს სიმახაროებს ბაზაზე, მაგრამ, ვინაშე უარს უთხრის უნარი აქვს, ის ხვდება,

რასთან გვაქვს საქმი. დაბლოკილი ინფორმაციები, მიტოვებული ალი-არაბები, სახელმწიფოებს შორის დაბა, ვინც ვაქცინა ვირუსი — ამ ყველაფრის მიმართ უდიდესობას ინვეზს და ეს ბუნებრივია. — სწორედ ასეთივე უდიდობა აქვს ხალხს მათ მიმართ, ვისაც ევალება კოვიდ-ვირუსის წინააღმდეგ ბრძოლა. ისინი ურთიერთგამომრიცხავ შეფასებებს აკეთებენ: ხან შევლის ვაქცინა, ხან — არა; ხან აუცილებელია „მწვანე პასპორტი“, ხან — არა; ხან ახალი ვირუსია, ხან — მიმდინარე გრიპი და ა.შ.

— ხელისუფლების ოფიციალური წარმომადგენლების შეფასებები სხვა თემაა. ისინი თავის თავსაც კი ეწინააღმდეგებიან და ეს მხოლოდ საქართველოში არ ხდება. ასეა ყველგან: ხელისუფლებებიც დაბნეული არიან, ექიმებიც, ვირუსოლოგებიც, ინფექციონისტებიც და პანდემიის მმართველად აღიარებული ჯანდაცვის მსოფლიო ორგანიზაციის წარმომადგენლებიც.

სულ ახალია პრეპარატ „რემდესივირის“ ამბავი. **გაჭყიპის მსოფლიო ამ პრაპარატით, ყველა განიხილოს, — უალტერნატივო ნაშაღლიაო, და ახლა ატახილია დიდი სკანდალი, რომ „რემდესივირი“ თურქი ონკოლოგიურ ბარათულაგებს ინვეზს. მსოფლიო მოსაზრება და ახლა პოსტ-ვაქცინა ამაოვანია, თანაც საჯაროდ, რომ ნაშაღლი კი არა, მკვლელია. ამ ყველაფრის შემდეგ როგორ შეიძლება, ალაშქრებს ექიმების დროა შერჩევა?**

იგივე შეიძლება ითქვას ვაქცინებზეც. არც ერთ ვაქცინას არ აქვს გავლელი შემთხვევა, რადგან ფორს-მაჟორში შემოიტანეს, მაშინ, როდესაც ვაქცინის გამოცდას რამდენიმე წელიწადი სჭირდება. ჩვენ ვსაუბრობთ კაცობრიობისთვის ჯერ კიდევ უცნობ ტექნოლოგიებზე. ვაქცინას გავლელი არ აქვს კვლევა მუტაციაზე, ასევე არ ვიცით, ინვეზს თუ არა სიმსივნური უჯრედების წარმოქმნას“.

«გაჭყიპის მსოფლიო ამ პრაპარატით, ყველა განიხილოს, — უალტერნატივო ნაშაღლიაო, და ახლა ატახილია დიდი სკანდალი, რომ „რემდესივირი“ თურქი ონკოლოგიურ ბარათულაგებს ინვეზს. მსოფლიო მოსაზრება და ახლა პოსტ-ვაქცინა ამაოვანია, თანაც საჯაროდ, რომ ნაშაღლი კი არა, მკვლელია. ამ ყველაფრის შემდეგ როგორ შეიძლება, ალაშქრებს ექიმების დროა შერჩევა?»

ლინადი სჭირდება. ჩვენ ვსაუბრობთ კაცობრიობისთვის ჯერ კიდევ უცნობ ტექნოლოგიებზე. ვაქცინას გავლელი არ აქვს კვლევა მუტაციაზე, ასევე არ ვიცით, ინვეზს თუ არა სიმსივნური უჯრედების წარმოქმნას. როდესაც აღმოჩნდება, რომ „რემდესივირი“ უკუჩვენებები აქვს, საინტერესოა, ვინ იქნება ამ ვანდალიზმზე პასუხისმგებელი? მსოფლიო ლიდერებზე რომ არ ვისაუბროთ, ჩვენი ქვეყნის „პატარა-პატარა მოხელეებმა“ თავის დროზე, როგორც ჩანს, მოიპოვეს ინფორმაცია, რომ რაღაც რიგზე არ არის და, ალბათ, გახსოვთ, ვაქცინის შემოსვლისას პარლამენტში დადგინდა მისი მიზანი, რომ მხარდობდნენ შეცდომებზე ხელისუფლება პასუხს არ აგებს. საშინაოდ, ჩვენი ხალხი კალიან მიიჩნევა, რომ ვაქცინა ვაქცინის ხაზს ყურადღებას არ აქცევს.

დევს. ალაშქრებს არაა ჩაბაღის ის, რომ ჩვენი ხელისუფლება ყველაფრის საქმის კურსში იყო და, უბრალოდ, ვილატისავე ხელში დაიბნა. მედიკოსი იქნება, მაღალჩინოსანი თუ მეცნიერი, თავს უფლებას არ უნდა აძლევდეს, გამოუცდელი ვაქცინა აქოს, დაბეჯითებით არ უნდა ამბობდეს, რომ ვაქცინა უსაფრთხოა, რადგან ეს ასე არ არის და ეს დროთა განმავლობაში გამოჩნდება. **ვინც ამტკიცებს, რომ ვაქცინა უსაფრთხოა, უსინდისოა.** გამოვიდნენ ახლა „მუშეკეტერები“ და თქვან, რა იყო „რემდესივირი“ და რატომ აქებდნენ, მერე კი პასუხი აგონ. ჯანდაცვის ან უკვე ყოფილი მინისტრი **ტიპარაძე** გადადგომის შემდეგ ალაშქრებდა, რომ პაციენტების სიკვდილი კლინიკების ბრალი იყო, „მუშეკეტერებიც“ გადადგომის შემდეგ დაინყებენ, ალბათ, ამ თემებზე საუბარს და დანაშაულ-

ის ერთმანეთისთვის გადაბრალებენ. „მწვანე პასპორტი“, რომელზეც ახლა მთელი ამბებია ატეხილი, თავიდანვე აბსურდი იყო. ჩვენი ექიმების, და არა მხოლოდ ჩვენი, ყველა ნაბიჯი რომ გავაანალიზოთ, დავინახავთ, რომ ალოკურია. თავდაპირველად ამბობდნენ, ვაქცინა შეეღობა, შემდეგ თქვეს, მაინც დაგემართებათ, მეორედ აიცრითო, შემდეგ — ბუსტერი გაიკეთეთო, მაგრამ მაინც დაგემართებათ, სხვას მაინც გადაეღობათ. მთელი ბოლო წლები ტყუილში გვაცხოვრეს. რამდენიმე ხნის წინათ წამლების ევროპულმა სააგენტომ განაცხადა, რომ ოთხი და მეტჯერადი აცრა შეიძლება მავნებელი იყოს ადამიანის იმუნური სისტემისთვის. ხვდებით, რა ხდება?! ღმერთისგან მონიჭებული იმუნური სისტემას, ბუნებრივად დამცავ მექანიზმს, რომელსაც ვერანაირი წამალი ვერ შეეღობა, ხელოვნურად ანადგურებენ და მსოფლიო „ჩი-

ნოვნიკები“ ამისთვის პასუხს არ აგებენ, პასუხს არ აგებენ პატარა საქართველოში ჩვენი ექიმებიც.

— მსოფლიო ნელ-ნელა წყნარდება, მეტ გონიერებას იჩენს, მაგრამ არაფერი იცვლება ჩვენთან. ისევ პანიკა და შიშია, ისევ ათიათასობით ინფიცირებული, ისევ გვზაფრავენ ტელეეთერებიდან. არაფერი იცვლება ჩვენი ექიმების რიტორიკაშიც...

— ჩვენი ე.წ. ექიმები ამ რიტორიკაში დიდხალ ფულს იღებენ, ფულს იღებენ პროპაგანდასა და შიშის დათესვაში ტელეეთერებშიც. ამ ყველაფრის შემყურე, მორწმუნე ადამიანი სტალინს ვნატრობ, მის რეპრესიებსა და დახვეწებებს... **გვჭირდება ალაშქრანი, რომელიც პასუხს აგებინებს ყველა დამნაშავეს. საბარათელოში ტრავმირება იმცა, ყველა ყველაფერი უნდა შერყოს, თანაც ყველა სწავროში. ეს იცინა და ამიტომაც აკეთებენ იმას, რაც ბავსარდებათ.**

რამდენიმე დღის წინათ ერთმა ახლობელმა ექიმმა გვითხრა, ინფიცირების მაჩვენებლები ხელოვნურადაა გაზრდილი, რადგან, რაც მეტია ინფიცირება, მით მეტი ფული, გრანტი შემოდისო. ჩვენი ქვეყნის პოლიტიკა ხომ მეტი ფულის მოზიდვაზეა აგებული. დირექტივები სრულდება იმისთვის, რომ ფული მიიღონ.

ცოტა შუაქლოდ ვბრძანდები თანაც და სწავრი ტესტის განსაკუთრებულ ნაშაღლი, მიუხედავად იმისა, რომ ტესტებიც ფიქტია. მივიღო „მედიკალი“ კლინიკაში და ამითხრას, რომ ტესტების ლიმიტი ამოწურულია. აღმოჩნდა, რომ კლინიკას ლიმიტი ჰქონდა, დღეობს მხოლოდ 200 ტესტს აკეთებენ. საინტერესოა, როგორ ითვლიან ყოველდღიურად 25 ათასამდე ინფიცირება?! აქედან აშკარად ჩანს, რომ ხელმოწერადაა გაზრდილი ინფიცირებასთან სტატისტიკა.

ის, რაც ხდება ჩვენს ქვეყანაში, როგორც გვზაფრავენ ექიმებიც და ხელისუფლებაც მიზნულია უცხოეთიდან შემოსულ თანხებზე. ვერ ვიტყვი, რომ ე.წ. ექიმები და ხელისუფლება ცალ-ცალკე მოქმედებენ, რადგან ყველა გადაწყვეტილება მთავრობის სხდომაზე განიხილება და მიიღება.

ამას წინათ ძალიან კარგი გადაცემა იყო, აჩვენეს, რომელმა ექიმმა რა თანხა იმოვა და რა ქონება დააგროვა ამ პანდემიის დროს. კარგი იქნება, თუ მსგავსი ინფორმაციები გავრცელდება. როგორც ცნობილია, „მუშეკეტერებმა“ საკმაოდ სერიოზული ქონება დააგროვეს ამ ხნის განმავლობაში.

დავუბრუნდები ისევ „მწვანე პასპორტების“ თემას. ეს ისეთივე უინტელექტო გადაწყვეტილება იყო, როგორც ავტომანქანაში ქმრის გვერდით ცოლის დაჯდომის აკრძალვა. ჩვენს ქვეყანაში გადაწყვეტილებებს იღებენ უინტელექტო ადამიანები, რომლებსაც ჭკუა არ მოუკითხებათ. საქართველოში ძალიან ბევრ რამეს დელტანტიზმისა და არაპროფესიონალიზმის ბეჭედი ადევს, ამ ყველაფრის უკან რომ ძალიან დიდი ფული დგას, საიდუმლო არავისთვისაა.

«რაც ვაქცინა ინფიცირება, მით ვაქცინა ფული, გრანტი შემოდის. მთელი პოლიტიკა ჩვენი ქვეყნის სოციალური უსინდისობაა, რომელიც უსინდისობაა იმისთვის, რომ ფული მიიღონ»

ესაუბრა ეკა ნასყინაშვილი

გეორგიული მსოფლიო
სააზროვნო გეორგიული

www.geworld.ge
 თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

„ჯუღაშვილი ლენინის სიკვდილის შემდეგ ნამდვილი ომი გამოუცხადა მამათმავლებს (ნ. მ. ვალენტინოვი, „ახალი ეკონომიკური პოლიტიკა და კარტის კრიზისი ლენინის სიკვდილის შემდეგ“, მოსკოვი, 1991 წელი). თავდაპირველად ზინოვიევი მოხსნა ყველა თანამდებობიდან და გადაასახლა, რასაც უსერიოზულესი ოპერაციები მოჰყოლა: ოქტომბერი მოხდა მამათმავლობაში შემჩნეული პირების პირველი მასობრივი დაკავება. შემდეგ, 130 პირი დააპატიმრეს. გამოვიდნენ ჯგუფები მოსკოვსა და ლენინგრადში, რომლებიც სალონების, გარყვნილების ზუსტებისა და სხვადასხვა სახის კირების შემხმით იყვნენ დაკავებული.

სოფიანი

საქონელი დაბინავებს, ნან-ველი შინ შეიტანეს და თვითონაც შევიდნენ. ხირჩლა რომ შედიოდა ბნელ ოთახში, კარი ძლივს შეადლო: კარის უკან და-ძმის ბლარძუნი და ჩურჩული მოისმინა:

— მამა მოდის... გეყოფის, ძალიკავ, გეყოფის. — გააფრთხილა ძმა კმარამ და გაუსხლტა. ისევ! ძალიკავ ველარც თვითონ ისვენებს და არც ქალს ასვენებს! მართალია, და-ძმანი არიან, ზოგჯერ ხუმრობაც შეჰშვენით, მაგრამ ასე ხშირად ლეკვებიც არ ანცობენ და კატებიც არ ელაშუენებიან ერთმანეთს. ხირჩლამ პირი დაალო შესატყვად, მაგრამ თავი შეიმაგრია. საჭირო აღარ არის დატუქსვა. ეხლავე მოელაპარაკება. მოკლე ვადას მისცემს. თუ ძალიკავ თვითონვე მოსძებნა საცოლე — ხომ კარგი, თუ არადა — ხირჩლა თვითონ უპოვის შესაფერს ქმარს და „დალიშნავს“. ქრატკმა შეტრუსული ოთახი თითქო უარესად ჩააბნელა. ვეღვლანი ჰფუფუფუნებენ, დღის საქმეს ამთავრებენ. მხოლოდ ხირჩლა ზის ცეცხლთან და ისევ ყალიოსს სწუნის. ვერავინ ჰბედავს სირუშის დაფრთხობას. ხირჩლა შესავალ სიტყვას ეძებს, მაგრამ ვერ ჰპოვობს. ყრუ სანდუა ვახშამს აშაადებს. კმარა ქროჭინაზე შემდგარ სადღვებელას არწევს. კარებთან ძაღლები შრატს სთქვლევენ. დარაბის უკან ცხენი ფრუტუნებს. ფური იკვენება. ძალიკავ კმარას გვერდით ცოფილობს და თვისი თვალის ცეცხლს ხან დას ესვრის, ხან მამას.

ხირჩლას ერთი თვალი ბუხარში უჭირავს, მეორე კი შვილზე აქვს მიბჯენილი. ეს მეტის-მეტია! ძალიკავ კმარას ილიის ქვეშ შეუპარა მკლავი და უჩქმიტა. — ძალიკავ, აქ მადი! — დაიბარა შვილი. ვაჟი ფეხაკრეფით მივიდა ბუხართან და შორიასხლოს შესდგა.

— აქ დაჯე. და ხირჩლამ ფეხით მიუგდო ჩული. ძალიკავ ზედ მოიკეცა და ცეცხლს ჩააცივდა. მამა სდუმს. შვილი სირუშეს ვერ უღლებს: სტოკავს, თვალს აცეცებს, მერე კი იქვე გვერდიდან შეშის ნაჭერს იღებს და ხანჯლის-შვილით ჰკოორტნის. ბოლოს ხირჩლა ამბობს: — ძალიკავ, პირნმინდად გაგზარდეთ ორივე შვილი — შენცა და კმარაც. — და მცირე სირუშის შემდეგ: — აგრეა თუ არა? — და ისევ სირუშის შემდეგ: — მართალს ვუმბობ თუ არა?

— მართლას უბნობ. — უდასტურებს შვილი. — კა შვილ ვერ გამახველ, ძალიკავ! — ოხრავს მამა. — ვერ გამახველ კა შვილი. არეული გამახველ და ქოყანაც აურივდე. მაგრამ ახლა ამას საკიცხავად არ ვუბნობ. რაცა ხარ — ხარ. ღმერთი გადამიხადოს ცოდვისათვის, თუ ეშმაკმა დაშწყვლის — არ იცივ. გაჩემდა. ბუხარში შეანიტა,

კუნძი შეასწორა და ჩაფიქრდა.

— ახლა რაი გინდა ჩემგანა? — ველარ მოითმინა ძალიკავს.

— ახლა რაი მინდვის? არაფერ... ბევრ არაფერ. ოჯახს მამვლელ უნდვის. შენი დადინჯების დროც მაგიდის, ცოლ უნდა შეირთავდე.

და ისევ გაჩუმდა. მერე ყალიონი გამოჰბერტყა და განანვეტი ისევ გადააბა:

— თეთრ წყალზე ბევრი კა ქალი მაინახების. მაძებნე ერთი და დაქორნილი. ყველა ქალაი ნამაგყვების. გორიც კი გაქვს და დავლაოთიც. ეს ქალი უნდა გავათხოვოთ. მაგისი დროც მაგიდის. ძალიკავ ნუ-გუზალს უჩუჩხურებდა. უცებ ისე გამოსტაცა ხელი ბუხარს, თითქო ცეცხლი მოეკიდაო. თვალეი ააცეცა, წარბეი აახახახა და თავი ისე აიგორა, თითქო თავში ჩაჰკრეს და დაარეტიანესო. მერე მამას აპხედა და შიშნაჭამი ხმით ჰკითხა:

— კმარა უნდა გაათხოვო? — ჰაი-ჰაი, უნდა გავათხოვოთ, დრო მაგიდის — შენიცა და იმისიცა.

კუთხეში ქროჭინა აღარ ქრიალებს, სადღვებელი აღარ ფუფუფუნებს. სიბნელიდან კმარას ციმციმა თვალეი ბუხარს მისჩრებია. იქ წყდება მისი ბედი.

— ქალაუ, — ეუბნება მამა, — გარეთ გაიხედე. როცა დაგიძახებ, მაშინ შემოდი.

კმარა კარს მოეფარა. ძალიკავ ველარ ისვენებს: იშუშუნება და ისე სტოკავს, თითქო ჩულის მაგიერ ლურსმანზე დასვესო. ბოლოს ნამოდგა, მიხედ-მოიხედა, ისევ დაჯდა და ისევ ცეცხლს ჩააცივდა. მერე ხრიალით იკითხა:

— ვის უნდა მიათხოვო? — მთხოვნელ ბევრ არიან: ბაიკი, ვაგი და ღვთისავარ. ვინც უნდის კმარას, ის აირჩიოს.

ძალიკავს თითქო რალაც გაუხარდა:

— აგრე. მაგრამ ჯერ შენ უნდა დახორნიდე, რო სანდუას შამნევი ჰყავდეს სახლჩი... რა გემართების, ძალიკავ, ცოტა ველარ მაისვენე ერთ ალაგზე?!
 ვერა, ძალიკავ ველარ ისვენებს. ნამოხტება, ხელეებს იმტვრევს, ისევ ჩულზე დავარდება და კუნძით ხევდება.

— მე გაგა მირჩევნივ. კა ვაჟკაცი ას, დავლათიან, გამრჯელ. — აგრძელებს ხირჩლა ღუმლის შემდეგ. — კმარას არ უნდა გაგაი. — ფიცხად იძახის ძალიკავ. — მამ ვინ უნდის? — არავინ. — თუ აგრეა, მამ, არცა ვკითხავ. დალიშნოს გაგამ. — არა, ვერ დალიშნავს. — ნამოხტა ძალიკავ. — ვერ დალიშნავს... — რატომ? — ეკითხება გაცოცხლებული მამა. — მიტომ რო... მიტომ რო, მე არ მინდა. — რაოო? შენ არ გინდა? მერე, შენ ვინ გეკითხება? ან

რა აქს დასაწინი გაგას?

ძალიკავ სტოკავს და იმტვრევა მშიშარასავით, რომელიც ცივ წყალში აპირებს გადავარდნას, მაგრამ ვერ ჰბედავს. ბოლოს გააპხედა და თვალდაბუჭული გადავარდა. თან ისვრის და ჰყლაპავს სიტყვებსა და ჰაერს, თითქო იმ წყალში იხრებო:

— გაგას დასაწინი არაფერი აქვს... არც ბაიკას... არც სხვებს, მარამ... და უცებ გაჩუმდა, თითქო ჩაიძირაო.

— მარამ? — ჩასძახის ყურში ხირჩლა.

— მარამ, — ამოტივტივდა ძალიკავ, — მარამ ისა, რო... მე არ მინდა. — და შეჰკვილა. — არ მინდა! — მერე, თითქო რალაცამ გაამწარაო, ანჩხლად და თავგანებით შეუტია მამას: — შიძილების... — რა შიძილების, რა? — გახლეჩილი ხმით ხრიალებს ხირჩლა.

— ის შიძილების, რო... კმარას არავის მიცემ, არავის!.. ჩემია, ჩემი!

ამონაროშისა თვითონვე შეეშინდა და პირლია მიაჩრდა მამას.

ხირჩლას თითქოს ელვამ ჩაურბინა ტანში. ოთახში ჯერ წყვდიადი ჩამონვა, მერე ქრატკი გაასდა. ცეცხლიც გიზგიზებს ბუხარში. მაგრამ ირგვლივ ისევ ბნელია. ქრატკები კი მირბიან, მიჰქრიაან, ცეცხლის ნაპერკლეებით ირევიან. სახლი ქანაობს. დედა-ბოძი სადღაც მისცურავს. ზედ ქრატკი ჰკვიდა. წელან ოთახი ქრატკებით აივსო. ეხლა კი ისევ ერთილა ბუუტავს. აღარც სახლი ქანაობს, არც ბოძი მისცურავს. ხირჩლა დედა-ბოძს მიჰყუდებია და იგონებს: როგორ გაჩნდა დედა-ბოძთან, რად მოჰხვია მარჯვენა მკლავი, ან ძალიკავს აღარ უჭირავს ამორეხული ხანჯალი, ან კიდევ — როდის ან რისთვის ჩამოილო ხირჩლამ თოფი, ეხლაც რომ ხელში აქვს, ხან ჩახმას დასცქერის, ხან ძალიკავს აუტერდე-

ბა. ეშმა ჩაუჯდა ხირჩლას სულში! ავი სული შეუჩნდა ხევსურს. ავი სული, თორემ... რა სთქვა განა საამისო ძალიკავ, რომ მამამ თოფს დაავლო ხელი?

„არაფერი... საამისო არაფერი. კმარა ჩემიაო? რა თქმა უნდა, იმისი... იმის დაჰია... ღვიძლი დაჰია... მეტი არაფერი... რასაკვირველია, მეტი არაფერი... ან სხვა რა უნდა იყოს!.. დაჰ-ძმები არიან და... დაჰ-ძმურად უყვარს ძალიკავს... არ უნდა დას მოსწყედეს, მე კი... დასწყევლოს უფაღმა! ეს რა ცეცხლი ჩამივარდის თავჩია!“ ჰსურს შვილს გაუღიმოს, ახლოს მივიდეს. ხელი აუტყაპუნოს ბეჭებზე და გააგებინოს, რომ ქალი, ადრე თუ გვიან, უნდა გათხოვდეს, კმარს უნდა გაჰყვეს, რომ დაჰ-ძმა მუდამ

გათავებულა. ხირჩლა ისევ ბოძზეა მიყუდებული. ორივე ხელი თოფზე აქვს დაბჯენილი. თავი მკერდზე ჰკვიდა, თითქო კისერი ყელამდე გადაჭრილი აქვსო. ძალიკავ პირქვე ჰგდია. იქვე კმარა წევს. — დაიძინა თუ გულ შაულონდა? — ეკითხება თავის თავს მამა. გარეთ ჩობანი გაჰკვივის. სანდუა სჩხავის, თითქო მელიას ახრჩობენო. მეზობლებიც მოდის. ზოგი შემორბის, ზოგი მოიპარება. ბინდიან ოთახში ღანდებოვით დასცურავენ, რალაცას ჩიფჩიფებენ,

ერთ ჭერ-ქვეშ ვერ იცხოვრებენ. მაგრამ ღიმილის ნაცვლად ტუჩებზე უნებურად რისხვის ნაოჭები ეკეცება და ხმაშიც — ისევ უნებურად — ხიზლი ისხმის:

— ძალიკავ! ძაღლებმაც არ იცივ აგეთი... არ იცივ აგეთი მასხრობაი.

— მე არა ვმასხრობ. — ილიმება შვილი.

— ძალიკავ, ნუ ხუმრობ მეტქი, თორე... ა ეს ტყვია უფრო შაგერგების. ძალიკავ, ნუ ხუმრობ — მეტქი, — თითქო იხვენება ხირჩლა.

— არა ვხუმრობ... შამერგების.

— იქნებ ხუმრობ, ძალიკავ! — მუდართით ეკითხება მამა.

— სახუმრო არა მაქს-რა.

— ძალიკავ, უკანასკნელ გეკითხები, ხუმრობ თუ არა?

— არა... არა ვხუმრობ, — თინით გამოიწურა კბილებიდან ძალიკავი.

— მამ... არც მე ვხუმრობ. ღმერთო მიშველე!

პირჯვარი გადაინერა და უცებ, — იქნებ ისევ უნებურად, — თავისი თვალი, თოფის ტუჩი და შვილის შუბლი ერთ ღარზე გააბა.

— ვერ გამიმეტებს, — ჰფიქრობს ძალიკავ და იჭენეულად ილიმება. თოფის ლულიდან ერთად გამოცვივდნენ ცეცხლი, ქუხილი და კვამლი, ხოლო ბნელ კარებიდან კმარას კვილი გრიგალივით შემოვარდა.

***
 გათავებულა. ხირჩლა ისევ ბოძზეა მიყუდებული. ორივე ხელი თოფზე აქვს დაბჯენილი. თავი მკერდზე ჰკვიდა, თითქო კისერი ყელამდე გადაჭრილი აქვსო. ძალიკავ პირქვე ჰგდია. იქვე კმარა წევს. — დაიძინა თუ გულ შაულონდა? — ეკითხება თავის თავს მამა. გარეთ ჩობანი გაჰკვივის. სანდუა სჩხავის, თითქო მელიას ახრჩობენო. მეზობლებიც მოდის. ზოგი შემორბის, ზოგი მოიპარება. ბინდიან ოთახში ღანდებოვით დასცურავენ, რალაცას ჩიფჩიფებენ,

ხირჩლაზე უთითებენ. იქნება მაღალი ხმითაც ლაპარაკობენ, მაგრამ მას არაფერი ესმის.

— ხირჩლაუ! — იცნო მან, ბოლოს, დეკანოზი, რომელმაც მხარზე ხელი დაადო.

— ხირჩლაუ, რა ამბავ მახდის ამ სახლჩი?

— რაი ამბავ მახდის? ის ამბავ მახდის, რო...

ვერა, ხირჩლა ვერ იტყვის სათქმელს. ან რა საჭიროა? ალბათ არ დაიჯერებენ. კმარასაც ჩრდილი დაანებდა. ან ვის რად უნდა ნამდვილი ამბავი? ვისთვის რა საჭიროა? ხირჩლა იტყვის მხოლოდ ორ სიტყვას, ორიოდ სიტყვას:

— ხალხო! ორ ბოკვერ მყავდის, ორი... მერე ერთი გამიცოფდის... აგერ ის... პირქვე რო წევს... ვაჟაი გამიცოფდის და... მახვკალ... ეგ ას ცოფიანი, ე მანდ რო ჰგდია. მეორე გულშენუხებულ ას. გონს მაგიდისაგ და... ახლა ჩემ სათხოვნელ ეს ას, ხალხნო: ჩემ დავლათს მავაროვებდე და ე ქალაის შინახავდე. სრუ ყველაფერ მაგის ას. მესამედი თქონ თავათ მახმარეთ სოფელს... ეს საწყალ დედსაც მაუარეთ. თემობა ნუ დავაგინებდე, მე კი... მე ნულარ მამძებნით. მშვიდობით იყავით!

ხალხი აჩოქოლდა, კარებისაკენ მიმავალი ხირჩლა რომ დაინახეს, წაეტანენ შესაჩერებლად, მაგრამ ხირჩლა უკვე გასხლტა კარში და სიბნელეში შეერია.

— ხირჩლა! ხირჩლა! — მოისმოდა გარედან მდევრების ხმა. — სად მიხოლ, ხირჩლაუ!.. ჰაუ, ხირჩლაუ, ხმა გაგვე, ხმა!.. ხირჩლამ მხოლოდ მეორე ზაფხულის პირზე გასცა უხმო ხმა. როცა თოვლი დადნა, ერთმა მონადირემ გაჰგედა და უძირო კლდეზე გადავარდნილ ჯიხვს ჩაჰყვა. ცოცხით ჩავიდა ძირამდე და ადამიანის ჩონჩხს წაანყდა. იქვე დაჟანგებული სატყვარი ეგდო. და იმ ხანჯალზე იცნეს ხირჩლა ჯიხვალურის ძვლები.

***
 გათავებულა. ხირჩლა ისევ ბოძზეა მიყუდებული. ორივე ხელი თოფზე აქვს დაბჯენილი. თავი მკერდზე ჰკვიდა, თითქო კისერი ყელამდე გადაჭრილი აქვსო. ძალიკავ პირქვე ჰგდია. იქვე კმარა წევს. — დაიძინა თუ გულ შაულონდა? — ეკითხება თავის თავს მამა. გარეთ ჩობანი გაჰკვივის. სანდუა სჩხავის, თითქო მელიას ახრჩობენო. მეზობლებიც მოდის. ზოგი შემორბის, ზოგი მოიპარება. ბინდიან ოთახში ღანდებოვით დასცურავენ, რალაცას ჩიფჩიფებენ,

(გაბრძელება შემდეგ ნომერში)

ყურადღება!
 დაიბეჭდა გატონ გეორგიული მსოფლიოს ნომერი „სტალინის“ მე-7 და მე-8 ტომები. შეიძინის მსურველებმა დარეკით ტელეფონის ნომერზე: 597100600.

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

„რუსეთის პრინციპული შეზღოვება იგნორირებადია, — განაცხადა რუსეთის სახელმწიფო მეთაურმა რამდენიმე დღის წინათ. — ჩვენ ვერ დავინახეთ მთავარი სამი მოთხოვნის აღიარებითი ნაბიჯები, რომლებიც ეხება აღმოსავლეთით ნატოს გაფართოების დაუშვებლობას, რუსეთის საზღვრებთან ახლოს შეიარაღების შემთავი სისტემების განლაგებაზე უარის თქმას, აგრეთვე, ევროპაში ჩრდილოატლანტიკური ბლოკის ინფრასტრუქტურების დაზარალებას 1997 წლის მდგომარეობის მიხედვით“.

რუსეთის პრეზიდენტი ვლადიმერ პუტინმა პირველად შეაფასა წინადადებები, რომლებიც მოსკოვს ვაშინგტონმა გაუგზავნა, მოთხოვნაზე უარი ეთქვა — უკრაინისა და საქართველოს ნატოში მიღებასა და ჩრდილოატლანტიკური ალიანსის ინფრასტრუქტურის 1997 წლის საზღვრებში დაზარალებაზე. მოკლედ რომ ვთქვათ, აშშ-ის პასუხი მოსკოვმა არ მიიღო, ფსონი კი გაიზარდა. ახლა მოსკოვი პირდაპირ მოითხოვს ნატოსგან, შეურიგდეს იმ მოცემულობას, რომ ყირიმი რუსეთის სახელმწიფო საკუთრებაა, წინააღმდეგ შემთხვევაში საქმე უფრო ცუდად იქნება.

იმ მიზეზებს შორის, რომელთა გამოც ვაშინგტონმა მოსკოვს განსაკუთრებულად სთხოვა, არ გამოეყენებინა თავისი პასუხი სტრატეგიული უსაფრთხოების წინადადებებზე, „მოლაპარაკე თავები“ და „პოლიტიკის განმმართველები“ ამერიკაში ზოგჯერ პარადოქსულს ასახელებენ. თითქოს, ამით ჯო ბაიდემა ვლადიმერ პუტინს „უკანდახევისა და სახის შენარჩუნების შანსი მისცა“: ყველა ძირითადი მოთხოვნა ამერიკელებმა უარყვეს, მაგრამ დახურულ მიმონერაში მოსკოვს რჩება შესაძლებლობა, თქვას დაახლოებით ასეთი რამ: „ჩვენი შემოვთება რამდენიმე პუნქტში გაითვალისწინეს“, შემდეგ კი განაგრძოს მოლაპარაკებები მორეზარისხოვან საკითხებზე, თითქოს მათზე საშუალებად ვაშინგტონი მზად არის, რასაც მოწმობს სავარაუდო პასუხის ტექსტი, რომელმაც „გაჟონა“ ესპანურ პოპულარულ გამოცემა El Pais-ში.

რეალურად ასეთი მიმინერის დახურული სისტემა ამერიკელებისთვის ნორმაა, ხოლო მოთხოვნების საჯაროდ გამოქვეყნება რუსეთისთვის — გამოწვევაა. აქ მთავარია ის, რომ რუსეთის პრეზიდენტი ვლადიმერ პუტინი აშკარად არ არის ის ადამიანი, რომელიც დამაყოფილებია, როგორც კრემლში აღნიშნავენ, „სიკვდილ-სიცოცხლის“ საკითხზე უარით.

„რუსეთის პრინციპული შეზღოვება იგნორირებულია, — განაცხადა რუსეთის სახელმწიფო მეთაურმა რამდენიმე დღის წინათ. — ჩვენ ვერ დავინახეთ მთავარი — სამი მოთხოვნის ადეკვატური გათვალისწინება, რომლებიც ეხება აღმოსავლეთით ნატოს გაფართოების დაუშვებლობას, რუსეთის საზღვრებთან ახლოს შეიარაღების შემთავი სისტემების განლაგებაზე უარის თქმას, აგრეთვე, ევროპაში ჩრდილოატლანტიკური ბლოკის ინფრასტრუქტურების დაზარალებას 1997 წლის მდგომარეობის მიხედვით“.

სხვა სიტყვებით: უარი არ მიიღება. კვალად იფურქვთ. კონტექსტი, რომელშიც ეს ყველაფერი გაისმა, წარმატებულია. პუტინი მიმართავდა არა სივრცეს, არამედ უნგრეთის პრემიერმინისტრ ვიქტორ ორბანს, რომელიც უზამაზარი მაგიდის ბოლოში იჯდა (პანდემიით გამოწვეული სიფრთხილე, თუმცა ნიღბებით საუბრის ალტერნატივა იყო), ანუ ლიდერს ნატოს სრულუფლებიანი წევრისა, რომელიც მოსკოვში ბუნებრივი არით მომარაგების საკითხებზე მოსალაპარაკებლად ჩავიდა.

უნგრეთი ნატოში — ეს, რა თქმა უნდა, განსაკუთრებული ისტორიაა. უნგრეთს შეიძლება ვუწოდოთ ჩრდილოატლანტიკური ალიანსის ყველაზე ანტიდასავლური და პრორუსული (ამაზე ორბანს აქვს თავისი მიზეზები) ქვეყანა. საერთოდ, ყველაზე ანტიდასავლურ ქვეყნად, რომელმაც ნატოში განხეთქილება შეიტანა, თურქეთს მიიჩნევენ, მაგრამ საქმე ის არის, რომ უკრაინის საკითხში ანტირუსული პოზიცია უკავია, ბუდაპეშტი კი უკრაინის საკითხში ანტირუსული პოზიცია უკავია, ახლაც ორბანს არ სჯერა „უკრაინაზე რუსეთის სასწრაფო თავდასხმის“ — ამერიკელების მიერ საშინაო პოლიტიკური მიზნებისთვის შეთხზული პროპაგანდისტული ლეგენდის.

ნატოს საშინაო მოგაპაღვაჭე მიუთითებს

«ნაკომვიდგიანოთ, რომ უკრაინა ნატოს წევრია, გააკვირვებია იარაღით, იქ განლაგებულია დამრტყმელი სისტემები ისევე, როგორც პოლონეთსა და ჩუქინეთში... და იწყებს ოპერაციას ყირიმში, ახლა არ ვლავარაკობ დონბასზე... ნარმოვიდგიანოთ, რომ უკრაინა ნატოს ქვეყანაა და იწყებს ამ სამხედრო ოპერაციას. ჩვენ რა, ნატოს ბლოკს ვეომოთ? ვინმემ ამის შესახებ ცოტა მაინც იფიქრა? ჩანს, არა»

რუსეთი ან მოილაპარაკებს მშვიდობიანი თანაკსაბოგის გაანტიგება სამხედრო ქვედანაყოფების დაშორისობით, ან იმ შემოვთების განეიტრალებას მოსკოვი სხვა მეთოდით შეეცდება, როგორც ჩანს, ე.წ. შეიარაღებისკენ რბოლით, მილიტარიზაციითა და გამყოფ ხაზზე ალტერნატიული სამხედრო კავშირების განლაგებით, უწინარესად, ჩინეთთან.

წყობილი ნაციონალისტების არსებობა, ეს არის უამრავი ისეთი ადამიანის არსებობა, რომლებიც ფულისთვის ყველაფერს იკადრებენ, ეს არის წლების განმავლობაში დამკვიდრება მოსაზრებისა, რომ „რუსეთი ოდესმე დასუსტდება და უკრაინა ყირიმს დააბრუნებს“.

თუ ლაპარაკია ნატოს წევრ უკრაინაზე, მაშინ ეს ნაზავი ძალიან სახიფათო ხდება, მით უმეტეს, რომ ამ ქვეყნის პოლიტიკოსების ქცევის მანერა ყველას მოტყუების მცდელობაა და მერე თუნდაც ქვა ქვაზე აღარ დარჩენილა.

კიევის განეგრება ჩრდილოატლანტიკურ ალიანსში შორეული და ბუნდოვანი პერსპექტივაა. ამერიკელებიც კი ხშირად აღნიშნავენ, რომ უკრაინა ნატოში ინტეგრაციისთვის მზად არ არის და ჯერ რაღაც უნდა მოუხერხონ ადგილობრივ კორუფციას (რომელსაც ისე აქვს ფეხები გადგმული სახელმწიფო სისტემაში, რომ მის ამოსაძირკვად მთელი სისტემის შეცვლაა საჭირო). რა მოხდება 5, 10, 15 წლის შემდეგ — უკვე სხვა თაობის პოლიტიკოსების მმართველობის პერიოდში? ვითარება შეიძლება მკვეთრად შეიცვა-

ლოს. რუსეთის სამხედრო უსაფრთხოების საკითხი კი კონსტანტია — არ იცვლება. უკრაინის გამო ნატოსთან ომის ჰიპოთეზური რისკი ახლავდა გასათვალისწინებელი, მით უმეტეს, რომ პუტინის მოთხოვნები, ძირითადად, სამომავლო და ამჟამად მან საკითხი ისე დააყენა, რომ რუსეთის დასაბუთებული შემოვთების აღიარება ყირიმის გამო ნატოსთან ომის შესახებ დასავლეთისთვის ყირიმზე რუსეთის პრეტენზიის აღიარებაც იქნება. უსაფრთხოების როგორ არქიტექტურაზეც უნდა მოლაპარაკონ, ის გულსხმობს ყირიმის შექმნას რუსეთის ფედერაციის შემადგენლობაში.

ვლადიმერ პუტინმა განსაკუთრებით გაუსვა ხაზი, რომ ნახევარკუნძული მოსკოვის სახელმწიფო კუთვნილებაა და ეს საკითხი არ განიხილება: ყირიმი რუსეთის სუვერენული ტერიტორიაა. აქედან გამომდინარე, ასეთი ტიპის კონტრწინადადებები — „რუსეთმა დაუბრუნოს ყირიმი უკრაინას და მის გამო ომი ზუსტად არ იქნება“ — საფუძველშივე უარყოფილია. რუსეთი ან მოილაპარაკებს იმაზე, რომ ყირიმი მისია, ან საერთოდ არაფერზე არ მოილაპარაკებს, მაგრამ ამისგან ყველას საქმე უფრო ცუდად იქნება.

თუ მოსკოვთან დიალოგი ამერიკელებისთვის ბაიდენის ადმინისტრაციის ამჟამინდელი პოლიტიკური პრობლემატის გადანეჭვის მცდელობაა, რუსეთისთვის, პუტინისთვის ეს ისტორიული მნიშვნელობის პროცესია, რომლის მიმართ კომპრომისები გათვალისწინებული არ არის. რუსეთი ან მოილაპარაკებს მშვიდობიანი თანაკსაბოგის განეიტრალება სამხედრო ქვედანაყოფების დაშორისობით, ან იმ შემოვთების განეიტრალებას მოსკოვი სხვა მეთოდით შეეცდება, როგორც ჩანს, ე.წ. შეიარაღებისკენ რბოლით, მილიტარიზაციითა და გამყოფ ხაზზე ალტერნატიული სამხედრო კავშირების განლაგებით, უწინარესად, ჩინეთთან.

ეს გზა, რა თქმა უნდა, იდეალურისგან შორს არის და თავისი რისკები აქვს (დაიხ, ანგლოსაქსებს ემინათ რუსეთის კავშირის ჩინეთთან, მაგრამ ასეთი კავშირი გულსხმობს იმასაც, რომ რუსეთი უფრო დამოკიდებული იქნება ჩინეთზე. მათი პარტნიორობა ორივესთვის ხელსაყრელია, მაგრამ სპეციფიკური). მაგრამ სხვა გამოსავალი, როგორც ჩანს, არ არის: რუსეთსა და დასავლეთს შორის ნდობა თვალსაწიერ პერსპექტივაში ვერ აღდგება უსაფრთხოების იმ ამომწურავი იურიდიული გარანტიების გარეშე, რომლებსაც მოსკოვი ითხოვს.

VZ.ru-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა გიორგი ბანაიშვილი

„ჩვენ ესაა ისა ბავშვისადა საქმი, რომ იმას კი ალარა ვჩივით — რაც გვაკლია, ის შვიდიქნოთ, არამედ იმას, რომ რა ნაბავა და მტვირმაც ალგვავსო, ის ბავბაოთ და შვიმვიბერტყოთ. კიდეც ერთის ფხის წინ ნადგმა იქნებოდა, კიდეც ღვთის წყალოზა იქნებოდა, რომ ამის დარდსა და ზრუნვას შვიმდგომოდით, ცოცხი აბველო ხელში ამ ვაი-ვაბლახის ბასაბველად. ჩვენდა საუბედუროდ, ვერც ეს შვიდიქელით“.

რუბრიკას უძღვება დარეჯან ანდრიაკი

ჯოჯოხეთი იქნებოდა ადამიანთა ცხოვრება, არსებობის გარდა სხვა მიზანი რომ არ ჰქონდესო, წერდა დიდი ილია. გამოდის, რომ სწორედ ჯოჯოხეთში ვცხოვრობთ, რადგან ჩვენი ყოველდღიური ყოფა სწორედ რომ არსებობისათვის ბრძოლაა — ქვეყანა გაივსო ლუკმაპურის მაძებარი უპოვარი ადამიანებით, ვინ ხელგანვდილი ითხოვს მონყალეებს, ვინ ნაგვის ურნაში ეძებს ხსნას, ვინ ქვეყნიდან გაქცევიდა და უცხოეთში გადახვეწით თუ კიდეც სხვა გზებით ცდილობს საარსებო სახსარის გამოძებნას...

გაბედე და ჰკითხე ამ ადამიანებს, არის თუ არა ბედნიერი. ადამიანი რომ ბედნიერი იყოს, სიამოვნებას, ლხენასა და სიხარულს არ უნდა იყოს მოკლებულიო...

სიამოვნება, ლხენა და სიხარული, ნეტავი, როდის შეიხედავს ჩვენი ქვეყნის რიგითი მოქალაქეების ოჯახებში, იმ ადამიანების, რომლებიც დღეს მხოლოდ უფლის იმედად არიან.

ცხოვრება „წენვა-გლეჯვის ბაზარიო“, „დღეს ესეა მონყობილი და რას იზამ?“ — წერდა ერის მამა 1895 წლის ერთ-ერთ შინაურ მიმოხილვაში. არადა, დღესაც რომ ასეა მონყობილი, რა ვქნათ? იქნებ პასუხი ამ შეკითხვაზე ისევე დიდმა ილია ჭავჭავაძემ გვაპოვინოს. მოვუსმინოთ მას:

„ცხოვრება ცალკე ადამიანისა, თუ მთელის ერისა, უფრო წენვა-გლეჯვის ბაზარია. დღეს ესეა მონყობილი და რას იზამ? ცხოვრება მარტო ალემიციემობაა ერთმანეთის ჭკუისა, თუ ხელის ნანვანადაგისა, ნაამაგარ-ნაშრომისა, ნაომარ-ნარბევისა. იგი ის მოედანია, საცა ჭიანჭველასავით ირევა დიდი და პატარა, საცა მამდარი მშიერს წვრილად უფხვნის, გამარჯვებული დამარცხებულს ფეხ-ქვეშა სთელავს, ძლიერი უძღურს ეტანება შესაჭმელად, უძღური ძლიერს გაურბის და ორნივე-კი — დამწვეცი და გამქცევიც — ერთსა და იმავე დროს ერთსა და იმავე ღმერთს ეხვეწებიან — ხელი მომიმართო.“

ლოდ ხორცი და უხორციოდ სული, სააქოსათვის მაინცა. ამიტომაც, ვინცა სჩივის და ჰლაღადებს სახორციელო პურისათვის, ის ამდენადვე, თუ არ მეტად, უნდა იღვწოდეს სასულიერო პურისათვის. **აღამიანი, თუ მთელი ერი, იმისათვის კი არ არის ბარენილი, რომ პური სჭამოს, არამედ პურსა სჭამო იმიტომ, რომ კაცურ-კაცად იცხოვროს და აცხოვროს თავის შთამომავალი.**

„ვით მამა ზეცისა იყავნ შენც სრული“ — აი თავი და ბოლო ადამიანის ცხოვრებისა. ვის რა მანძილი გაუვლია, ცალკე ადამიანია თუ მთელი ერი, — ამ სისრულის გზაზე, ვინ რამოდენად წინ წამდგარა, ვის რამოდენად აღფრთოვანებული აქვს სულთა-სწრაფვა ამ გზაზე დაუღალავად სიარულისათვის, — აი საწყაო, როგორც ცალკე ადამიანის ღირსებისა, ისეც მთელის ერისა.

ამ თვალთ რომ მოეჭხრიკოთ წარსული წელიწადი, ბევრს ვერაფერს სანუგეშოს დაინახავთ. ეს ახალი ამბავი არ არის. ამ მხრით შარშანდელი წელიწადი ბევრს წინათ წარსულ წელიწადებსა ჰგავს და ვერაფერს დაგვაშუქავს. პირიქით, კარგად რომ მოეუჩხრიკოთ ავლა-დიდება, ავი და კარგი, იქნება შარშანდელი წელიწადი სხვა წლების წინაშე უფრო პირშავადაც გამოვიდეს. არც საკვირველია, წყარო ცხოვრებისა თავისად და თავისგანით არა სჩქევს, არა ერთი და ორი ნახირი დღე-მუდამ შიგ ფეხს იბანს და რათ უნდა გვიკვირდეს, რომ იგი წყარო მღვრიეა. მზაძს მზაძი არ დაეუვაო, ნათქვამია, და ჩვენ თითონაც ჩვენს საკუთარს ჭუჭყიან სარეცხს შიგ ვაღბობთ დიდის გულმოდგინებით და, მოდით, წყაროს მოჰკითხეთ, რატომ წმინდა არა ხართქო.

ამიტომაც შარშან, როგორც წინა-წლებშიაც, იგივე შური და მტრობა იყო გააფთრებული. ძმა ძმას ველარა ჰნდობია, მამა შვილსა, შვილი მამას, მეზობელი მეზობელს, მახლობელი მახლობელს, მეგობარი მეგობარს — განა ეს ცხოვრებაა და არა ჯოჯოხეთი!.. **ჩვენ ესაა ისა ბავშვისადა საქმი, რომ იმას კი ალარა ვჩივით — რაც გვაკლია, ის შვიდიქნოთ, არამედ იმას, რომ რა ნაბავა და მტვირმაც ალგვავსო, ის ბავბაოთ და შვიმვიბერტყოთ. კიდეც ერთის ფხის**

ქვეყანა

«სახა მაქარი მუიარს წერილად უფხვის, გამარჯვებული დამარცხებულს ფეხ-ქვეშა სთელავს... და ორნი-კი ღმერთს ეხვეწებიან — ხელი მომიმართო»

«ჭირი დანახული სჯობს დაფარულსა, თუმცა ორიც ჭირია და არც ერთი არ არის სანატრელი»

წინ ნადგმა იქნებოდა, კიდეც ღვთის წყალოზა იქნებოდა, რომ ამის დარდსა და ზრუნვას შვიმდგომოდით, ცოცხი აბველო ხელში ამ ვაი-ვაბლახის ბასაბველად. ჩვენდა საუბედუროდ, ვერც ეს შვიდიქელით.

ძახით: ღმერთო, სად მივდივართ და რა ბოლო მოგველისო. მართალია, ყოველივე ეს ვერაფერი სახალწლო გოზინა-ყია. ჩვენც იქნება მეტი მოგვიყიდა, რომ ამისთანა დღესასწაულს ესეთი უღბენი და საგოდებელი ფიქრები ავუშალოთ ჩვენს მკითხველს. ამაზე სხვას აღარა ვიტყვით, თუმცა სათქმელი კიდევ ბევრია. **ძარბოვალს კაცს, ჩვენდა საუბედუროდ, საქმი ისა ბავშვისადა საქმი, რომ იმას კი ალარა ვჩივით — რაც გვაკლია, ის შვიდიქნოთ, არამედ იმას, რომ რა ნაბავა და მტვირმაც ალგვავსო, ის ბავბაოთ და შვიმვიბერტყოთ. კიდეც ერთის ფხის**

თი არ არის სანატრელი. ამ მხრით წარსულმა წელმა არაფერი სანუგეშო არა მოგვცა-რა არც ახლდელისოდ, არც სახვალისოდ.

...ჩვენს მდგომარეობაში კაცურად ცხოვრების წუთსაც-კი თავისი მაღლი და ფასი აქვს. მარტო შეიძლება ამ შემთხვევაში გულის ტკივილით ითქვას: „ჰე, წამო სიხარული-სავ, ესე სწრაფად რათ წარხვედო“, და თუ დანახვას ამისთანა შემთხვევაში ადგილი აქვს, ის უნდა გვენახებოდეს, რომ ყოველივე ეს წამო იყო და ნავიდა“.

«ვით აბაა ზახისა იყავნ შენც სრული» — აი თავი და ბოლო ადამიანის ხსოვრებისა. ვის რა მანძილი გაუვლია, — ხალკე ადამიანია თუ მთელი ერი, — ამ სისრულის გზაზე, ვინ რამოდენად წინ წამდგარა, ვის რამოდენად აღფრთოვანებული აქვს სულთა-სწრაფვა ამ გზაზე დაუღალავად სიარულისათვის, — აი საწყაო, როგორც ცალკე ადამიანის ღირსებისა, ისეც მთელის ერისა»

საქართველო დასავლეთი

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

„თქვენმა შვილმა რობაქიძე ტარას დავითის ძემ (წითელარმიელი, დაბადებული 1907 წელს, საქ. სსრ, ქ. ზესტაფონი, ჩხარის რ-ნი, სოფ. გოგნი) სოციალისტური სამშობლოსათვის ბრძოლაში უერთგულა რა სამხედრო ფიცს, გამოავლინა გმირობა, ვაჟკაცობა. გარდაიცვალა 1942 წლის 31 იანვარს. დაკრძალულია ხარკოვის ოლქის კუპიანსკის რ-ნის სოფელ ზაგრიზოვოში“.

როგორც „საქართველოს უკვდავი ჯარის“ დამაარსებელს, პერიოდულად მირეკავენ და მიგზავნიან წერილებს დიდი სამამულო ომის მონაწილეთა შტამომავლები. ზოგი თავისი წინაპრის შესახებ ინფორმაციების მოძიებაში მთხოვს დახმარებას, ზოგს კი სურს, საზოგადოებამ გაიცნოს ფაშიზმის წინააღმდეგ მებრძოლი გმირი წინაპარი.

ასეთი მასალები ჩვენი ინტერნეტგვერდისა და გაზეთ „საქართველო და მსოფლიოს“ მეშვეობით უკვე გამოვაქვეყნეთ, რითაც პატივი მივადგინეთ არა მხოლოდ ვინმეს ოჯახის წევრებს, არამედ ყველა ჩვენგანისთვის საამაყო ადამიანებს.

ამჯერად, გთავაზობთ შესანიშნავი პიროვნების, 91 წლის ბატონ **დავით რობაქიძის** მიერ მოწოდებულ მასალას თავისი ფრონტელი მამის, **ტარას დავითის ძე რობაქიძის**, შესახებ.

დოკუმენტი
სსრკ თავდაცვის სახალხო კომისარიატი
მოდრავი სავლე ჰოსპიტალი 2325

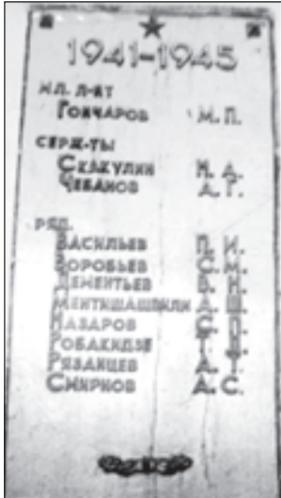
უწყება
თქვენმა შვილმა რობაქიძე ტარას დავითის ძემ (წითელარმიელი, დაბადებული 1907 წელს, საქ. სსრ, ქ. ზესტაფონი, ჩხარის რ-ნი, სოფ. გოგნი) სოციალისტური სამშობლოსათვის ბრძოლაში უერთგულა რა სამხედრო ფიცს, გამოავლინა გმირობა, ვაჟკაცობა. გარდაიცვალა 1942 წლის 31 იანვარს. დაკრძალულია ხარკოვის ოლქის კუპიანსკის რ-ნის სოფ. ზაგრიზოვოში.

ეს უწყება წარმოადგენს დოკუმენტს პენსიის მოსათხოვნად (სსრკ თავდაცვის სახალხო კომისარიატის ბრძანება №—).

/პასუხისმგებელი პირების ხელმოწერები, ბეჭედი/.

ბატონი დავითის წერილიდან:

„დიდი საბავშლო ომის დაწყებიდან მამაჩემი, ტარას დავითის ძე რობაქიძე, რომელიც იმხანად ცხოვრობდა ჩხარის (დღევანდელი თერჯოლის) რაიონის სოფელ გოგნში, მალევე გაიწვიეს ჯარში. იმ დროს უკრაინის ძალაში ხარკოვი ხელიდან ხელში

გადადიოდა და ხან ფაშისტები იღვანენ იქ, ხან — საბჭოელები.

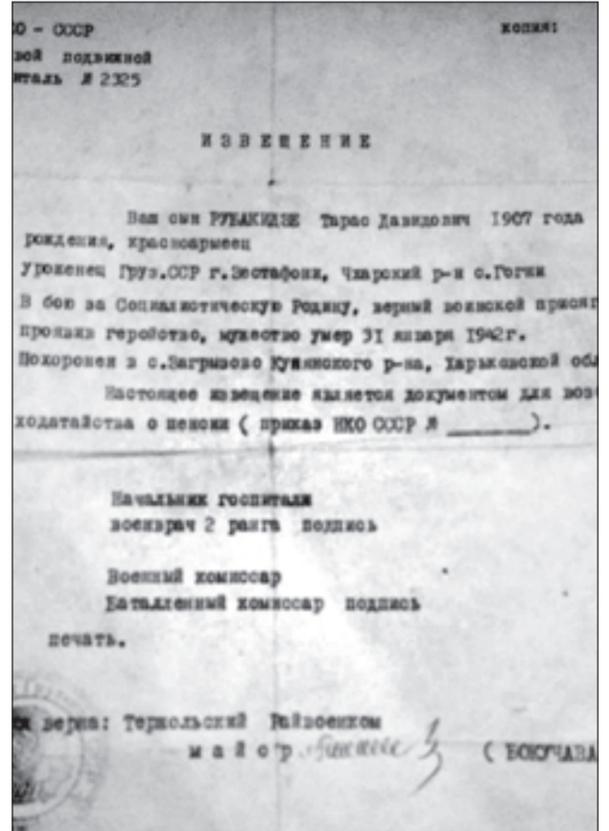
მამაჩემი დაიჭრა მძიმედ და ხარკოვის ოლქის ბოროვსკის რაიონის სოფელ ზაგრიზოვოში, სავლე ჰოსპიტალში გარდაიცვალა (მამინ იქ სკოლა იყო). ოჯახმა იმ სოფლიდან მიიღო უკანასკნელი სამკუთხედად დაკეცილი წერილი. გავიდა ხანი და მე, უფროსმა შვილმა, დავინყე მამის სამარხის ძებნა. ხუთი თუ ექვსი წელი მქონდა მიმონერა და ბოლოს მოსკოვის ოლქის ქალაქ პოდოლსკიდან მივიღე შეტყობინება. — მწერდნენ, სად იყო დაკრძალული ათი მეომარი, მათ შორის, ორი ქართველი — საშუალო სკოლის ეზოში, ძმათა სასაფლაოზე. იქვე, მათ თავს, იდგა საბჭოთა მეომრის თავანჯდელი უზარმაზარი ქანდაკება.

1977 წლის 9 მაისს ჩავედი იმ სოფელში მე, ჩემი ძმა ვალერიანი და ჩემი უფროსი ქალიშვილი ელზა, რომელიც იმხანად 25 წლისა იყო. დიდებული შეხვედრები მოგვიწყეს. ჩვენც თან წაღებული გვექონდა ქართული ღვინოები, ჭაჭა და კიდევ ბევრი სხვა რამ“.

ხარკოვისთვის ბრძოლაში სახელოვნად დაღუპული ტარას რობაქიძე

ტარას რობაქიძე და მისი მეუღლე ლეონიდა სპირიდონის ასული რობაქიძე

ტარას რობაქიძის გარდა, ზაგრიზოვოში დაკრძალულია ქართველი მეომარი, რიგითი ა. შ. მენთეშაშვილი. ბატონმა დავითმა, სამწუხაროდ, ვერ მიაკვლია მის ქირისუფალს, მიუხედავად არაერთი მცდელობისა 1977 წლიდან.

დავით, ელზა და ვალერიანი რობაქიძეები ხარკოვის ოლქის ბოროვსკის რაიონის სოფელ ზაგრიზოვოში ამ სოფლის პიონერთა რაზმთან ერთად დიდ საბავშლო ომში დაღუპულთა საფლავთან (დავით რობაქიძის გვერდით დგას სოფელ ზაგრიზოვოს სკოლის დირექტორი მარია ანდრეევანა შორეინა). 1977 წლის 9 მაისი

ბატონმა დავითმა, წერილთან და დოკუმენტთან ერთად, რამდენიმე ფოტოსურათიც გამოგვიგზავნა. ტარას რობაქიძის გარდა, ზაგრიზოვოში დაკრძალულია ქართველი მეომარი, რიგითი ა. შ. მენთეშაშვილი. ბატონმა დავითმა, სამწუხაროდ, ვერ მიაკვლია მის ქირისუფალს, მიუხედავად არაერთი მცდელობისა 1977 წლიდან.

დიდი საბავშლო ომის დაწყებიდან მამაჩემი — ტარას დავითის ძე რობაქიძე, რომელიც იმხანად ცხოვრობდა ჩხარის (დღევანდელი თერჯოლის) რაიონის სოფელ გოგნში, მალევე გაიწვიეს ჯარში. იმ დროს უკრაინის ძალაში ხარკოვი ხელიდან ხელში გადადიოდა და ხან ფაშისტები იღვანენ იქ, ხან — საბჭოელები. მამაჩემი დაიჭრა მძიმედ და ხარკოვის ოლქის ბოროვსკის რაიონის სოფელ ზაგრიზოვოში, სადაც უკანასკნელი დაღუპულად დაკეცილი წერილი

გულბათ რცხილაძე

მას შემდეგ, რაც ყოველგვარი დასაბუთების გარეშე (ჩვენი აზრით), ქართული მიწის ღალატის ფასად 2004 წელს ხელისუფლებაში მოსულმა ახალმა მთავრობამ გააუქმა საქართველოს მიწის მართვის სახელმწიფო დეპარტამენტი, მასთან ერთად გაუქმდა მის დაქვემდებარებაში არსებული მიწათმომწყობის სამეცნიერო კვლევითი და საპროექტო ინსტიტუტი და ნიადაგმცოდნეობის ლაბორატორია, გაჩნდა ნიადაგების კვლევის და სხვა მიმდინარე სამუშაოები.

1996 წლის 22 მარტს მიიღეს საქართველოს კანონი „სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის საკუთრების შესახებ“. აღნიშნულის საფუძველზე 1992 წლიდან საქართველოს მოქალაქეთა კომლექსივის (ოჯახებისთვის) გაცემული მიწის ნაკვეთები, აგრეთვე, 1992 წლამდე მათ კანონიერ სარგებლობაში არსებული საბაღე, საბოსტანი, სააგარაკე, სამოსახლო, საკარმიდამო ნაკვეთები გამოცხადდა მათ კერძო საკუთრებად.

არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწების ნაწილზე კერძო საკუთრება გამოცხადდა საქართველოს ახალი სამოქალაქო კოდექსის მიღების შემდეგ, 1997 წლის 25 ნოემბრიდან. 1998 წლის 28 ოქტომბერს მიიღეს საქართველოს ორი კანონი — „ფიზიკური პირებისა და კერძო სამართლის იურიდიული პირების სარგებლობაში არსებული არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის კერძო საკუთრების გამოცხადების შესახებ“ და „სახელმწიფო საკუთრებაში არსებული არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის მართვისა და განკარგვის შესახებ“. ეს კანონები ძალაში შევიდა 1998 წლის 12 ნოემბრიდან. პირველი კანონის შესაბამისად, თუ ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირები 1998 წლის 12 ნოემბრამდე კანონიერად სარგებლობდნენ მიწის ნაკვეთით, ეს მიწები გამოცხადდა მათ კერძო საკუთრებად სათანადო საფასურის გადახდის შემდეგ. ეს საფასური შეადგენდა 1999 წლის 1 იანვრამდე ერთი წლის მიწის გადასახადს, ხოლო 1999 წლიდან — ერთი წლის მიწის გადასახადის ორმაგ რაოდენობას. 2010 წლის 21 ივლისს მიიღეს საქართველოს კანონი „სახელმწიფო ქონების შესახებ“.

1992 წლის 21 ოქტომბერს საქართველოს რესპუბლიკის სახელმწიფო საბჭომ მიიღო დეკრეტი (№29) „საქართველოს რესპუბლიკაში მიწის რეფორმის განხორციელების, სახელმწიფო მეურნეობის, კოლმეურნეობისა და სხვა სასოფლო-სამეურნეო საწარმოთა რეორგანიზაციის შესახებ“. დადგინდა: სახელმწიფო მეურნეობები, კოლმეურნეობები და სხვა სასოფლო-სამეურნეო საწარმოები ვალდებული არიან, 1992 წელს გაატარონ რეორგანიზაცია.

ეს დეკრეტი არ შესრულდა. სახელმწიფო მეურნეობების, კოლმეურნეობებისა და სხვა სასოფლო-სამეურნეო საწარმოების ბაზაზე ნაცვლად გლეხური (ფერმერული) მეურნეობების, კოოპერატიული საზოგადოებების, კოოპერატივების შექმნისა, დაიწყო ქონების დატყვება — განადგურდა მეცხოველეობის კომპლექსები, მეფრინველეობის თანამედროვე ფაბრიკები, მელორეობის კომპლექსები, ვეტერინარული მომსახურების სადგურები, ჯიშთა გამოცდისა და სასელექციო სადგურები, მანქანა-ტრაქტორთა პარკის სადგურები, დაიწყო ტრაქტორების ქურდობა და ჯვართში ჩაბარება... მეტიც, ათი გრამი სპილენძისთვის მწყობრიდან გამოჰყავდათ ძვირად ღირებული მონეტები... ქარხნებსა და ფაბრიკებში უნიკალური დაზგა-დანადგარებს ჩაღის ფასად ყიდდნენ თურქეთსა და ირანში. გააუქმეს სოფლის მეურნეობის დარგის სამეცნიერო კვლევით ინსტიტუტ-

ბი და ლაბორატორიები. ნიშანდობლივია ისიც, რომ განადგურდა მევენახეობა-მეღვინეობის სამეცნიერო კვლევით ინსტიტუტთან არსებული 400-ზე მეტი უნიკალური ვაზის ჯიშის სანერგე მეურნეობა. კატასტროფულად შემცირდა ნათესი ფართობები, განადგურდა ჩაის ნარგავები, შემცირდა ვენახის, ციტრუსების, ხეხილისა და სხვა სასოფლო-სამეურნეო კულტურები; მოიშალა (შეიძლება ითქვას — განადგურდა) სოფლის მეურნეობის დარგის ინფრასტრუქტურა, თესლბრუნვები, მრავალწლიანი ნარგავების ნერგების წარმოება, ხელოვნური დათვისის სადგურები, თესლის ხარისხისა და აღმოცენების დადგენის სამსახურები. ამასთან, კატასტროფულად შემცირდა მარცვლის, ხილის, ყურძნის, ჩაის, ხორცის, კვერცხის, რძისა და რძის პროდუქტების წარმოება და დამზადება.

ყოველივე ზემოაღნიშნულის შედეგად, დაიწყო დაშრობილი ფართობების მეორადი დაჭაობება, მოიშალა სარწყავი სისტემები, მიწიდან იღებდნენ სარწყავ მილებს და ჯვართში აბარებდნენ — გორისა და ქარელის რაიონებში მოიშალა ათასობით ჰექტარი დანვიმებითი სარწყავი სისტემა, მალხაზის ნევრზე მოწყობილი სრულიად ახალი, უახლესი ტექნოლოგიით მოწყობილი დანვიმებითი სარწყავი სისტემა ჯვართში ჩაბარდა. ანალოგიური მდგომარეობა იყო სოფლის რაიონის წნორის კომპლექსის დანვიმებითი სარწყავი სისტემაზე, ჯვართში ჩაბარეს რეგულატორების დანვიმებითი სარწყავი დანადგარები. ქურდობა იქამდეც კი მივიდა, რომ სოფლებში ელექტროსადენების იპარავდნენ და ჯვართში აბარებდნენ. საქართველოს ტყეებში შეწყდა ტყეთმწყობის სამუშაოები, მოიშალა მცენარეთა დაცვის სამსახურები, ხეები დაავადდა, აღარ ტარდებოდა სანიტარული და მოვლითი ჭრები, დაიწყო ტყეების უსისტემო ჩეხვა-განადგურება.

1992-1998 წლებში საქართველოში ჩატარებული ნაქართველი და გაუაზრებელი სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის რეფორმის შედეგად საქართველოს სახნავი მიწები და მრავალწლიანი ნარგავები დაქუცმაცდა და განივდა. ასეთმა მდგომარეობამ არა მხოლოდ ხელი შეუშალა სოფლის მეურნეობის განვითარებას საქართველოში, არამედ უკან დასწია ის და ღარიბი, არსებობაზე ორიენტირებული სასოფლო-სამეურნეო საზოგადოებად აქცია. მიწების ასეთი დანაწევრების შედეგად შეუძლებელია მექანიზაციის, გერბიციდების, სასუქების, შხამ-ქიმიკატებისა და სხვა სამუშაოების ეკონომიკურად, რაციონალურად გამოყენება. ასეთ პირობებში უაღრესად დაბალია შრომის ნაყოფიერება. 2005 წლამდე ჩვენს ქვეყანა-

საქართველოში გატარებული მიწის რეფორმის შედეგები

ტრში რეგისტრაციის მონაცემები აინტერესებდეს და არ იცოდეს, როგორ იცვლება ქვეყანაში მიწის კატეგორიები — სასოფლო-სამეურნეო სა-ვარგულის ერთი კატეგორიიდან მეორეში გადასვლა, რომელიც აქტიური შიქნა სა-ვარგულის თითოეულ სახეზე გადასახადის მნიშვნელოვანი განსხვავების გამო. სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის რა რაოდენობა წავიდა ქალაქმშენებლობის, გზებისა და სხვა არასასოფლო-სამეურნეო მიზნებისთვის და ა.შ., რაც მიწის მართვისა და რაციონალური გამოყენების საფუძველთა საფუძველია. საქართველოს გეოგრაფიული მდგომარეობა, არსებუ-

1992-1998 წლებში საქართველოში ჩატარებული ნაქარკი და გაუაზრებელი სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის რეფორმის შედეგად საქართველოს სახნავი მიწები და მრავალწლიანი ნარგავები დაქუცმაცდა და განივდა. ასეთმა მდგომარეობამ არა მხოლოდ ხელი შეუშალა სოფლის მეურნეობის განვითარებას საქართველოში, არამედ უკან დასწია ის და ღარიბი, არსებობაზე ორიენტირებული სასოფლო-სამეურნეო საზოგადოებად აქცია. მიწების ასეთი დანაწევრების შედეგად შეუძლებელია მექანიზაციის, გერბიციდების, სასუქების, შხამ-ქიმიკატებისა და სხვა სამუშაოების ეკონომიკურად, რაციონალურად გამოყენება. ასეთ პირობებში უაღრესად დაბალია შრომის ნაყოფიერება.

ში ყოველწლიურად ხდებოდა მიწების აღრიცხვა მიწის დანიშნულებისა და კატეგორიების, რაიონების, მხარეების, მიწის მესაკუთრეთა და მოსარგებელთა მიხედვით. ამ მიზნით ყოველი წლის 1 იანვრის მდგომარეობით, რაიონის გაუმეობა ამტკიცებდა მიწის ბალანსს, რომელსაც შემდეგ იხილავდა საქართველოს მიწის მართვის სახელმწიფო დეპარტამენტი და დასამტკიცებლად წარუდგენდა საქართველოს მიწის მინისტრთა კაბინეტს. მას შემდეგ, რაც ყოველგვარი დასაბუთების გარეშე (ჩვენი აზრით), ქართული მიწის ღალატის ფასად 2004 წელს ხელისუფლებაში მოსულმა ახალმა მთავრობამ გააუქმა საქართველოს მიწის მართვის სახელმწიფო დეპარტამენტი და დასამტკიცებლად წარუდგენდა საქართველოს მიწის მინისტრთა კაბინეტს. მას შემდეგ, რაც ყოველგვარი დასაბუთების გარეშე (ჩვენი აზრით), ქართული მიწის ღალატის ფასად 2004 წელს ხელისუფლებაში მოსულმა ახალმა მთავრობამ გააუქმა საქართველოს მიწის მართვის სახელმწიფო დეპარტამენტი, მასთან ერთად გაუქმდა მის დაქვემდებარებაში არსებული მიწათმომწყობის სამეცნიერო კვლევითი და საპროექტო ინსტიტუტი და ნიადაგმცოდნეობის ლაბორატორია,

გაჩნდა ნიადაგების კვლევისა და სხვა მიმდინარე სამუშაოები. სახელმწიფო აგრარულ უნივერსიტეტში (ამ დარგის ერთადერთ უმაღლეს სასწავლებელში) შეწყდა მინათმომწყობა კადრების გამოშვება. მიწის აღრიცხვა და მიწის ბალანსის შედგენა ქვეყანაში დღემდე არ ხორციელდება. ეს კი იმას ნიშნავს, რომ დღეს ვერაფერს ვიცით, რამდენი ჰექტარი სასოფლო-სამეურნეო სავარგული გააჩნია ქვეყანას — მათ შორის რამდენია კერძო, მუნიციპალური თუ სახელმწიფო საკუთრებაში. რაც მთავარია, არ ვიცით მიწის ფართობები დანიშნულებისა და კატეგორიების მიხედვით. არ ვიცით, რამდენი ჰექტარი ვენახი, ხილის ბაღები, ჩაი, ციტრუსი და სხვა კულტურები გვაქვს. არ არის დაზუსტებული საზღვრები რუსეთთან, აზერბაიჯანსა და სომხეთთან. საინტერესოა, საქართველოს სოფლის მეურნეობის სამინისტ-

რამ 2012 წელს როგორ შეიმუშავა „სოფლის მეურნეობის განვითარების სტრატეგიული გეგმა 2012-2022 ს.ს.“, რომელიც არ იცის, რამდენი სასოფლო-სამეურნეო სავარგული აქვს კულტურებისა და საკუთრების მიხედვით. არ სრულდება საქართველოს კანონები: „ნიადაგების დაცვის შესახებ“ და „ნიადაგების კონსერვაციისა და ნაყოფიერების აღდგენა-გაუმჯობესების შესახებ“. მართალია, 2019 წლის 25 ივნისს მიღებული იქნა ორი კანონი: „მიწის მიზნობრივი დანიშნულების განსაზღვრისა და სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის მდგრადი მართვის შესახებ“ და „სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის საკუთრების შესახებ“, მაგრამ, სამწუხაროდ, ბევრი არაფერი გაკეთებულა. დღეს ძნელი წამოსადგენია სხვა რომელიმე ქვეყანა, რომლის მთავრობას მხოლოდ პრივატიზებული (ან საპრივატიზებო) მიწის საჯარო რეეს-

ლი მიწის რესურსები და მდიდარი ბუნებრივ-რესურსული პოტენციალი კარგი მოვლა-პატრონობის პირობებში შეისაძლებლობას იძლევა, გადაწყდეს სასურსათო უსაფრთხოების უზრუნველყოფის პრობლემა, ინვესტირების დანტერესება და საყოფაცხოვრებო პირობების სათანადო დონემდე აყვანა. ამისათვის საჭიროა:

1. აღდგეს საქართველოს მიწის მართვის სახელმწიფო დეპარტამენტი;
2. ყოველწლიურად გაკეთდეს მიწის ბალანსი;
3. მიღებულ იქნას მიწის კოდექსი;
4. ჩატარდეს სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწების კონსოლიდაცია.

ანტონი მასხიშვილი,
ეკონომიურ მეცნიერებათა დოქტორი,
პროფესორი,
სერტიფიცირებული ექსპერტი უძრავი ქონების, მიწის საკითხებში

სახელმწიფო აბრარულ უნივერსიტეტში (ამ დარგის ერთადერთ უმაღლეს სასწავლებელში) შეწყდა მიწათმომწყობა კადრების გამოშვება. მიწის აღრიცხვა და მიწის ბალანსის შედგენა ქვეყანაში დღემდე არ ხორციელდება. ეს კი იმას ნიშნავს, რომ დღეს ვერაფერს ვიცით, რამდენი ჰექტარი სავარგული გააჩნია ქვეყანას — მათ შორის რამდენია კერძო, მუნიციპალური თუ სახელმწიფო საკუთრებაში. რაც მთავარია, არ ვიცით მიწის ფართობები დანიშნულებისა და კატეგორიების მიხედვით. არ ვიცით, რამდენი ჰექტარი ვენახი, ხილის ბაღები, ჩაი, ციტრუსი და სხვა კულტურები გვაქვს. არ არის დაზუსტებული საზღვრები რუსეთთან, აზერბაიჯანსა და სომხეთთან.

წვეთ-წვეთოვით ინრიტება საქართველო გაზაფხულზე
აჩქარებული პულსით და უერთდება მიგრაციის მსოფლიო
ნაკადებს. ბლოკინებზე ელიტური „ლიდერობების“
წარმომადგენლები და მსოფლიოს გლობალური ტენდენციების
ბარდუვალობით ცდილობენ მოსახლეობის დაშვებულს.

ТАЛАНТЛИЦЕ — დიდნიჭიერება და უფრო მეტი

„ვერ სამაგისო რა გვემართება,
რომ განვისყიდოთ თავისუფლება“.

დავით გურამიშვილი „გაღი ქართლისა“

ლაშა ნადარეიშვილზე ვამბობ, რომელიც დიდმა წაბუა
ამირეჯიბმა სამ უპირველეს თანამედროვე ქართველ
პოეტთა შორის დაასახელა. უმეტესი ყოფილა! რაც (დღემდე
გაყურებული) წარმოაჩინა „ასავალ-დასავალის“ წლებანდელ
მე-5 ნომერში გამოქვეყნებულმა პუბლიცისტურ-
ფილოსოფიურმა პოემამ, რომელმაც გული და გონება
გამსჭვალა და დაგვაფიქრა. Пронзительная вещь.

„აუპლიცისტური პოემა ნახე-
ვარ მოქმედებად“ — ესეც სათა-
ური. თურმე შესაძლებელი ყოფილა
ჩვენს უახლეს ისტორიაზე მაღალმ-
ხატვრული ნაწარმოების შექმნა, პო-
ეტური სახეების გამოქვეყნება და
გამოქანდაკება.

მაგრამ გამოქვეყნება, გამოქანდა-
კებას დრო სჭირდება და ფიქრი, ძე-
ბა და მიკვლევა.

დაუწყებია.
აქ კი დედამიწის ამბოხია, აფეთქე-
ბა, ლავა, გავარვარებული მეგატო-
ნების ზალპი ბუნების ძალების ხოშ-
სა და ნებაზე.

ცეცხლის წითელი მდინარე შორი-
დან საყურებელი, შიშითა და განწმ-
ენდის იმედით:

**„ღრუბლიანიდან შეპარული
მომავალი კარბა,
იშპარია დამისვამს
ვიღებ დანას ვენახზე“** — პლა-
ნეტარული კატაკლიზმები.

საყოფაცხოვრებო ქაოსი და ამ ორ
განზომილებას შორის ჩვენი მდორე
შუამდინარეთი, რომლის სივრცეში
**„გადაიქცა ბათუმი ოსმალების
სტანიცად“**, და, საერთოდ, ამ ორი
შეუთავსებლობის ერთმანეთში „ლა-
ითად“ გადადინება.

მონაცვლეობით. ზოგჯერ აბსო-
ლუტურად ალოგიკურად, როცა
მთავარსარდალი „ჯულაშვილის ქა-
ლაქში გორავს ხაზიზგინივით“ გორ-
ის ქუჩის გაცვეთილ ასფალტზე. გა-
მდნარ ერბოში წესისამებრ ამოვლე-
ბული ოსური „ხაჭაპური“.

ეს ერთი მაგალითია.
დრო დაიკარგა სამყაროს მასშტა-
ბით, უდროობის ჟამი დგება, გრძნ-
ობს ამას პოემის ლირიკული გმირი
და, თუ ღმერთი გვაპატიებს „ახალი
ალექსის“ ერთი პასაჟის ინტერპრე-
ტაციას, დასაფიცვიც აღარ გვექნება
„ცა და რაც მასშია, მინა და რაც მას-
შია, ზღვა და რაც მასშია“, რადგან:

**„ციდან ისევ მოისმის
არანახული გრუსუნის
მხარხარა ერთმანეთს
მხატვარ გუნდა შევა“**, — ვუბ-
რუნდებით კოსმოსურ მასშტაბებს.

არ გვემის, ვერ ვიგებთ? ეტყობა,
ასეა და ამიტომ გვაფრთხილებს პოე-
ტი, რომ ამასობაში ცოდვილ დედამი-
წაზე, კერძოდ, **„რეგონში უხანის და-
უნწყიათ ახალი ბაბილონის შენება“**.

ბაბილონი — სიმბოლო შეუღლებ-
ლობაზე ნაპოტიანების, ამაო მცდე-
ლობის ღმერთთან ფიზიკური მიახ-
ლოების.

არმაგედონ — „სამაჯვარო მრავ-
ალ წყალზე მჯდომი დიდი მებავის“.
კიდევ ერთი გადადინება. კოსმო-
სური მოძრაობა. უნარი გამოცხადე-
ბის აღწერის — თუ საჭირო გახდა,
რა თქმა უნდა, ღმერთმა დაგვიფარ-
ოს! თორემ საქართველოს ამის საკ-
მაო „გამოცდილება“ გააჩნია. უნდე-
მური. მინაში გამჯდარ დაავადებასა-
ვით: მაინც მაინც და მხოლოდ გა-

რეზე მტერს არ დაუფიჯვანია ჩვენი
საყანე საგარეულები ბელტების
მწკრივების უაზრობით — ამოუძირ-
კვავს, ამოუკაფია, გაუუდაბურებია,
დუშმანს (როგორც არაერთხელ გა-
მაგონეს ავღანეთის ომში ყოფნისას).
შურავის ხელიც ურევია, მეგობრის,
რომელიც მტერზე უარესია ზოგჯერ.

შიდა ომები. ძმათამკვლელი. შეგ-
ვახსენებს პოემის დანწყვეტამდე და-
ჭიმული სტროფები:

**„უახლოვდება
მთვარა გაზალთის,
პარამხანდიან
გამო, ძალაქო,
თორამ შეღაპვს
სისხლით ლაზარეთს
ახალი ომი
სამოძალაქო“**.

ლაზარეთი — ღარიბთა სასწრაფო.
წვეთ-წვეთობით ინრიტება საქარ-
თველო გაზაფხულზე აჩქარებული
პულსით და უერთდება მიგრაცი-
ის მსოფლიო ნაკადებს. ბლოკინებენ
ელიტური „ლიდერობების“ წარმო-
მადგენლები და მსოფლიოს გლობა-
ლური ტენდენციების გარდუვალობ-
ით ცდილობენ მოსახლეობის დამ-
შვიდებას.

ხალხს არ ესმის ხელისუფლების,
მით უფრო, ოპოზიციის, რადგან გახ-
ლეჩილია საზოგადოება, არმაზის ბი-
ლინგვასავით გარებულნი: „მე, სერ-
ავიტი, ასული ზევანისა, მცირისა პი-
ტიანისა ფარსმან მეფისა“ — ერთ
მხარეს, მეორე მხარეს — საფლავე-
ბის დუმლი:

**„უკანასკნელ ნიუსით
კოვიდ-სტატისტიკურით,
სუთ-ნახეპარ მილიონს
ნაულია ნარილი“**.

სტატისტიკის განგაშის ზარებს
დაარისხებს პოეტი და მიიჩნევს, რომ
ადამიანთა მოდგმის გადაშენებას
მხოლოდ უმნიკვლო, უსუფთავესი,
შეურყენელი და ა.შ. გრძნობა შეაჩე-
რებს. სიყვარული და მშვენებერბაც,
რა თქმა უნდა:

**„უკანასკნელ ნიუსით
კოვიდ-სტატისტიკურით,
სუთ-ნახეპარ მილიონს
ნაულია ნარილი“**.

**„ფორბანაქს დიდავა,
ავითოს, მარად დიდავულს!
სამოგლობსთვის უამრავ
ტკივილს არდარიდავულს“**.

მის გაჟვავებას, უფლის დარაინდე-
ბულს.

მრავალწახნაგოვანია, ოქროცურ-
ვილი მეტაფორებისა და ინტელიგენ-
ტური სარკაზმის მოულოდნელ
ჩარჩოში ჩასმული. მანამდე არსად
ნანახსა და განაგონში. არც თიბისი
ბანკის იპოთეკითაა დატვირთული
და არც ვინმეს საამებლად თქმული
ღმერთო, მიშველე,
მისადგომს ვეძებ,
ყანის მკას ვინყებ,
როგორც მინდია...
არ იბრალეებს პირველობას.
ან რად სჭირდება?!
კეთილშობილება სწორედ ეს არის,
მისი გვარის თანდაყოლილი თვის-
ება: „მეტიდინე სიბრძნე უფროს ყო-

„სამაჯვარო მრავ-
ალ წყალზე მჯდომი დიდი მებავის“.
კიდევ ერთი გადადინება. კოსმო-
სური მოძრაობა. უნარი გამოცხადე-
ბის აღწერის — თუ საჭირო გახდა,
რა თქმა უნდა, ღმერთმა დაგვიფარ-
ოს! თორემ საქართველოს ამის საკ-
მაო „გამოცდილება“ გააჩნია. უნდე-
მური. მინაში გამჯდარ დაავადებასა-
ვით: მაინც მაინც და მხოლოდ გა-

წვეთ-წვეთოვით ინრიტება საქართველო გაზაფხულზე

ალბრეხტ დიურერი, „აპოკალიფსი“

**ხალხს არ ესმის ხელისუფლების, მით უფრო,
ოპოზიციის, რადგან გახლეჩილია საზოგადოება,
არმაზის ბილინგვასავით გარებულნი:
„მე, სერავიტი, ასული ზევანისა, მცირისა პი-
ტიანისა ფარსმან მეფისა“ — ერთ მხარეს,
მეორე მხარეს — საფლავების დუმლი:**

**„უკანასკნელ ნიუსით
კოვიდ-სტატისტიკურით,
სუთ-ნახეპარ მილიონს
ნაულია ნარილი“**

**„ფორბანაქს დიდავა,
ავითოს, მარად დიდავულს!
სამოგლობსთვის უამრავ
ტკივილს არდარიდავულს“**.

მის გაჟვავებას, უფლის დარაინდე-
ბულს.
მრავალწახნაგოვანია, ოქროცურ-
ვილი მეტაფორებისა და ინტელიგენ-
ტური სარკაზმის მოულოდნელ
ჩარჩოში ჩასმული. მანამდე არსად
ნანახსა და განაგონში. არც თიბისი
ბანკის იპოთეკითაა დატვირთული
და არც ვინმეს საამებლად თქმული
ღმერთო, მიშველე,
მისადგომს ვეძებ,
ყანის მკას ვინყებ,
როგორც მინდია...
არ იბრალეებს პირველობას.
ან რად სჭირდება?!
კეთილშობილება სწორედ ეს არის,
მისი გვარის თანდაყოლილი თვის-
ება: „მეტიდინე სიბრძნე უფროს ყო-

ველ გვერდზე, ჯანსუღ ჩარკვიანის
ფოტოპორტრეტისა და მისი შესა-
ნიშნავი ლექსის გამოქვეყნებით:
„მთავარი მაინც მამული არის, გან-
საცვიფრებლად არის მთვარი“.
შეგვახსენებს, რომ პირველი ლი-
რიკული პოემა „რწმენის კედელი“
სწორედ ჯანსუღისაა, გასული საუ-
კუნის 70-იან წლებში დაწერილი:
**„როცა ვწერ შენზე,
როცა ვწერ შენზე,
ჩემი სიცოცხლე
ბუნებზე ჰკიდია.
ღმერთო, მიშველე,
მისადგომს ვეძებ,
ყანის მკას ვინყებ,
როგორც მინდია“**...
არ იბრალეებს პირველობას.
ან რად სჭირდება?!
კეთილშობილება სწორედ ეს არის,
მისი გვარის თანდაყოლილი თვის-
ება: „მეტიდინე სიბრძნე უფროს ყო-

ლაშა ნადარეიშვილი

ველთა, რომელიც იყენებ უწინარეს
ჩემთა“ (სოლომონ ბრძენი).
ალექსანდრე პუშკინი საკუთარ შე-
მოქმედებას ასე აფასებდა (ესეც სა-
ყოველთაოდ ცნობილი ფორმულაა):
„Я памятник себе воздвиг нерукотвор-
ный“.

**ლაშა ნადარეიშვილი წერს:
„ჩემს ლემს სამოგობლო
ააფრილავს,
ჩემს გულს სამოგობლო
მიწა ჩაიღვამს,
სიტყვებს,
უფლისგან დანაფრინებებს
ახსოვთ — ჩემს უკან
მხოლოდ ცა იღვამს“**.

ნაიკითხავთ, უეჭველად ნაიკითხ-
ავთ, მაგრამ სურვილი მკლავს მაინ-
ცდამაინც მე დავეუგო წითელი ხალი-
ჩა ამ შედეგის ავტორს და ავაბრია-
ლო მისი ბრილიანტები, როგორც ნი-
წონწინდაში საქართველოს ლექსის
მეხანძრეთა ძმობით, ცრემლით, სი-
ყვარულის იარით აბრიალებული ლა-
მე მეფეთა გაცრეცილ პალატებში
(გოგლა ლეონიძე).

ჩემთვის ვწერ:
**„როცა ბათანიანი
მსურდა, ზარი მერეა,
ხმა ბანისა ცეკვანა:
დროცა აიცარიო!“**

ან:
**„შენ ხვალაც
მზისკენ უნდა ალალო
სინდისის ციხის
ანი სართული“** (ყოული შარტავას).

შემდეგ:
**„გადმოვკრილია
თასი მავშიდა,
გამოერთულია
ზაცის ფიდარი.
შენ კვლავურად
თავს დამავშიდა,
რომ უკეთესი
მოვა ლიდარი“**.

თუნდაც ეს:
**„...რომ შიტიყოს
გუმისის გამთლელი
იპოთაქური
შუღლის კონცერტა“**.

ესეც:
**„სამაჯვარე ემესი ურჩხული
სამაჯვარე ემესი ლაყურით
ჩაბინელი მდუმარად
სტროფების გილვაგვი,
ცა და მინა ინვინა
ტანჯვით ვერგასაყურით“**.

ასევე:
**„ომიკრონის დელტაში
პირუსების ასორტით
გაბეჭდილი სიცოცხლე
ან სიკვდილი რა იყო?
დამართო, ისინა პლანეტა,
რომ ხვალ მწვანე პასაჟორტით
ცოდვილ დედამინაზე
ხალხი აღარ დაიყო!“**

პუერია კიდევ...
**„პოეტის სანაღმინო ფიქრით
მდიდრება თანამედროვე ქარ-
თული ლიტერატურა.
ქება — ხვალისა“**.

***
**მი კალამი დამიფიქვა. ისედაც
„სათნავს გაყინულ სუღარა-
ში ჩარჩენილი სიმითაა“**...

არაგა საწაბლია

მას უფლის ანგელოზი გამოეცხადა და შეაჩერა: „სვიმეონ, გნამდეს, რაც წერიან და საკუთარი თვალთ იხილავ, როგორ აღსრულდება ეს სიტყვები, რამეთუ არ მოკვდები, სანამ არ იხილავ ქალწულისაგან შობილ მაცხოვარს“.

მართლმადიდებელი ეკლესია 15 თებერვალს მიიქმის ღვთისმშობლის აღნიშვნას. მიიქმის — ღვთისმშობლის მიგაგვიან ღვთისმშობლი, უფლის 12 ღვთისმშობლთა შორის ერთ-ერთი უდიდესია.

პტოლემეოს ფილადელფოსმა, რომელიც ქრისტეს შობამდე 287-247 წლებში განაგებდა ეგვიპტეს, ალექსანდრიაში ცნობილი ბიბლიოთეკა დააარსა. ერთდროს მან შეიტყო, რომ მის მიერ დამორჩილებულ იუდეველებს სიბრძნითა და სინამდვილეს სავსე მრავალი საღმრთო წიგნი ჰქონდათ და გადაწყვიტა, ბერძნულად ეთარგმნა ისინი. ამით თავის სახელგანთქმულ წიგნსაცავსავე გაამდიდრებდა და ალექსანდრიაში მცხოვრებ იუდეველთა კეთილგანწყობასაც დაიმსახურებდა — იმხანად ეგვიპტეში გადახვეწილ ებრაელებს თითქმის დავიწყებდათ მშობლიური ენა.

პტოლემეოსმა იერუსალიმში ელჩობა წარგზავნა და მღვდელმთავარ ელვართან დიდი ძღვენი და წერილი გაატანა. სთხოვდა, გაეგზავნა მისთვის საღმრთო წიგნები და სჯულის მეცნიერნი, რომლებიც მათ ბერძნულ ენაზე თარგმნას შეძლებდნენ.

ელვარმა ისრაელის 12 ტომიდან ამოირჩია ექვს-ექვსი მოხუცებული, რომელთაც ზედმინევენი იცოდნენ ბერძნული ენა, ჩააბარა მათ წმიდა წიგნები და პტოლემეოსთან გაგზავნა.

ეგვიპტის მმართველმა დიდი პატივით მიიღო ისინი, დაასაჩუქრა და ფაროსის კუნძულზე დაასახლა.

სამოცდათორმეტმა ღირსმა მამამ 72 დღეში გადათარგმნა წმიდა წერილი.

ღირს მამათა შორის იყო მღვდელი უფალი საბათისა, წმიდა სვიმეონი (მღვდლის ეფოსნამოსხმული, ოქროს კვერთხით ხელში გამოეცხადა იგი პეტრე ათონელს). წმიდა სვიმეონს ესაია წინასწარმეტყველის წიგნის თარგმნა ერგო. ღირსი მამა დიდი მოკრძალებითა და ღვთისმოში-

ებით შეუდგა საქმეს. როცა იმ ადგილამდე მივიდა, სადაც ესაია მაცხოვრის შობას წინასწარმეტყველებს: „აჰა ეს-ერა, მიუდგეს ქალწული და შვეს ძე და უწოდონ სახელი მისი ემანუელ“, — სვიმეონი შეცბა და ისე განკვირდა, თითქოს პირველად წაიკითხა ეს სიტყვები. „როგორ შეიძლება, ქალწულმა მამა კაცის გარეშე შობოს ყრმაო“, — გაიფიქრა და დანა აიღო, რათა სიტყვა „ქალწული“ ამოეფიქრა და მის ნაცვლად „მდედაკაცი“ ჩაეწერა. ამ დროს მას უფლის ანგელოზი გამოეცხადა და შეაჩერა: „სვიმეონ, გნამდეს, რაც წერიან და საკუთარი თვალთ იხილავ, როგორ აღსრულდება ეს სიტყვები, რამეთუ არ მოკვდები, სანამ არ იხილავ ქალწულისაგან შობილ მაცხოვარს“.

განეშორა უფლის ანგელოზი და წმიდა სვიმეონისთვის დრო თითქოს გაჩერდა. სული მისი გადასახლდა ღვთის სამყაროში, დროისა და სივრცის მიღმა.

გადიდონა წლები, ათწლეულები, ასწლეულები; სვიმეონის თვალნი იბადებოდნენ, იზრდებოდნენ და იხოცებოდნენ თაობები, მღვდელმთავარნი და ერისმთავარნი ისრაელისა. და აი ერთ დღეს ყრმა იესო ღვთისმშობელმა მარიამმა და მართალმა იოსებმა ტაძრად მიიყვანეს, რათა უფლისთვის ძღვენი შეენიერათ. წმიდა სვიმეონ ღვთისმშობელმა იცნო ტაძარში მიყვანილი მაცხოვარი, რომელსაც იგი, ანგელოზის სიტყვისამებრ, სამ-ნახევარ საუკუნეზე მეტხანს ელოდა.

იუდეველთა წესის მიხედვით, პირველმოზილი ყრმა მე-40 დღეს ტაძარში მიჰყავდათ და ღვთისთვის მსხვერპლს სწირავდნენ ერთი წლის კრავს,

მიიქმის

მიიქმის მაცხოვრისა ჩვენისა იესო ქრისტესი

მიიქმის ბილოსავთ, ამ დღის პატივი გვარაგვდეთ ყველას!

ერთ დღეს ყრმა იესო ღვთისმშობელმა მარიამმა და მართალმა იოსებმა ტაძრად მიიყვანეს, რათა უფლისთვის ძღვენი შეენიერათ. წმიდა სვიმეონ ღვთისმშობელმა იცნო ტაძარში მიყვანილი მაცხოვარი, რომელსაც იგი, ანგელოზის სიტყვისამებრ, სამ-ნახევარ საუკუნეზე მეტხანს ელოდა.

ბათუმი. მიიქმის ეკლესია

ხოლო სიღარიბის შემთხვევაში, წველი გვრიტს ან მტრედის ხუნდს.

წმიდა სვიმეონი იესოს კრძალვით მიეგება, თავის მკლავზე მიიჭება, მიიწვინა და განაცხადა: „ან განუტყვე მონაი შენი მუშაო, სიტყვისააბრ შენისა. მშვიდობით, რამეთუ იხილავ თვალით ჩემთა მაცხოვარაბაი შენი“. სვიმეონმა იხილა ქრისტე და ჩაიკრა გულში. ამ ფაქტის შემდეგ კი მალე აღესრულა.

მიიქმის — უფლისადმი მიგებების დღესასწაული VI საუკუნემდე განსაკუთრებული ზემოთ არ აღინიშნებოდა. 528 წელს, იმპერატორ იუსტინიანეს (527-565) დროს, ანტიოქიას თავს დაატყდა საშინელი მინისძვრა, რომელსაც მრავალი ადამიანი ემსხვერპლა. ერთ უბედურებას მეორე დაერთო — შავი ჭირის ეპიდემია: ყოველდღე რამდენიმე ათასი კაცი იხოცებოდა. ამ განსაცდელის ჟამს ერთ კეთილშეშურ ქრისტიანს ზეგარდმო ეუწყა, რომ მიიქმის დღესასწაული უფრო საზეიმოდ აღენიშნათ, და, როდესაც ამ დღეს ღვთისთვის ღოვებები და ლიტანიობა აღასრულეს, ბიზანტიაში უბედურებათა წყება შეწყდა.

ღვთისადმი მადლიერების ნიშნად, 544 წელს ეკლესიამ განაჩინა, მიიქმის (მიგებება) უფლისა ღვთისა და მაცხოვრისა ჩვენისა იესო ქრისტესი საზეიმოდ აღენიშნათ.

საქართველოში „მიიქმის“ ლამაზობაც ეწოდება, რასაც „უძველესი იადგარი“ და „პარხლის მრავალთავი“ მოწმობს, ხოლო სვანეთში დღემდე მას „სვიმინი-ლამპრობას“ უწოდებენ სხვადასხვა ვარიაციებით, ხოლო საქართველოს სხვა კუთხეებსა და მთაში — „ლამპრობას“, ასევე სხვადასხვა ვარიაციით.

როგორც ბატონი კორნელი კეკელიძე წერს, „მიგებების“ დღესასწაული საქართველოში იერუსალიმური ლიტურგიული პრაქტიკიდან ძველთაგან შემოვიდა და „ლამპრობის“ სახელით ქართულ „კურთხევებში“ და ტრადიციაში XVIII საუკუნემდე იყო.

მიიქმის ეკლესია აღნიშნავს უფლის ტაძრად მისვლის დღეს, როდესაც კაცთაგან აშენებულ ტაძარში თავად ყოვლის შემოქმედი მივიდა. ამ დღეს იგი მთელ კაცობობას ეწვია ტაძარში, ეწვია ისრაელისა და წარმართებისათვის „აღმობრწყინებული ნათელი მიუარდილებელი“, რათა საღვთო სინამდვილე და სინათლე მიენიჭებინა ყველასთვის.

ამიტომაც მას ქრისტიანები ანთებული კელაპტრებით ვხვდებით, რითაც გამოვხატავთ ჩვენს მზაობასა და სურვილს ზეციური მადლის მიხედვად.

საეკლესიო საგალობლები არაორაზროვნად გადმოსცემენ ღვთიური ნათლის ხილული ნათლით განდიდებას.

ტროპარი: გიხაროდენ, მიმადლებულ ღმრთისმშობელ ქალწულს, რამეთუ შეგან განსორცხილდა მხსნელი სოფლისა, ქრისტე ღმრთი ჩუანი; იხარებდ შენცა, მოხუცებაულ მართალ სვიმეონ, რამეთუ მიიქმ მკლავთა შენთა განათავისუფლებული სულთა ჩუნიცა, რომელი მოგვანიჭა ჩუნი დიდსა წყალობასა.

ყველაზე
ყველაზე...

www.geworld.ge
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

ორბანი ერთ-ერთი პირველი საბრძოლო კონსტრუქციაა, რომელიც შესაძლებლობას იძლეოდა, უწყვეტი ცეცხლი გაეხსნათ მონინალმდებელი მფლობელისთვის. ამ იარაღს XV საუკუნეში იყენებდნენ. მისი სახელწოდება კი მომდინარეობს კლავიშებიანი მუსიკალური ინსტრუმენტისგან, რომელსაც ბარბენულად ჰგავს.

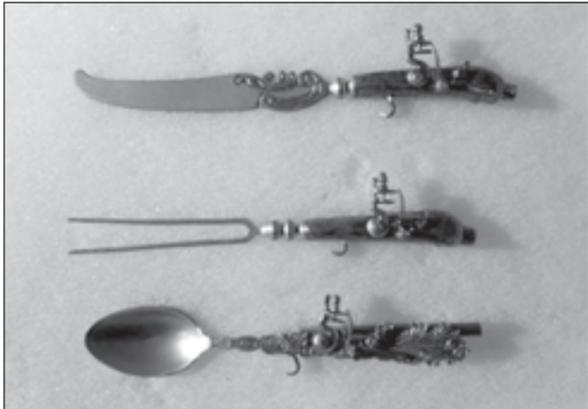
ცეცხლსასროლი იარაღის გაუმჯობესებას მას შემდეგ, რაც გამოიგონა, ადამიანი ყოველთვის ცდილობდა, რათა უფრო ეფექტიანი და გამოსაყენებლად მარტივი ყოფილიყო. ზოგჯერ კი ინჟინერ-კონსტრუქტორები მუშაობის შედეგად ორიგინალური იარაღს იღობდნენ. ამ მასალაში გაეცნობით ცეცხლსასროლ იარაღებს, რომლებიც განგაცვიფრებთ თავისი შესაძლებლობებით. მათგან ზოგიერთმა რევოლუცია მოახდინა სამხედრო სფეროში, სხვები კი, უბრალოდ, ფუფუნების საგნებად დარჩა.

სეხსლსასროლი იარაღის 10 საოცარი სახეობა

მოსილულიანი იარაღი

მოსილულიანი იარაღის შექმნის იდეა დიდი ხნის განმავლობაში აწვავდა კონსტრუქტორებს. პისტოლეტები და შაშხანები, რომლებიც შეიქმნა საბრძოლო კუთხიდან სროლა, გასულ საუკუნეში გამოიგონეს. გერმანია პირველი სახელმწიფოა, რომლის ტერიტორიაზეც აქტიურად წარმოებდა ასეთი იარაღის გამოცდა. პირველი მსოფლიო ომის მიმდინარეობისას კი დანიელმა კონსტრუქტორებმა გამოიგონეს პერისკოპიანი მოწყობილობა მოსინის შაშხანისთვის.

სეხსლსასროლი იარაღი დანა-ჩანგალსა და კოვზი

ეს არის კერძის მისართმევი საგნებისა და ცეცხლსასროლი იარაღის ჰიბრიდები. ამ სასიკვდილო იარაღის მფლობელს შეეძლო, ელვისებურად მოეგერიებინა თავდასხმა და ჭამაც არ შეეწყვიტა.

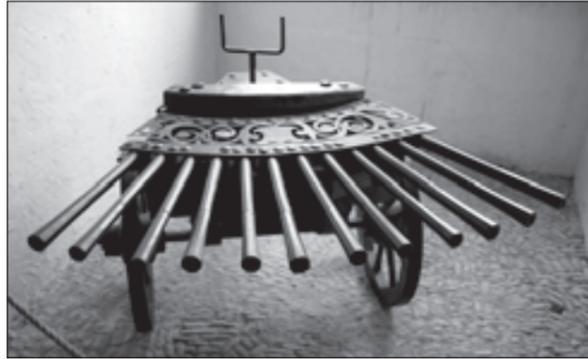
პეფე ანრი VIII-ის კვატონი

ინგლისის მეფე ანრი VIII ისტორიაში შევიდა, როგორც „შავი ქერი“ და უცნაური იარაღის მოყვარული მონარქი. ანრი VIII-ის კოლექციაში იყო იმ პერიოდის საბრძოლო იარაღის ყველაზე უცნაური სახეობები. კოლექციაში განსაკუთრებული ადგილი ეკავა კვერცხს მორგენსტერნით (ეკლესიის ლითონის სფეროს მსგავსი დასარტყამი იარაღი) ტარზე, რომელშიც თავსდება სამი პისტოლეტი პატრუქიანი მოწყობილობით. ამჟამად ეს უცნაური ცეცხლსასროლი იარაღი შეიძლება ნახოთ ლონდონის ტაუერში.

ბერძენული ნაჯახი-პისტოლეტი

XVIII საუკუნეში ნაჯახი სამართლიანად ითვლებოდა საყვარელ და პოპულარულ იარაღად. მფლობელის ფინანსური შესაძლებლობებიდან გამომდინარე, ის ალტურვილი იყო ბევრი დამატებითი ფუნქციით. ტარში შეიძლება დამალული ყოფილიყო სატყვარი, რომლის გამოღებაც იოლად შეიძლებოდა, მაგრამ ნაჯახის ტექნიკური ვარიანტების მწვერვალია პისტოლეტისა და ნაჯახის სინთეზი. ამ იარაღს ლულა აქვს ტარის ბოლოში, ასეთი ნაჯახები ძალიან პოპულარული იყო XVI საუკუნის მეორე ნახევარში მცხოვრებ დიდგვაროვნებში. თუმცა უკვე XVII საუკუნეში ამ ნაჯახს ბრძოლაში არავინ იყენებდა.

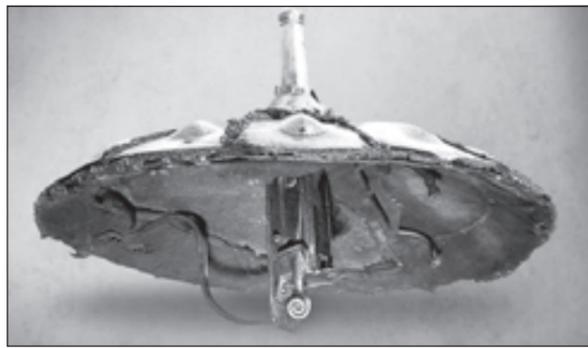
ორბანი

ორბანი ერთ-ერთი პირველი საბრძოლო კონსტრუქციაა, რომელიც შესაძლებლობას იძლეოდა, უწყვეტი ცეცხლი გაეხსნათ მონინალმდებელისთვის. ამ იარაღს XV საუკუნეში იყენებდნენ. მისი სახელწოდება კი მომდინარეობს კლავიშებიანი მუსიკალური ინსტრუმენტისგან, რომელსაც გარეგნულად ჰგავს. ორბანს გაცილებით მცირე კალიბრი ჰქონდა, ვიდრე ზარბაზანს, მაგრამ მეტი, ვიდრე შაშხანას, ამიტომ ძალიან მნიშვნელოვანი იყო საარტილერიო შეტევებისას. იარაღი, რომელიც ბორბლებზე იყო დამაგრებული, ცხენების ეკიპაჟით გადაჰქონდათ.

კასტეტ-პისტოლეტი

ეს პისტოლეტი XIX საუკუნის ბოლოს შექმნეს და იყენებდნენ როგორც შორეულ, ისე ახლო ბრძოლაში. კასტეტ-პისტოლეტს რიგითი მოქალაქეები თავდაცვისთვის ყიდულობდნენ, მაგრამ განსაკუთრებული პოპულარობით ბანდიტებში სარგებლობდა. ამ იარაღის ყველაზე გავრცელებული მოდელები იყო ფრანგული Apache და Le Contenaire, აგრეთვე, ამერიკული My Friend-ი.

იტალიური ფაჩი-პისტოლეტი

ამ იარაღის მეშვეობით თქვენ შეძლებთ, ზუსტად შეუტოთ მონინალმდებელს და მაქსიმალურად დაიცვათ თავი ბასრი იარაღით კონტრმოქმედებებისგან. ზოგიერთი ცნობით, ინგლისის მეფე ანრი VIII-მ რამდენიმე ათეული ასეთი მოწყობილობა შეიძინა თავისი გარემოცვისთვის.

იხის ფხის მსგავსი პისტოლეტი

ეს საბრძოლო იარაღი XIX საუკუნეში შექმნეს. მისი ლულები ყოველთვის დამიზნებული იყო მტერზე. კონსტრუქცია ძალიან ჰგავს იხის ფხს. ეს იარაღი შესაძლებლობას აძლევდა მფლობელს, ერთდროულად რამდენიმე მიზანი დაეზიანებინა.

3D-პრინტერით დაზადაებული იარაღი Liberation-ი

3D-პრინტერით დამზადებული პირველი იარაღი 2013 წელს წარმოადგინეს. მისი დამზადება 9,30 დოლარი დაჯდა. ეს იყო სამხედრო იარაღი, რომლიდანაც გასროლა მხოლოდ ერთხელ შეიძლებოდა. ამჟამად ასეთი პისტოლეტის გაყიდვა აკრძალულია და მისი დაბეჭდვა კანონით ისჯება.

პარიზის ზარბაზანი

ამ იარაღის მეორე დასახელებაა „კაიზერ ვილჰელმის მილი“. ამ 210-მილიმეტრიანი შორსმსროლელი ზარბაზნი გერმანელები პარიზს უტევდნენ 1918 წელს.

„კაიზერ ვილჰელმის მილი“ რამდენიმე ნაკლი ჰქონდა, მათგან უმთავრესი იყო ის, რომ ლულას სწრაფად გამოცვლა სჭირდებოდა. ყველაფრის მიუხედავად, ომში მისი გამოყენებისას ძირითადი მიზანი მონინალმდებელზე ფსიქოლოგიური ზემოქმედება იყო. სწორედ ამ იარაღმა დააქვეითა ფრანგების სულსკვეთება და აღაფრთოვანა გერმანელი ჯარისკაცები.

მოამზადა ნიკა კორინთელა

პრეზიდენტმა მოსკოვი ვიზიტს მოუხერხა

რაინაში ზელენსკისთან შეხვედრად გაემგზავრა. გააქტიურა საგარეო პოლიტიკა გერმანიის კანცლერმა ოლაფ შოლცმა, რომლის შეხვედრაც ვლადიმერ პუტინთან 15 თებერვალს არის დაგეგმილი. მანამდე კი შოლცი მაკრონს შეხვდა, შემდეგ კი, 7 თებერვალს, ვაშინგტონში ჯო ბაიდენთან გაამართა მოლაპარაკებები. სანამ მოსკოვში უკრაინის პრობლემის მოგვარებაზე მსჯელობენ, ვაშინგტონში ვითარებას კიდევ უფრო დაძაბა უკრაინისთვის იარაღის მიწოდებისა და ევროპაში სამხედრო კონტინგენტის გადასროლით. გერმანია აშშ-ის ახლო მოკავშირეა და ისინი რუსეთის მიმართ შეთანხმებულად მოქმედებენ. ვაშინგტონში გამართულ პრესკონფერენციაზე ჯო ბაიდენმა არ განაცხადა, რომ ესკალაცია თავიდან აიცილა. მაკრონი კრემლში ვიზიტის შემდეგ უკ-

ებას უკრაინაში რუსეთის შეჭრის შემთხვევაში, თუმცა აქ საქმე შეჭრაში არ არის. შოლცი და ბაიდენი ოფიციალურად ვერაფერს იტყობენ გარიგებაზე, რომელიც შარშან გერმანიაში ჩატარებული არჩევნების შემდეგ დაიდო. გარიგება კი ასეთი იყო: გერმანიაში ხელისუფლების შეცვლა აშშ-ის დემოკრატიული პარტიის კონტროლით მთავარი ევროპული ბუნებრივი აირის გამანაწილებელი ჰაბის სანაცვლოდ. ბრაზილიის პრეზიდენტმა ჟაირ ბოლსონარუმ რამდენიმე დღის წინააღმდეგობა, რომ ვაშინგტონის მცდელობის მიუხედავად, ჩაშალოს მისი ვიზიტი მოსკოვში, ის მაინც ენგვეა მოსკოვს 17 თებერვალს. ამავე დღეებში მოსკოვში ვიზიტით ჩადის ყაზახეთის პრეზიდენტი ტოკაევი. მოამზადა ბიორგი ბაჩინილაკი

«მოგონს თუ არა, აიტანა, ჩემო ლამაზო!» — კუჩინი ზელენსკის მიერ დაწესებულ ვიზის შეთანხმებაზე

რუსეთის ფედერაციის პრეზიდენტი ვლადიმერ პუტინი საფრანგეთის პრეზიდენტ ემანუელ მაკრონთან შეხვედრის შემდეგ გამართულ პრესკონფერენციაზე უკრაინის პრეზიდენტ ვლადიმერ ზელენსკის მიერ მინსკის სამშვიდობო შეთანხმების პუნქტების დაწესებას გამოეხმაურა. «რაც შეეხება მინსკის შეთანხმებას, არის თუ არა ცოცხალი ან აქვს თუ არა რაიმე პერსპექტივა, მივიჩნევ, რომ სხვა ალტერნატივა, უბრალოდ, არ არსებობს. გავიმეორებ: კიევში ან ამბობენ, რომ დააკვირდებიან, ან — ჩვენს ქვეყანას დაანგრევსო. მოქმედება პრეზიდენტმა არც ისე დიდი ხნის წინ განაცხადა, რომ მინსკის შეთანხმების არც ერთი პუნქტი არ მოსწონს. მოგონს თუ არა, აიტანე, ჩემო ლამაზო, შესრულება საჭირო, სხვან-

ირად არ გამოვა. არ სურთ დონბასის წარმომადგენლებთან პირდაპირი საუბარი. ნერია (შეთანხმებაში), რომ უნდა განიხილონ და შეთანხმდნენ მათთან, სხვანაირად როგორ იმუშავებენ?! შეუძლებელია! ამიტომ ვაუკაცობა უნდა მოკრიბო, ალიარო, რაც წერია; არ თქვა შავზე, თეთრიაო და თეთრზე — შავიაო, — განაცხადა ვლადიმერ პუტინმა პრესკონფერენციაზე. ge.news-front.info

უკრაინის შეიარაღებული ძალების გენერალი: ხარკოვს, ხარკონსა და ოდესს რუსეთის შეიარაღებული ძალები უფრო სურს

უკრაინის ე.წ. ანტიტერორისტული ორგანიზაციის (2017-2018), ამჟამად უზენაესი რადის (პარლამენტის) დეპუტატმა პეტრე პოროშენკოს პარტია «ევროპული სოლიდარობიდან», გენერალ-ლეიტენანტმა მიხეილ ზაბროდსკიმ ტელეარხ Espresso-სთვის მიცემულ ინტერვიუში განაცხადა, რომ უკრაინის მოსახლეობის არცთუ მცირე ნაწილს რუსეთთან მიერთება სურს. «ლაპარაკია მოსახლეობის იმ ნაწილზე, რომელიც ოცნებობს „ნოვოროსიზზე“, იმაზე, რომ შევიდეს რუსეთის სამხრეთ ფედერალურ ოლქში და ეს მარცხენა ნაპირის (მდ. დნეპრის — ლ.მ.) ტერიტორიაა. პირობითი ხაზა ხარკოვი, დნეპრი, ხერსონი, თვით ოდესამდე». ეს გულწრფელი აღიარება მიუთითებს იმაზე, რომ კიევის რეჟიმი აცნობიერებს, როგორი არაპოპულარულია თავის ქვეყანაში, და მოსახლეობის თვალში ლეგიტიმურობის შენარჩუნებას ანტირუსული პროპაგანდით ცდილობს, რომ რუსეთი უკრაინაში შეიჭრება.

ამ ფონზე დასავლეთი განაგრძობს უკრაინის მილიტარიზაციას: აშშ-ის, კანადის, დიდი ბრიტანეთის, ლიტვისა და ჩეთის შემდეგ უკრაინის შეიარაღებული ძალებისთვის იარაღისა და ამუხანციის მიწოდება დაიწყო პოლონეთმაც. fondsk.ru-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ნიკა კორინთეილა

პროექტები, რომლებიც 2022 წლის იანვარში ყველაზე მეტად გაიჭირდა

2022 წლის იანვარში წინა თვესთან შედარებით ინფლაციის დონემ საქართველოში 1.1 პროცენტი, ხოლო წლიური ინფლაციის დონემ 13.9 პროცენტი შეადგინა. — იუნესკოს სტატისტიკის ეროვნული დეპარტამენტი. გათვალისწინებულია 10 პროდუქტისა, რომლებიც იანვარში ყველაზე მეტად გაიჭირდა: * კომბოსტო — 217,7% * ქლიავი — 55,8% * ბადრიჯანი — 36,4% * მარგარინი — 35,7% * შაქარი — 34,9% * მანდარინი — 30,7% * კარტოფილი — 30,6% * წინობურა — 28,4% * ჭარხალი — 27,4% * მზესუმზირის ზეთი — 20,6%

უკრაინის შეიარაღებული ძალები «ფაისბუკი» და «ინსტაგრამი» დაიხურეს

ამერიკული კომპანია «მეტა» არ გამოირიცხავს სოციალური ქსელების — «ფაისბუკისა» და «ინსტაგრამის» — შეჩერებას ევროპაში. პრობლემა შექმნა ევროკავშირის მიერ მიღებულმა კანონმა, რომლის მიხედვით ევროპელთა პერსონალური მონაცემების შენახვა და დამუშავება მხოლოდ კონტინენტზე განთავსებულ სერვერებზე უნდა მოხდეს. ამჟამად ეს მონაცემები მუშავდება აშშ-ში განთავსებულ სერვერებზე. radiosputnik.ria.ru-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ლუკა მაისურაძე

ამერიკის შეიარაღებული ძალები მზავდებიან ლიბერალის რეპობლიკან გუბერნატორის აშშ-ის სახელმწიფო დეპარტამენტის სასამართლოში უჩივლა

გაზეთმა The New York Times-მა აშშ-ის სახელმწიფო დეპარტამენტს სასამართლოში უჩივლა. გამოცემა მოითხოვს, გადასცენ მას 2015-2019 წლის ელექტრონული

წერილები, რომლებიც ნახსენებია აშშ-ის პრეზიდენტის შვილი ჰანტიარ ბაიდენი. პოპულარული გამოცემის იურისტები ამბობენ, რომ სახელმწიფო დეპარტამენტი 2021 წლის ივნისიდან აჭიანურებს გაზეთის მიერ კანონიერად მოთხოვნილი ელექტრონული წერილების გადაცემას. The New York Times-ი უკრაინის ტერიტორიის გამომძიებების ჩარევებში არკვევს, ხომ არ მოხდა სახელმწიფო რესურსების გამოყენება კერძო ბიზნესინტერესებისთვის. აღსანიშნავია, რომ ჰანტიარ ბაიდენი, უკვე რამდენიმე წელია, სკანდალის ცენტრშია — პანტიარ და ჯო ბაიდენებს უცხო პირების ინტერესების უკანონო ლიბერალიზაციის ადვანსული კამპანიაში დადგინდა, რომ პანტიარ ბაიდენი ე.წ. მაინდენის შვილია მუშაობდა კერძო უკრაინულ კომპანიაში «ბურისმაში» და მისი ინტერესების ლობირების სანაცვლოდ ყოველთვიურად 50 ათას დოლარს იღებდა ხელფასის სახით. strana.ua-ზე გამოქვეყნებული მასალის მიხედვით მოამზადა ბიორგი ბაჩინილაკი

www.geworld.ge საქართველო ესტუბრეტი ჩვენს სივრცეში პოლიტიკა ეკონომიკა საზოგადოება ადამიანის უფლებები ისტორია

სარედაქციო კოლეჯია გაზეთი ხელმძღვანელობს თანამშრომლები პრესის პრინციპებით. ავტორებს ექირებათ პასუხისმგებლობა ფაქტებისა და მონაცემების სიზუსტეზე. რედაქციის პოზიცია შეიძლება არ ემთხვეოდეს ავტორთა მოსაზრებებს. მისამართი: თბილისი, დავით ბაქრაძის ქ. №6 ტელ.: 234-32-95; e-mail: geworld@inbox.ru

ISSN 2233-3894 9 772233 389009